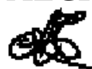
ERICA SOMMER

Pretul

?
ALCRIS

paradisului

Capitolul 1

- Nu... Nu vorbeşti serios!

Fern îşi clătină capul, neîncrezătoare şi totodată scandalizată, şi părul ei blond-auriu ca grâul flutură în aer înainte de a reveni la loc.

Tatăl ei, sir Manfred Stirling, rămase impasibil. Pe cât se pare, nu glumea câtuşi de

puțin. îşi trecu o mână gânditoare prin barbişonul bine tuns şi replică:

- Nu mint, Fern, din contră. Mă gândeam că îți va face plăcere.

- Nu numai că nu-mi place, ripostă ea ridicând vocea, dar m-ai înșelat, ai râs de mine, m-ai prins în cursă...

El o întrerupse cu un gest din mână.

- Să nu exagerăm. Eu...

Tânăra femeie nu-l ascultă şi continuă cu furie:

-Mai întâi, m-ai convins să vin să petrec concediul în acest „rai“ din insulele tropicale în timp ce mă simțeam foarte bine

la Londra; m-ai ademenit promițându-mi că vom folosi iahtul companiei în loc să luăm avionul; si acum, doar cu o jumătate de oră înainte de a sosi la chei, mă anunți că Grant se găseşte aici şi că ştiai de la început! Ai organizat totul, n-o nega. Aş paria chiar că l-ai pus la curent! Dacă nu numeşti asta înşelătorie scandaloasă... M-ai tratat ca pe o copilă.

Se opri, cu răsuflarea tăiată şi tatăl ei răspunse după câteva secunde de ezitare:

-Nu te-ai urcat la bord cu forța, Fern. Nu mai eşti o copilă, ci o femeie adultă, căsătorită...

-Atât de puțin! ricană ea cu o ironie amară.

Sir Manfred ridică din umeri.

- Ascultă, ai avut posibilitatea să refuzi să vii. Nu te-am obligat cu nimic.

- Dar ai reuşit să mă convingi că voi regreta dacă nu voi cunoaşte Maracca, această insulă exotică de o frumusețe excepțională... Cum aş fi putut rezista? Nu mi-ai spus nimic despre Grant! Este de înțeles, de altfel. Trebuie să fi complotat totul cu el, ca să mă pedepseşti. Nu trebuia să sufli un cuvânt despre asta.

Drept orice răspuns, tatăl ei indică hubloul cu un gest al capului. Apele verzui ale oceanului, care scânteiau sub soare, se întindeau în fața ochilor lor; puțin mai departe, se arăta din mare o insulă de vis, de care se apropiau rapid. Palmieri legănați încet de briza mării, plaje cu nisip fin, aproape alb... Maracca, situată la câteva sute de kilometri de coastele africane, era una din perlele Oceanului Indian.

-Aşadar? reluă sir Manfred. Peisajul nu merita deplasarea?

- Ba da, incontestabil, ripostă ea. Dar asta nu schimbă cu nimic

problema, şi nu vă găsesc nici o scuză, ție sau lui Grant. M-ai atras aici fără să-mi dai posibilitatea să fac cale întoarsă!

Tatăl ei îşi turnă whisky într-un pahar, adăugă un cub de gheață şi luă o înghițitură.

- Crezi sau nu, dar soțul tău n-are nimic de-a face cu această poveste. Cel puțin, nu încă.

Tânăra femeie se încruntă.

- Dar... el se află aici, nu-i aşa? Când ai telefonat la filiala locală a firmei Opal...

- Am vorbit cu Austin Logan, i-o tăie el, actualul director. Grant se va instala aici timp de câteva luni pentru a-l ajuta să deschidă exploatarea zăcământului vecin de petrol. Experiența îl desemnează deplin pentru această sarcină... Experiență în treacăt fie spus, pe care a dobândit-o lucrând în diverse rafinării din lumea întreagă, unde tu ai refuzat întotdeauna să-l însoțeşti. Ceea ce explică uşor eşecul mariajului vostru...

Fern se revoltă, cu obrajii în flăcări.

- Grant nu trebuia totuşi să se aştepte să trăiesc fără cel mai mic confort, în climatele cele mai aspre, pretutindeni unde Opal nu ezita să-l trimită...

- Ştiai în mod sigur, când te-ai căsătorit că era inginer în petrol. Dacă l-ai fi iubit cu adevărat...

- Dar îl iubeam! El... el ştia cât de mult țineam să rămân la Londra, lângă prietenii mei. Ai fi putut oricând să-i găseşti un post în birourile tale din Anglia.

- Draga mea copilă, oftă sir Manfred, credeam că-l cunoşteai pe Grant şi spiritul lui de aventurier. M-am înşelat, din nenorocire. Mi-am dat seama când ați plecat în Canada...

Fern simți un frison retrospectiv.

- în plină iarnă, în zăpadă! Ce oroare!

- Asta este, ironiză el. Ai făcut atunci pe biata micuță moştenitoare nevoită să trăiască în condiții îngrozitoare, ți-ai părăsit soțul şi ai venit să te refugiezi la bătrânul tău tată, care te găzduieşte de atunci, Dumnezeu să mă ierte...

- Nu l-am părăsit pe Grant, îl corectă ea cu înflăcărare. Dimpotrivă, el este cel care m-a părăsit ca să plece în Golful Persic sau mai ştiu unde...

- în orice caz, v-ați despărțit, inutil să intrăm în detalii. Numai că acum, atitudinea ta şi gloata cu care te amesteci de un timp îmi displace în cel mai mult grad. De aceea, din proprie inițiativă am făcut în aşa fel încât să-ți revezi soțul.

- Cu... cu ce drept... bâigui ea, enervată.

- îmi fac datoria de tată, simplu. Mie îmi revine s-o repun pe aiurita mea fiică pe drumul cel bun.

îşi termină paharul şi veni să cuprindă cu un braț umerii tinerei femei.

- în concluzie, adăugă el, i-am cerut lui Grant să vină să ia aperitivul la bord chiar astă-seară.

Fern se îndepărtă, furioasă.

- Fără să-l previi de prezența mea? Şi ce speri de la această emoționantă regăsire? Că îşi va deschide larg brațele să mă primească şi că ne vom relua viața în comun în acorduri de vioară, după aproape trei ani de despărțire? Este o glumă!

- Dat fiind modul cum l-ai tratat, va alege poate mai curând să-ți

dea o bună corecţie, şi nu ştiu dacă îl voi blama. Oricum, nu mă aştept la un miracol. Doresc numai ca în timpul sejurului nostru aici să reveniţi la sentimente mai bune... Aţi pierdut deja mult timp, doamnă Grant Wilder. Ar fi păcat ca asta să continue, nu-i aşa?

Rămasă singură, Fern scoase un suspin şi-şi sprijini fruntea de geamul hublonului. Calypso sosea la chei; în ajun s-ar fi bucurat, dar acum se simţea umilită şi plină de amărăciune. Nu trebuia să plângă, îşi repeta cu înverşunare. Vărsase suficiente lacrimi în urmă cu trei ani, când soţul ei dispăruse după ce se purtase odios şi luase avionul spre Orient fără măcar să-i telefoneze ca să-şi ia rămas-bun.

„Voi sunteţi despărţiţi, spunea sir Manfred crezându-se obiectiv, inutil să tergiversaţi pentru a afla cine pe cine a părăsit“. Dar el nu cunoştea decât parţial adevărul. Din fidelitate pentru o dragoste care niciodată nu se stinsese complet, ascunsese tatălui ei violenţa teribilă a ultimei scene cu soţul ei.

Ea şi cu Grant se întâlniseră la o petrecere şi din prima privire au înţeles că erau făcuţi unul pentru altul. Foarte repede, se revăzuseră cu regularitate, învăţând să cunoască împreună tandreţea împărtăşită...

Grant, Fern ghicise repede, era mândru de reuşita lui, datorată numai propriei sale voinţe. Intrase în compania petrolieră „Opal“ în eşalonul cel mai de jos şi-şi croise treptat drum spre un loc superior. Fern îl ştia dotat cu o ambiţie profundă şi de aceea crezuse - pe nedrept - că va accepta să se închidă într-un birou londonez, renunţând astfel la orice deplasare pe teren. Imaginându-l pe un post echivalent cu cel al tatălui ei, uita că sir Manfred avea şaizeci şi cinci de ani şi Grant doar treizeci şi trei...

Acesta din urmă nu ştia nimic despre trecutul tinerei lui soții. Luxoasele şcoli private, instruirea ei artistică şi muzicală, profesori de limbi străine... La sfârşitul acestor studii, îndoliată de moartea mamei sale, îşi petrecea timpul în mod agreabil dând lecții de franceză copiilor prietenilor şi ocupându-se de locuința tatălui ei. Seara, numeroşi prieteni îi solicitau adesea prezența la petreceri elegante, şi nu se îndoia că mai devreme sau mai târziu se va căsători şi va întemeia o familie fericită.

Apoi, Grant năvălise în viața ei, aruncând-o într-un vârtej de emoții şi de senzații nebănuite până atunci. Adusese cu el o adevărată magie, un univers pe care-l distrusese brutal, fără nici o milă, în ultima zi când se văzuseră...

Sir Manfred îşi dăduse bucuros acordul pentru căsătorie; îl stima mult pe Grant Wilder. Fern, în ziua căsătoriei, radia de fericire. Abia împlinise nouăsprezece ani.

Tânăra femeie se înfioră evocând din nou teribila lor ruptură. Consecință a numeroase mici certuri minore, avusese loc tocmai când Fern îi anunțase refuzul ei de a merge să moară de căldură sub soarele din Golful Persic, mai ales după ce suferise atâta de frig în timpul iernii canadiene. în realitate, n-avusese cu adevărat intenția să-l lase pe Grant să plece singur, se răzvrătea mai curând contra unei vieți pe care n-o aprecia deloc, dar el o luase foarte în serios.

- Te-ai căsătorit cu mine în deplină cunoştință de cauză, îi aruncase el. Dacă refuzi să mă urmezi, cu atât mai rău pentru tine.

Speriată de tonul lui amenințător, bâiguise:

- Insinuiezi că... vei pleca fără mine?

- Am de ales?

- Fireşte! Am discutat de atâtea ori, Grant. Tata poate să-ți găsească un post în birourile lui londoneze. Nu poți să mă părăseşti după şase luni de căsătorie!

- N-am nici cea mai mică vocație de birocrat, ți-am explicat deja, Fern. Şi ne-am căsătorit ca să am grijă de tine şi să te fac fericită. Dacă vei prefera singurătatea, va fi alegerea ta...

- Nu neapărat! Din contră, eu...

- Inutil să argumentezi. Dacă nu binevoieşti să mă însoțeşti, mă voi duce în Golful Persic fără tine. Ah! Dacă aş fi bănuit că am de-a face cu un copil răsfățat, cu o prostuță incapabilă să-şi țină angajamentele... Aş fi fost mai bine inspirat alegând pe prima venită, pe stradă, dacă ar fi trebuit! în plus...

îngrozită de violența insultei, Fern ridicase instinctiv mâna ca să-l pălmuiască, dar el îi prinsese brutal încheietura.

- Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? gemuse ea, cu lacrimi de furie rostogolindu-se de-a lungul obrajilor. Nu poți să mă compari cu o...

- Cu ce eşti diferită?

Se găseau în momentul acestei discuții, în camera lor, la ora de culcare. înaintea călătoriei în Canada şi degradarea relației lor, aceste încheieri ale serilor constituiseră întotdeauna un moment privilegiat când vorbeau în linişte, se tachinau, cedau uneori pasiunii lor reciproce pe divanul lung pe care Fern stătea în prezent...

Acum, Grant era în fața ei, cu fața deformată de furie.

- Nu valorezi mai mult decât o femeie uşoară, îi aruncă el cu o voce sarcastică. M-am înşelat total în privința ta!

- Este fals! N-ai dreptul să mă acuzi în felul acesta. Sunt soția ta,

te iubesc...

- Mă iubeşti? rânjise el. Nu cunoşti nimic despre dragoste. Sau poate doar partea ei cea mai comună...

- Grant! şoptise ea, brusc speriată. Tu... doar n-o să pleci acum...

- Ba da! replicase el cu înverşunare. De ce nu? La urma urmei, urăşti căsătoria noastră. Aşa, vei avea un motiv valabil să mă urăşti şi pe mine...

- Tu... mă dispreţuieşti!

- îmi asum riscul!

Imediat după aceea, fără să dea atenţie protestelor ei, se ţinuse ferm şi-şi dusese până la capăt strania lui pedeapsă, într-un act lipsit complet de tandreţe sau de dragoste. Scârbită, Fern îl lăsase s-o facă fără a reacţiona. Nu l-ar fi crezut capabil s-o umilească astfel, s-o înjosească... în mod vizibil, dorea să plece lăsându-i cea mai rea amintire posibilă. în dimineaţa următoare, fără măcar să vină să-şi ia rămas-bun, luase avionul spre Arabia, unde trebuia să reprezinte compania petrolieră „Opal" condusă de însuşi sir Manfred. Timp de doi ani, nu revenise niciodată în Europa în timpul concediilor, alegând mai curând Kenya, ca să participe la un Safari, sau Japonia. Nu se mai revăzuseră.

După o lungă operioadă de tristeţe, în care trăise departe de lume, tânăra femeie împietrise, progresiv. îşi ascunsese melancolia în adâncul inimii şi părea complet insensibilă. După câteva luni, reîncepuse să se amestece cu mulţimea mondenă şi veselă, înmulţindu-şi experienţele de toate felurile, avidă să trăiască prezentul, fără să privească vreodată înapoi.

Acum, se găsea pe acest iaht care acostase la Maracca, prinsă în

cursă. în două sau trei ore, va trebui să-l revadă pe Grant contra voinței ei... şi contra voinței lui, deoarece nu era la curent. Era singura consolare a lui Fern!

îşi strânse buzele şi îşi deschise valiza, hotărâtă să strălucească în toată splendoarea ei. în timpul celor treizeci de luni de la despărțirea lor, se schimbase; feminitatea ei se afirmase, privea lumea - în aparență cel puțin - provocator şi plină de siguranță... Şi Grant? Se schimbase oare şi el? Va vedea.

După ce alesese un costum taior-pantalon de mătase albă, care-i punea în valoare bronzul arămiu, făcu un duş rapid şi se îmbrăcă. Apoi încălță sandale fine argintii şi se aşeză în fața oglinzii ca să se machieze.

îşi ridică părul într-un coc, din care lăsă să cadă câteva bucle suple găsindu-şi locul firesc pe umerii ei. Cu o mână abilă, îşi trecu peste pleoape un rimel verde pal, uşor auriu, punând în valoare verdele profund al ochilor ei, pentru care Grant o complimenta adesea. I se admira de asemenea nasul drept şi fin, pomeții înalți, tenul de piersică fără cusur... După ce şi-a pus puțin ruj pe buze, se ridică şi aruncă o ultimă privire critică ținutei. Pantalonul se mula perfect pe şoldurile fine şi picioarele lungi; o bluză lejeră de dantelă, sub taior, lăsa să i se ghicească rotunjimea perfectă a pieptului. El ar fi ipocrit să nu-i recunoască frumusețea şi puterea de seducție; scoase un oftat gândindu-se la lunile scurse. Cât fusese de curtată, cât trebuise să reziste numeroasele tentații reprezentate de cei mai încântători bărbați din anturajul ei. La ce-i servea să placă, într-un cuvânt? Căsătoria ei abia durase cât o scurtă lună de miere... Grant îşi dădea seama, abandonând-o, de pericolele pe care şi le asuma?

El, fireşte, trebuie să se fi arătat mult mai puțin scrupulos. Se tolerează mai uşor extravaganțele extraconjugale ale unui bărbat. Fern se forță să alunge imaginea care se forma în mintea ei, aceea a unei femei în brațele lui Grant. Aproape reuşi, dar se simțea extrem de nervoasă când sir Manfred intră în cabina ei ca s-o conducă în salon, unde un chelner pregătea deja cocteiluri în spatele barului.

Calypso era la chei de o oră şi Fern privi prin hublou. Soarele tropical apusese; doar câțiva gură-cască vorbeau încă în mijlocul lăzilor, profitând de răcoarea serii. O maşină lungă, decapotabilă, apăru deodată şi se opri în fața iahtului; tânăra femeie se întoarse în grabă spre tatăl ei.

- Grant! exclamă ea. A sosit... cu alte două persoane!

Sir Manfred se încruntă.

-Adevărat? Este foarte supărător. Ar fi trebuit să-l previn că preferam să-l văd singur... Despre cine este vorba?

Aruncă la rândul lui o privire afară şi răspunse:

-Austin Logan şi soția lui. Urcă la bord cu Grant... Hotărât lucru, asta mă necăjeşte.

- Şi pe mine! aruncă Fern caustic. Dacă tu crezi că mă voi confrunta cu Grant de față cu martori, te înşeli!

- Haide, nu-i putem lăsa să ignore prezența ta!

- Desigur, dar nu va avea plăcerea companiei mele, seara asta! Mă întorc imediat în cabina mea să mă schimb şi apoi cobor pe uscat.

- Nici nu se pune problema! i-o tăie prompt tatăl ei. N-ai interesul să te plimbi singură, noaptea, pe o insulă necunoscută.

- în acest caz, mă voi încuia în cabină.

- Este prea târziu, rişti să-i întâlneşti pe punte. Nu te nelinişti,

iau totul asupra mea.

Deşi fără voia ei, tânăra femeie se înclină, un steward tocmai intră să anunţe nou-veniţii. Câteva secunde mai târziu, aceştia intrau în încăpere. Sir Manfred se grăbi imediat spre ei.

- Dragă domnule Logan... doamnă Logan... încântat să vă revăd. Bine aţi venit la bordul lui Calypso... Grant, dragul meu prieten! Ghiceşte pe cine am adus în vacanţă cu mine...

Se depărta încet, dezvăluind-o pe Fern, pe care până atunci o mascase. Urmă un moment de tăcere, dar faţa lui Grant nu lăsă să se vadă nimic din surpriza lui. Apoi, un zâmbet politicos dar rece îi apăru pe buze, întinse mâna tinerei fmei şi declară:

- Ia te uită! Ce surpriză minunată... Domnişoara Fern Stirling, în persoană!

Apoi, vârându-şi din nou mâna în buzunar, se întoarse spre însoţitoarea lui.

- Domnişoara Stirling, fiica lui sir Manfred, doamnă Logan.

Fern îl văzu pe tatăl ei tresărind imperceptibil; ea însăşi se simţi indignată, foarte furioasă. El... i se adresa cu numele de fată! împietrită, aruncă o privire siluetei înalte care făcuse să-i bată inima: faţa bronzată, trăsături virile şi voluntare, păr des castaniu-închis...

Timp de o clipă, privirile lor se încrucişară; a lui glacială, cea a lui Fern, plină de tristeţe şi de furie. Apoi îşi plecă pleoapele, chinuită. De ce îi nega statutul de soţie? Avea oare intenţia s-o umilească? Aruncă o privire rapidă în direcţia tatălui ei, sperând că va interveni şi n-o va lăsa insultată astfel. Dar sir Manfred, cu un semn discret din cap, îi ceru să nu provoace scandal deocamdată, şi

ea se supuse cu moartea în suflet.

Cuprinsă de o amărăciune nuanțată cu cinism, hotărî chiar să-şi joace personajul până la capăt. Surâzând cu grație, strânse mâna doamnei Logan.

- Se pare că Maracca este un loc de vis, murmură ea. Contez pe dumneavoastră să mă ajutați să vizitez insula în amănunt.

Apoi continuă la adresa lui Grant:

- înțeleg surpriza dumneavoastră, dragă domnule Wilder. Părăsesc atât de rar Londra! Să vedem... când ne-am văzut ultima dată? Sunt doi ani? Trei ani? N-aş şti să spun. Trec atâția oameni prin birourile de la Opal!

- Am părăsit Anglia de treizeci de luni, replică Grant, cu o figură impenetrabilă. Nu m-am întors acolo decât pentru foarte scurte perioade de timp, în interes de afaceri.

- Ah! înțeleg, comentă Fern cu un ton neglijent. De aceea nu v-am întâlnit niciodată la petreceri. Este adevărat că profesiunea dumneavoastră are mereu întâietate. Vă spetiți muncind, sunteți un sclav al datoriei, nu ştiu ce formulă să aleg...

Revenind la cei doi Logan, continuă cu un aer vesel:

- Când domnul Wilder a plecat în Golful Persic - este corect, nu-i aşa? - ne întrebam toți dacă era ros de ambiție sau o femeie se arătase crudă cu el, obligându-l să fugă la capătul lumii ca să uite...

Cu coada ochiului, Fern văzu fața soțului ei întunecându-se. Clocotea în sinea lui, o ştia, şi simțea o satisfacție intensă la mica ei răzbunare. Totuşi, el îşi păstră sângele rece şi comandă calm stewardului un whisky.

Toată lumea luase loc în jurul mesei, şi timp de câteva momente

conversația se mărgini la amănunte tehnice; sir
Manfred, Austin Logan şi Grant schimbau ultimele veşti despre „Opal“ şi zăcămintele peroliere din regiune.

Doamna Logan, o femeie înaltă puțin cam slabă, cu privirea pătrunzătoare, îi promise lui Fern s-o prezinte micii comunități europene din insulă.

- Fireşte, preciză ea, nu suntem foarte numeroşi. Populația se compune mai ales din malaiezi, indieni, şi desigur indigeni...

- Care se aflau toți aici înaintea sosirii albilor, preciză Grant nu fără duritate.

- Avem nevoie cu toții unii de alții la Maracca, completă sir Manfred, oricare ar fi originile noastre. „Opal“ va fi prima beneficiară a unei atmosfere armonioase.

Doamna Logan aruncă o privire lui Grant şi soțului ei, apoi răspunse pe un ton înțepat:

- Fireşte... fireşte.

Fern, cu intuiția care o caracteriza, înțelese că Grant avea o duşmancă în persoana acestei femei. Ciudat... Dar şi mai ciudată era reacția ei; se surprindea luând partea celui care era încă soțul ei!

- Veți sta pe iahtul vostru? îl întrebă Austin Logan pe sir Manfred.

- Da. Fiica mea şi cu mine suntem obişnuiți cu cabinele noastre, şi acest vast salon ne permite cu uşurință să primim. Compania mea îmi împrumută acest iaht pentru şase săptămâni, am aşadar interesul să-l folosesc cât mai bine! Veniți să-l vizitați...

îşi conduse oaspeții şi când reveniră, Fern pretextă oboseala călătoriei ca să se retragă devreme.

- Nu vei cina? se miră tatăl ei.

- îți mulțumesc, nu mi-e foarte foame. La nevoie, păstrez câțiva biscuiți în rezervă în cabină.

- Foarte bine, încheie el fără să insiste, fapt pentru care îi fu recunoscătoare.

El ghicea câtă nevoie avea să fie singură, să scape de prezența lui Grant... Ea aruncă un „bună seara“, politicos tuturor şi se îndreptă spre uşă.

Grant o precedă ca să-i țină uşa deschisă.

- Noapte bună, miss Stirling, murmură el.

Ea ieşi fără să răspundă.

Ajunsă în cabina ei, Fern se lăsă să cadă pe pat, copleşită de furie.

Acest plan al tatălui ei, vizând să-i confrunte pe neaşteptate pe cei doi soți îi părea mai ridicol ca oricând! Şi Grant! Departe de a fi descumpănit, el se distra în acelaşi timp cu tatăl şi cu fiica, refuzând să recunoască legătura care-i unea! Ce umilință! Chiar din clipa când o văzuse, reacționase cu dispreț, fără să ezite. Tonul ironic al replicii lui: „Ia te uită! Ce surpriză minunată... Domnişoara Fern Stirling în persoană!“ răsuna încă deosebit de dezagreabil în urechile tinerei femei. în câteva secunde, negase pur şi simplu tot ce existase vreodată între ei...

Ea ripostase cât putuse de bine, dar acest succes se va dovedi cu siguranță trecător. Grant părea foarte sigur de el însuşi, în posesia deplină a argumentelor lui. Va fi pregătit să se prefacă luni de zile, dacă trebuia... Cei doi Logan nu păruseră câtuşi de puțin surprinşi. Asta voia să spună că Grant se prezentase drept celibatar de la sosirea lui pe Maracca!

Scoase un oftat. După un ultim pahar, invitaţii îşi vor lua rămas-bun şi tatăl ei va veni probabil să discute cu ea. Mai bine să se pregătească imediat pentru noapte. Se dezbrăcă, îşi luă cămaşa uşoară de noapte şi trecu în sala de baie. Câteva momente mai târziu, se urcase în patul ei şi aranjă cu grijă plasa contra ţânţarilor în jurul ei. Se simţea prea încordată ca să citească, dar sfârşi totuşi prin a adormi, deoarece când cineva bătu la uşă, se trezi tresărind şi consultă acele luminoase ale ceasului; trecuseră de ora zece.

Se ridică şi îndepărtă plasa contra ţânţarilor, răspunzând cu o voce somnoroasă:

- Tu eşti, tată? Aşteaptă o clipă...

îşi căută în întuneric papucii şi se opri brusc, cu inima bătând repede. Cineva aruncă de pe culoar:

- Nu este Manfred, din nefericire, ci eu, Grant.

După o scurtă pauză, adăugă cu ironie:

- îţi aminteşti de mine, nu-i aşa?

Complet trează dintr-o dată, cu inima bătând cu putere, Fern înghiţi cu dificultate şi replică, forţându-se să adopte un ton ferm:

- Pleacă! Eu... mă culcasem şi nu doresc să fiu deranjată.

- Te înţeleg, dar... este vorba de circumstanţe puţin... execpţionale, nu crezi?

Tânăra femeie reflectă rapid, apoi ripostă cu o voce tăioasă:

- Dacă cineva este răspunzător de această situaţie, nu eu sunt aceea, ci tu, domnule Wilder!

- Nu. Doar tatăl tău ar merita să fie blamat, ştii foarte bine. Surpriza mea, sosind, a fost la fel de totală ca a ta.

- în acest caz, de ce nu te adresezi direct tatălui meu? N-am nimic să-ţi spun. Lasă-mă în pace!

- Manfred şi cu mine am discutat deja îndelung. Iată de ce țin numai să-ți comunic concluziile noastre... Trebuie oare să împrumut un şperaclu de la steward şi să forțez uşa, sau aştept să vii să deschizi? Ai de ales.

Furioasă, Fern se ridică şi veni să descuie uşa. Nu era nevoie să provoace scandal în plină noapte.

Timp de câteva momente, se priviră, nemişcați. Un zâmbet uşor juca pe buzele bărbatului; el avea avantajul şi o ştia.

Fern se încordă, contrariată că era cu picioarele goale şi într-o ținută de noapte atât de lejeră.

Apoi, Grant intră în cabină şi închise uşa în urma lui.

- întoarce-te în pat sau îmbracă un halat, îi aruncă el. Vom avea o discuție serioasă, nu este vorba despre seducție.

Capitolul 2

- Sigur că nu! îi aruncă ea tăios. Această precizare mi se pare inutilă!

Ea aprinse o lampă şi îşi legă repede neglijeul asortat cu cămaşa de noapte în jurul taliei. în ciuda cuvintelor ei de bravadă, se simțea nervoasă şi frisoane ciudate îi alergau de-a lungul spatelui. Aruncă o privire piezişă în direcția lui Grant. împărtăşea oare şi el aceeaşi tulburare? Nu, evident!

Reveni şi se aşeză pe pat, iar soțul ei luă loc pe unicul scaun din cabină.

-Nu i-ai vorbit tatei în prezența familiei Logan, sper? începu ea.

- Nu. I-am condus, apoi am revenit să împart cina cu el, după cum mă invitase.

- Căci ai avut tupeul să accepți!

- El îşi formulase propunerea mai mult ca un ordin decât ca o invitație. Oricum, venisem să iau un cocteil în compania lui. A continua cu o masă nu mi s-a părut să constituie o crimă.

- Ar fi putut cel puțin să mă prevină de intenția lui.

- Fără îndoială. Tatăl tău are nenorocul să fie obiectiv; nu judecă înainte de a asculta cele două versiuni ale faptelor. La început, fireşte, se lupta în numele tău, dar în momentul desertului a sfârşit prin a înțelege punctul meu de vedere... şi a găsit atitudinea mea justificată.

-Justificată? repetă Fern, revoltată. Faptul că mă repudiezi astfel?

- Să spunem mai curând că reprezintă statutul meu de celibatar după ce m-ai părăsit.

- Tu eşti cel care a plecat! protestă ea, furioasă. Dacă înțeleg

bine, pe de altă parte, dăduseşi de înțeles tuturor de pe această insulă că n-ai fost niciodată căsătorit.

- Exact, admise el clătinând din cap. Asta m-a scutit să mă explic... şi în plus mi-a permis să mă bucur de libertățile rezervate celibatului.

- înțeleg. Pe scurt, departe de a fi o victimă fericită, ai profitat din plin de treaba asta!

- Este problema mea! Nu încerca să imiți reproşurile unei femei geloase... N-o să mă faci să cred că cele câteva pozne de care am putut să mă fac vinovat te-au oprit vreodată să dormi.

- Nu te înşeli, minți ea.

- Perfect. După tatăl tău, nici nu te-ai lamentat mult timp de soarta de femeie abandonată... Am auzit vorbindu-se despre petreceri vesele puțin prea exuberante după gustul vecinilor, despre o tentativă ruinătoare de deschidere a unui magazin de antichități, despre numeroase articole apărute în ziare cu privire la „tânăra moştenitoare a imperiului Opal, care nu pare să sufere prea mult din cauza absenței prelungite a soțului ei..." Ruptura noastră nu ți-a frânt inima, nu-i aşa? o ironiză el.

- Eu, cel puțin, n-am simțit nevoia să neg că aveam un soț, replică ea. Nu m-am prefăcut că-ți ignor existența, aşa cum ai făcut tu cu a mea. Am îndurat bârfele şi cancanurile cu capul sus, în timp ce tu te umflai în pene în Golful Persic sau nu ştiu unde, fără să te temi pentru reputația ta... Cum ar fi trebuit să mă comport, după tine? închizându-mă într-o mănăstire? Nu mi-ai lăsat nici măcar apartamentul! M-am întors la tatăl meu şi m-am ocupat dând lecții de franceză: găsesc foarte normal să fi încercat să mă distrez din când

în când!

Conştientă că avansează o întreagă serie de argumente pentru a devansa acuzațiile, se opri un moment ca să-şi reia respirația, apoi reluă cu vioiciune:

- Cu ce drept discuți despre mine cu tata?

Grant răspunse indirect.

- Se pare că nu-ți dai seama cât era de neliniştit în legătură cu tine, părăsind Londra ca să vină aici. Ți-a propus să-l urmezi la Maracca în speranța - optimistă, recunosc - de a ne reuni şi de a te repune pe calea cea dreaptă. înseamnă să uităm că de trei ani n-am încercat niciodată să revăd o soție care nu m-a ajutat prin prezența sa. Sosirea ta pe insulă nu schimbă cu nimic situația şi i-am spus-o limpede.

- Chiar dacă familia Logan n-ar fi asistat la scenă, ai fi negat că sunt soția ta?

- Da. Mai puțin formal, bineînțeles. Te-aş fi prevenit că voi continua să trec drept celibatar pe Maracca orice s-ar întâmpla... Sau mai exact, până când te vei decide să-ți accepți rolul de soție aşa cum înțeleg eu, ceea ce mi se pare foarte improbabil.

- Ca şi cum voi ceda amenințării sau şantajului, exclamă ea cu dispreț.

- Tu n-ai nici cea mai mică intenție să reluăm viața comună, sublinie el ridicând din umeri, chiar dacă nici o presiune nu s-ar exercita asupra ta. în concluzie, va trebui să te obişnuieşti să treci aici drept tânăra „domnişoară Stirling“, abia cunoscându-l pe domnul Wilder...

- Eu... înțeleg, murmură ea pălind. Voi fi naiva moştenitoare

celibatară, pradă uşoară pentru toți vânătorii de zestre ai locului...

- Din nefericire, încheie el. Iată tot ce am venit să-ți spun.

Se ridică să iasă şi ea îl privi închizând uşa în spatele lui cu un ciudat sentiment de decepție.

Aşteptă mult timp în întuneric, sperând că tatăl ei va veni să-i comunice impresiile sale; dar puțin după miezul nopții, tăcerea cea mai adâncă domnea pe iaht şi ea sfârşi prin a se convinge că el pur şi simplu se culcase. Asta însemna că accepta ultimatul lui Grant fără să mai ridice probleme...

Ceea ce nu însemna, se gândea furioasă în timp ce se îmbrăcă a doua zi dimineață, că ea însăşi va sta cu brațele încrucişate! Ca în fiecare zi, avea intenția să-l găsească în cabina sa pentru micul dejun. Acolo, nu se va mai putea sustrage şi va fi obligat să audă până la capăt reproşurile pe care i le va aduce.

Totuşi, spre marea ei decepție, îşi dădu seama că-şi luase deja - fără ea - cafeaua matinală şi se instalase la biroul lui ca să lucreze. Cu ochii plecați asupra unui teanc de hârtii, nu-şi ridică privirea la intrarea ei şi mormăi cu un aer absent:

- O clipă, draga mea, te rog...

Fern, la capătul răbdării, explodă:

- Tată, ascultă-mă! Ieri seară, când Grant şi-a bătut joc de mine în public, nici măcar n-ai reacționat. Mai rău încă, nu numai că l-ai invitat la cină, dar n-ai ezitat să-l feliciți pentru atitudinea lui față de mine, autorizându-l părinteşte să continue!

Sir Manfred îşi drese vocea şi se întoarse în sfârşit spre fiica sa, pe care o privi pe deasupra ochelarilor cu rame de aur.

- Te înşeli asupra unui punct. Departe de a-l felicita, l-am

dezaprobat cu ardoare şi am fost la fel de surprins ca şi tine auzindu-l spunându-ți miss Stirling în loc de doamna Wilder. Numai că am sfârşit fără voia mea prin a ceda în fața argumentelor lui... El nu putea proceda altfel în prezența Loganilor.

- Loganii! aruncă ea. Nu se sinchisea nicidecum de ei. în alte împrejurări, s-ar fi comportat la fel. De altfel, mi-a afirmat că are intenția fermă să mențină această mascaradă pe tot parcursul şederii mele! Numai dacă, fireşte...

- Numai dacă?

- Dacă... nu-mi reiau locul meu lângă el, înclinându-mă în fața argumentelor lui.

- Ceea ce nu eşti gata să faci, îmi imaginez...

- Mai degrabă mor! se revoltă cu impetuozitate.

- Nu te arăta atât de melodramatică, vrei? Grant doreşte să te întorci?

- De ce nu-l întrebi direct? Păreți atât de buni prieteni!

- Nu fi ridicolă, Fern. Ai cunoaşte tu însăți răspunsul şi dacă ai fi mai sensibilă la starea sufletească a soțului tău... Am făcut tot posibilul să vă ajut; acum, viitorul se află în mâinile voastre. Dacă Grant preferă să nu mai ştie de căsătoria lui, regret, dar nici o lege nu i-o interzice.

- Chiar dacă soția lui trebuie să treacă drept celibatară...

- Este mai mult sau mai puțin inevitabil în măsura în care riscați să frecventați aceleaşi persoane. în cazul tău, totuşi...

îşi învârti scaunul turnant şi o invită pe fiica sa să se aşeze în fața lui înainte de a continua:

- ... există cu siguranță o posibilă soluție, dacă cel puțin doreşti

să scapi din această situație şi rămâi convinsă că inițiativa mea de a te face să vii aici se va dovedi complet zadarnică.

Fern se simți mişcată şi înduioşată. Tatăl ei o iubea atât de profund, se arăta atât de atent! Se străduia în toate modurile posibile să-i asigure fericirea...

- Despre ce este vorba?

- De fapt, n-ai nevoie să-l revezi pe Grant. Pot să-i cer căpitanului Lewis să te ducă la Durban, şi de acolo vei lua un avion spre Londra. Ce spui?

Tânăra femeie făcu ochii mari.

- Noi... ne vom întoarce în Anglia când de-abia am sosit?

- Tu singură te vei întoarce acasă. Eu trebuie să rămân aici câtva timp. Voi descinde la hotel, până atunci.

- Dar... vacanța mea? Mă bucuram atât de mult la ideea de a cunoaşte în fine Maracca! Nu, declară ea cu fermitate. Rămân aici. Nu mă tem de Grant şi n-am nici un motiv să fug. N-are decât să se obişnuiască să mă vadă în împrejurimi... Ceea ce nu se va întâmpla prea des, deoarece voi şti să rămân la distanță!

- Bravo! exclamă tatăl ei, cu zâmbetul pe buze. Regăsesc pe impetuoasa mea fetiță de altădată. Numai că se va dovedi mai puțin uşor decât crezi să-ți eviți soțul; vom fi adesea invitați împreună. La urma urmei, el trebuie să-l înlocuiască pe Austin Logan la direcția filialei „Opal“ de pe insulă, când acesta din urmă se va pensiona. El va duce prin urmare o viață foarte mondenă. Voi înțelege foarte bine dacă vei reveni asupra deciziei tale.

- Nu, repetă Fern, nu-mi voi schimba părerea. Nu-i voi permite lui Grant să-mi strice vacanța mea minunată la tropice, repet! Dacă

mă deranjează, va avea cu cine să vorbească.

Sir Manfred o tachină zâmbind.

- Mi-e uşor să te cred... L-ai cam bruscat cu vorbele tale, ieri seară!

- O căutase, nu? Nu-l voi lăsa să-şi imagineze că mi-am petrecut trei ani plictisindu-mă în absența lui.

Zâmbetul tatălui ei se lărgi.

- Dacă a crezut vreodată aşa ceva, aş fi putut să-i deschid ochii cu uşurință...

- Asta ai făcut în timpul cinei, nu-i aşa? îi reproşă ea fără răutate. I-ai împărtăşit îngrijorarea ta privind conduita mea... Asta m-a contrariat, mărturisesc. De partea cui te situezi cu adevărat, tată? Răspunde-mi cu toată sinceritatea.

Sir Manfred oftă şi-şi puse coatele pe birou, cu figura dintr-o dată gravă.

- Cât am fost de naiv! murmură el. Am crezut că va fi posibil să nu trebuiască să iau partea nimănui. Grant şi cu tine trebuia să fiți ca o singură persoană...

- Dar nu este cazul, insistă ea. Atunci?

El îi adresă o privire plină de tristețe.

- Cum poți întreba asta, Fern? Hai, îmbracă-te repede şi nu uita să-ți iei o pălărie de soare; soarele din Maracca poate fi redutabil şi la locul unde ne vom duce în dimineața asta nu se găseşte nici o umbră.

Tânăra femeie se îndreptă spre uşă şi întrebă înainte de a ieşi:

- Există un lucru pe care nu-l înțeleg... Ai putea să-mi explici cum se face că cei doi Logani nu ştiu de căsătoria noastră, a lui Grant şi a mea?

- Este foarte simplu. Au sosit aici direct din Canada, la mult

timp după căsătoria voastră.

- înțeleg. Totuşi...

Ea se opri, ezită o clipă şi încheie:

- Nimic... Scuză-mă.

Fusese pe punctul să remarce că dacă Grant avea o legătură cu o locuitoare de pe insulă, cum bănuia, avea tot interesul să lase să se creadă că este celibatar. Dar mai bine să nu mai vorbească despre asta; astfel, dacă este cazul, ar savura o răzbunare dulce să-l stânjenească pe soțul ei, fie chiar prin simpla ei prezență... această perspectivă îi procura o satisfacție amară.

***

Docurile Portului Dauphin, capitala insulei semăna cu toate docurile din lume; o mulțime de hangare şi magazii cu acoperişuri din tablă ondulată, o atmosferă grea de mirosuri amestecate de copra, zahăr, cafea şi cauciuc depozitat înainte de a fi încărcat pe cargouri. Din fericire, limuzina decapotabilă a lui Grant - suficient de lată pentru a încăpea trei persoane pe bancheta din față - se angajă curând într-o zonă mai agreabilă, cu bulevarde largi mărginite de tufişuri de flori şi vile elegante. O mulțime densă se înghesuia pe ele; turişti cu aparate de fotografiat pe umeri, femei indiene încărcate cu pachete, bărbați trăgând şarete primitive urmate de o droaie de copii cu picioarele goale... Cerul de un albastru profund, fără nori, domina scena, scoțând în evidență albeața caselor şi verdeața strălucitoare a frunzelor copacilor.

Puțin mai departe, traversară o câmpie vastă descoperită, străbătută de canale minuscule, apoi ajunseră în fine în altă extremitate a insulei, unde se întindea zăcământul petrolier. Platforme în construcție începeau să se ridice în larg şi vastul chei

care trebuia să permită petrolierelor să vină să-şi încarce cu regularitate încărcătura pentru rafinării.

Locul contrasta cu aspectul vesel al restului Insulei Maracca. Era vorba aici de lumea dură a industriei şi comerţului: platforme metalice, coşuri gigantice, hangare imense şi birouri vitrate... Fern, pe care o încântaseră peisajele minunate exotice de la venire, simţi nevoia să critice acest univers neînduplecat. Cel al lui Grant.

- Ce păcat să se distrugă o insulă atât de frumoasă, ironiză ea adresându-se tatălui ei, dar asigurându-se că Grant putea s-o audă. Aţi stricat plaja, aţi deplasat populaţia, poluaţi atmosfera... Nu vă încearcă niciodată vreo remuşcare?

Sir Manfred, în loc de răspuns, îl privi pe Grant ca şi cum îl ruga să ia el însuşi cuvântul.

- După dumneata, replică într-adevăr acesta, cât timp locuri ca Maracca vor supravieţui în anii viitori, cu micile lor recolte de ulei de cocos, de cafea şi de trestie de zahăr? în ceea ce priveşte cafeaua, de exemplu, producţia lor se dovedeşte cu regularitate excedentară şi sfârşeşte drept combustibil în maşinile de gătit...

- Ei nu par să se descurce greu până în prezent.

- Dar fără ajutorul nostru, situaţia riscă să nu dureze. în câţiva ani, locuitorii ne vor mulţumi că am venit să dăm un avânt indispensabil economiei lor.

- în plus, interveni sir Manfred, folosim abia doi kilometri pătraţi. Vom da de lucru la sute de persoane, vom face case pentru familiile lor, vom deschide şcoli... Dragul meu Grant, acum trebuie să-l văd pe Logan în biroul lui. Eşti atât de amabil s-o conduci pe fiica mea să vadă instalaţiile?

Grant clătină din cap, încetini în fața unei clădiri albe nou-nouțe şi sir Manfred părăsi maşina. Tânărul bărbat porni din nou şi continuă să ruleze cu viteză redusă. în timpul drumului îi furniza explicații amănunțite despre atelierele de reparații, puțurile de foraj, platformele cu mai multe etaje şi coşurile din care flăcările, noaptea, puteau fi văzute la kilometri distanță.

- în întuneric, spectacolul pare foarte impresionant, adăugă el.

Puțin mai departe, se ridica un centru rezervat locuințelor, împodobite cu peluze de iarbă şi echipat cu o piscină şi mai multe terenuri de tenis.

- în aceste pavilioane, indică el, se găsesc mai ales perechi căsătorite. Celibatarii stau în această clădire unde se găseşte şi un club, „Corsarul".

- Unde locuieşti?

- La club, când trebuie să lucrez târziu, dar am şi un apartament în oraş, pe care-l folosesc ocazional.

- Pentru ce gen de „ocazii"? întrebă Fern cu perfidie.

- Serate târzii, cine la restaurant...

- Şi... întâlniri?

- Eşti liberă să-ți imaginezi ce vrei, se limită el să-i răspundă cu răceală.

- Când spui „în oraş", este vorba de Port Dauphin?

- La nivelul cel mai înalt al hotelului „Meurice", unde tatăl tău îşi propune să iei prânzul chiar azi. De ce? Intenționezi să-mi faci o vizită fără să fi fost invitată?

Ea îi ignoră sarcasmul şi ripostă:

- Poate numai să-i fie util tatei, pentru a şti unde să te găsească.

Apoi schimbă subiectul. Copii se jucau în grădinile mici, sub

ochiul atent al mamei lor.

- Acest loc, la urma urmei, aminteşte destul de bine periferia unui mare oraş modern, remarcă ea. Cu aceste căsuţe semănând unele cu altele...

- Şi un mare număr de facilităţi, preciză Grant. O bibliotecă, o clinică, o creşă....

- Şi o şcoală, presupun?

- Numai pentru cei mici. Copiii mai mari sunt în general trimişi la internat în Europa.

El întinse mâna spre ocean şi arătă:

- Un vânt favorabil respinge sistematic spre mare fumul poluant de care te plângeai. Ansamblul trebuie să ţi se pară mult mai puţin neplăcut decât ai crezut, nu-i aşa? Regreţi poate că ai blamat munca mea din cauza asprimii climatului canadian şi al celui din Golful Persic. Dacă aş fi fost numit mai întâi la Maracca, poate ai fi putut consimţi să rămâi lângă mine, ca orice soţie demnă de acest nume... Cea mai mică broşură turistică vorbeşte despre această insulă în termeni entuziaşti. „Perla Oceanului Indian", „Insula paradisului"...

Pentru nimic în lume Fern n-ar fi recunoscut fascinaţia pe care o exercita Maracca asupra ei.

- Aş fi preferat totuşi ca tata să-ţi ofere un post la Londra, replică ea. Pe vremea aceea, îţi spusesem, asta nu prezenta nici o dificultate. Chiar şi acum, dacă i-aş cere...

Grant schiţă un zâmbet ironic şi opri maşina în lungul plajei.

- Eşti o fire tenace, glumi el punându-şi nonşalant mâinile pe volan. Nu abandonezi niciodată partida, nu-i aşa? Aşadar, iată că este vorba de un şantaj. Dacă accept să mă irosesc în spatele unui birou,

în trista ceață londoneză, am putea relua relațiile conjugale pe care mi le permite legea...

El scutură din cap şi continuă pe un ton mai tăios:

- Nu, draga mea copilă, nu-ți face iluzii! Eşti incontestabil la fel de seducătoare, dar din nefericire la fel de naivă. Eu nu ți-am ascuns natura profesiei mele, de la prima noastră întâlnire, dar cu sufletul tău candid de adolescentă ai considerat căsătoria drept un fel de joc în care n-aveai decât să ridici degetul mic pentru a mă face să-mi schimb părerea în cea mai mică problemă. în mod vizibil, crezi încă acelaşi lucru... dar te înşeli. Nu este suficient să-i faci ochi dulci lui sir Manfred şi să...

- încetează să mă acuzi pe nedrept! i-o tăie ea prompt, cu obrajii roşii de furie. Am spus doar că tata ar fi gata să reconsidere situația. In nici un caz n-am vrut să sugerez că-l voi implora. Nu voi ridica „degetul mic“ ca să te conving să-ți schimbi cel mai mic dintre planurile tale, să ştii. în ceea ce mă priveşte...

Se întrerupse o clipă, copleşită trecător de tristețe pentru propria soartă, apoi îşi reveni imediat şi conchise:

- ... Tata mi-a întins o cursă aducându-mă aici, dar acum că sunt la fața locului, am intenția să profit de vacanța mea fără ca prezența domnului Grant Wilder, „celibatarul“, să mă tulbure câtuşi de puțin!

- Perfect. Nu-mi fac griji pentru tine. Cu eleganța şi frumusețea ta, nu vei întâmpina nici o dificultate...

- încetează să mă flatezi, te rog!

- Imposibil. Cunoşti foarte bine efectul pe care-l produci asupra sexului opus, de care ai profitat destul în viața ta.

Porni din nou maşina şi continuă:

- Voi adăuga doar atât. Domnul Grant Wilder, mă tem că se va afla mai des în drumul tău decât ți-ai dori. îți voi fi util să te prezint înaltei societăți locale, şi îi revine firesc viitorului director de la „Opal“ să fie curtenitor cu fiica preşedintelui- director general. Va trebui să te obişnuieşti cu compania mea...

- Cu ocazia seratelor şi cocteilurilor? ironiză ea. Te credeam devotat numai muncii tale!

- Din nefericire, îmi rămâne suficientă energie, la sfârşitul zilei, să încerc să mă distrez şi să nu mă întorc imediat în apartamentul meu solitar. O cină bună nu mă sperie, recunosc cu modestie...

- Nici conversația unei femei frumoase, presupun, nu se putu împiedica Fern să-l ironizeze.

- Eventual.

- Micul tău apartament din hotelul „Meurice“ trebuie că reprezintă locul ideal... Ce atmosferă romantică la Maracca, nu-i aşa? Palmieri, clar de lună... Dacă vreodată te-aş deranja, ți-aş fi recunoscător să-mi spui.

Grant îi aruncă o privire tăioasă şi ea îşi muşcă buzele, amintindu-şi intuiția sa diabolică.

-Cu ce ai vrea să mă deranjezi? murmură el, prefacându-se mirat.

Ea nu răspunse. Grant era foarte aproape să ghicească faptul că, în ciuda separării lor, în ciuda certurilor lor, ea încă putea să sufere de gelozie în privința lui...

în timp ce el se concentra asupra conducerii, îl observă pe furiş. Profilul lui bine conturat, pieptul puternic, mâinile sale experte îi trezeau amintiri tulburătoare. Ca şi cum ar fi dureros pentru ea să şi-l

imagineze în brațele altei femei... Trebuia să încerce să nu se gândească la asta şi să se forțeze mai ales să nu-şi trădeze niciodată gelozia în fața lui!

Sir Manfred îi aştepta în fața clădirii adăpostind birourile.

- Vei prânzi în compania noastră, Grant? întrebă el.

- Bucuros, replică acesta din urmă. Cu plăcere.

își reluară locurile în maşină şi se întoarseră la hotelul „Meurice" din Port Dauphin. Clădirea luxoasă se ridica orgolios de-a lungul unui bulevard liniştit şi umbros; fațada era decorată cu colonade grațioase, iar vasta sală a restaurantului oferea un veritabil adăpost de răcoare.

Au fost conduşi spre masa pe care sir Manfred o rezervase.

- Grant ne va recomanda mâncărurile tipice din Maracca, o asigură omul de afaceri pe fiica sa. Dacă îmi amintesc bine, bucătăria locală este un amestec de tradiționale mâncăruri chinezeşti şi indiene.

Oricum, tânăra femeie fu descumpănită de mâncare. Luară mai întâi o supă simplă, cam fără gust, apoi preparate delicioase servite cu un sortiment de sosuri diverse: la creveți, la soia, la curry... Desertul era format din fructele cele mai obişnuite ca gust: mango, ananas, portocale. Fern savura totul sub ochii amuzați ai celor doi bărbați.

Apoi, Grant se întoarse spre sir Manfred:

- Cum s-a desfăşurat întâlnirea cu Logan? întrebă el.

- Nu foarte bine, din nefericire. îl sfătuisem să se pensioneze ca să-ți cedeze locul, aşa cum ştii, şi perspectiva nu-l încântă deloc.

- Freda, soția lui, contribuie mult la amărăciunea lui prin reproşurile ei constante. La început, Austin era mai degrabă uşurat să

se odihnească în sfârşit...

- Femeile ca Freda... începu sir Manfred.

Tăcu, dându-şi seama că atenția lui Grant fusese atrasă în altă parte. El şi fiica lui urmăriră direcția privirii gazdei lor.

O grațioasă necunoscută se îndrepta spre masa lor, cu zâmbetul pe buze, cu o mână întinsă spre Grant într-un gest teatral. Părul roşcat îi cădea în bucle bogate pe umeri; o rochie verde ca jadul, adânc decoltată, îi punea în valoare formele generoase. O pereche de ochelari de soare îi ascundea ochii.

- Nu este orb mai rău decât cel care nu vrea să vadă, glumi ea cu un uşor accent franțuzesc, strângând mâna lui Grant. Te-ai prefăcut că n-o vezi pe Millet singură în colțul ei, intrând aici cu prietenii dumitale?

Grant râse uşor şi-i sărută mâna.

- Sunt jenat, se scuză el galant. Va trebui să-i blamați pe însoțitorii mei, care mi-au abătut atenția.

- înțeleg cu uşurință, susură ea aruncând o scurtă privire lui Fern din spatele ochelarilor săi negri. Dar vă iert dacă binevoiți să mă prezentați.

Grant se execută:

- Sir Manfred Stirling, preşedintele-director general al „Opal", domnişoara Fern Stirling, fiica sa, domnişoara Rose de Millet, care a dat un recital aici înainte de a-şi relua turneul în Europa.

Rose de Millet? Fern înțelese de ce nou-venita se recomandase cu numele de familie. La marile artiste, era o tradiție. Nu se spunea „Callas", „Pavlova"„? Fern îşi aminti că văzuse un afiş în holul

hotelului, anunțând câte două concerte de muzică pe seară de la ora douăzeci şi unu până la miezul nopții. Ar fi trebuit să facă imediat legătura...

Cântăreața, în plus, părea în termeni excelenți cu Grant. Probabil că Fern nu va avea nevoie să caute o rivală mult mai departe...

Rose de Millet îşi scoase ochelarii, dezvăluind doi ochi mari întunecați şi catifelați.

- Grant aştepta venirea dumneavoastră, dar nu mi-a vorbit de fiica dumneavoastră, sir Manfred.

- Am hotărât în ultimul moment s-o iau cu mine, într- adevăr. Insula mi se părea locul de vis unde să-şi petreacă vacanța în mod agreabil.

- Incontestabil! O cunoşteai deja pe miss Stirling în Anglia, dragul meu Grant?

- Da, foarte bine, răspunse el pe un ton neutru.

- Ah! înțeleg... murmură Rose cu un ton ambiguu, pe care Fern îl găsi cât se poate de agreabil. Şi ne veți face onoarea să asistați la gala din această seară, domnişoară Stirling? Grant va fi cu siguranță bucuros să vă însoțească...

- Nu voi pierde ocazia, răspunse Fern politicos. Vă mulțumesc foarte mult.

Cântăreața se retrase după ce refuzase să ia cafeaua cu ei. După plecarea ei, Grant schiță un portret rapid al personajului. Jumătatea franțuzoaică, jumătate americană, cu o picătură de sânge indonezian explicând pomeții ei ridicați, Rose de Millet vorbea şase limbi. Studiase în Statele Unite şi în Germania şi avea un repertoriu vast de

cântece clasice, moderne şi folclorice. Nu călătorea niciodată fără însoţitoarea ei, Sophie Dean, care-i servea şi de secretară.

- Este într-adevăr foarte frumoasă, admise Grant ca răspuns la o întrebare a lui sir Manfred. Dacă are un soţ, preferă să se lase să se creadă contrariul şi detestă cea mai mică indiscreţie asupra acestui subiect.

***

După prânz, îi însoţi pe tată şi pe fiică la Calypso. Fern îşi făcea siesta, în timp ce cei doi bărbaţi se închiseră în birou ca să discute.

Spre ora şase, Fern se îmbrăcă pentru gală, nereuşind să-l convingă pe sir Manfred că nu dorea nicidecum să asiste la ea.

- îmi este imposibil să merg acolo, afirmase el. Am ceva extrem de urgent de terminat. Este indispensabil să mă reprezinţi tu. Serata asta îţi va da ocazia să dansezi, să te distrezi; este excelent pentru tine. Grant este singurul bărbat pe care-l cunoşti aici; dacă nu te însoţeşte, cine o va face?

- Mă va prezenta încă o dată drept „domnişoara Fern Stirling!“ subliniase ea cu amărăciune.

- Da, fiindcă se pare că v-aţi pus de acord în privinţa asta, chiar dacă această comedie se pare dificil de continuat... Eşti sigură că nu ţi-ai schimbat părerea şi că nu preferi să te întorci pur şi simplu la Londra?

- Nu, replicase ea, cu buzele strânse. Voi rămâne aici până la sfârşitul şederii tale. Grant nu mă va alunga.

Acum, aştepta ca soţul ei să vină s-o caute şi reflecta, muşcându-şi buzele. Seara trecută, într-un gest de furie, îşi scosese verigheta şi o pusese în cutia ei de bijuterii. Acum, regreta că n-o făcuse în faţa lui Grant: trebuia totuşi să înţeleagă cât de mult îl respingea.

Impulsiv, îşi strecură verigheta în poşetă. Tocmai îi venise o idee în minte...

Parcă toată lumea din Port Dauphin îşi dăduseră întâlnire la hotel „Meurice". Un şir lung de maşini aştepta la intrarea în parching, iar în hotel se înghesuia deja o mulțime densă şi elegantă. Grant luă ferm cotul lui Fern şi o conduse spre ascensoare.

- Vom lua un pahar în apartamentul meu, îi explică el. Va fi mai liniştit.

Ascensorul se opri la al patrulea etaj; clădirile din Maracca, de teama taifunurilor, rareori fuseseră construite mai înalte. Grant deschise o uşă şi o făcu pe tânăra femeie să intre într-un vast salon decorat rafinat cu mobile chinezeşti şi covoare groase de lână. Ferestrele dădeau direct spre mare; o uşă întredeschisă lăsa să se ghicească o bucătărie şi o baie.

Grant deschise barul, scoase o sticlă de rom şi pregăti două cocteiluri la care adăugă gheață şi suc de lămâie.

- Aşadar, iată unde trăieşti... murmură ea.

- Da, făcu el clătinând din cap. După cum vezi, am doar strictul necesar. Nici piei de leopard, nici vase de ars mirodenii destinate seducerii unor femei fatale... Dormitorul are totuşi un pat de două locuri.

- Adevărat? răspunse ea, prefăcându-se indiferentă.

- Nu-ți pasă? Ar fi trebuit să bănuiesc. Cel puțin, vino să profiți de privelişte.

Deschise uşa-fereastră şi o invită să iasă pe terasă. O grădină umbrită de palmieri şi de portocali ducea în pantă lină până la plajă, unde oceanul îşi instala liniştit apele albastre sub ultimele raze ale

soarelui care apunea la orizont într-o splendoare de purpură şi aur. Tânăra femeie contemplă tăcută spectacolul, fascinată.

- Aşadar? şopti încet Grant în spatele ei.

- Este... este foarte frumos. Aproape ireal, de pe altă lume...

- Ai putea profita zilnic de un loc atât de încântător. Nu regreţi că nu m-ai urmat?

Fern se încordă, din nou în defensivă.

- Pentru a suporta iernile canadiene, soarele deşertului şi Dumnezeu mai ştie ce alte calamităţi? Nu, mulţumesc! ripostă ea.

- Lucrurile cele mai preţioase trebuie obţinute cu preţul unor anumite eforturi: Maracca face parte dintre ele. Dar fireşte, dacă nu te arăţi dispusă...

Se întrerupse, îşi termină paharul şi o invită să revină înăuntru, explicând:

- Este timpul să ne alăturăm invitaţilor la parter.

- Aşteaptă, îl somă ea cu o voce rece.

îşi deschise poşeta, scoase verigheta şi i-o întinse.

- Sunt „celibatară“, nu-i aşa? O precizezi cu atâta plăcere prietenilor tăi, încât ţin să ţi-o restitui.... Ia-o, te rog. Şi-a pierdut orice semnificaţie pentru mine.

îl privi punând-o pe inelarul lui, unde nu depăşi prima falangă. Apoi ridică ochii spre ea şi murmură:

- Admiţând că a avut vreodată în ochii tăi...

Fără să-i lase timp să răspundă, el traversă camera, scoase verigheta şi o aruncă neglijent într-un sertar. Fern îşi muşcă buzele. Nu se aşteptase ca el să reacţioneze cu atâta indiferenţă, ca şi cum nu era decât un fleac... Nu arăta nici furie, nici dispreţ. Va uita probabil incidentul chiar mâine.

Abătută, învinsă, îl urmă în tăcere până la lift.

Capitolul 3

Pe toată durata seratei, Fern se auzi atât de des numită „domnişoara Stirling“, încât aproape îşi uită numele de femeie căsătorită. Toată lumea dorea s-o cunoască pe fiica directorului de la „Opal“, şi deveni centrul atenției generale.

Primi invitații la excursii în munții din centrul Insulei, la picnicuri, la partide de tenis, la partide de pescuit, la cocteiluri, la vizite organizate a templelor hinduse, budiste, moscheilor musulmane din Maracca...

Ea acceptă zâmbind şi-şi înmulți promisiunile şi mulțumirile, ştiind că nu i se acorda atâta atenție pentru ceea ce era. Dar nu se simțea vinovată câtuşi de puțin; numai Grant provocase această situație pentru care putea fi făcut răspunzător. Dacă el dorea să nege căsătoria lor, de ce să nu-şi umple cu bună ştiință carnetul de întâlniri?

în mijlocul acestei mulțimi elegante şi a acestor femei sofisticate, adesea frivole, cu voci ascuțite, Fern găsi reconfortant să întâlnească una a cărei simplitate o consolă. Rhoda Camell se îmbrăca sobru; nu era deosebit de frumoasă, dar dinamisul şi amabilitatea ei atrăgeau imediat simpatia.

- Bună ziua, îi spuse ea lui Fern într-un moment când se aflau aşezate una lângă alta. Permiteți-mi să mă prezint: mă numesc Rhoda Camell şi conduc creşa din tabăra Opal.

- încântată să vă cunosc... sunt Fern Stirling.

- Ştiu, ați venit să vizitați locul în această dimineață. De ce Grant nu v-a adus la creşă?

- Ei bine, la drept vorbind... domnul Wilder...

- Spuneți-i Grant, ca noi toți. El preferă așa.

- Ah! Deci, a menționat creșa dar n-am avut timp să mergem acolo, deoarece tatăl meu ne aștepta pentru prânz. Totuși, aș fi foarte fericită să trec să vă văd cu altă ocazie. O conduceți singură? De câți copii aveți grijă?

- Lucrez cu o asistentă și un tânăr pentru muncile grele. Primim mulți copii, toți originari din Maracca; micii europeni merg la camera rezervată copiilor de la școala maternală. Mamele protejaților noștri ni-i încredințează dimineața, înainte de a-și lua postul în primire în diverse birouri și cantine ale taberei. Doctorul Croft de la clinică, vine să-i examineze zilnic. Iubiți copiii?

Fern zâmbi, cu o umbră de melancolie. Dacă ar fi rămas cu Grant, poate acum ar fi avut un copil încântător lângă ea...

- Mult, răspunse ea. Mai ales cei foarte mici.

- în acest caz, trebuie neapărat să ne faceți o vizită!

Rhoda se ridică și adăugă:

- Acum, trebuie să vă părăsesc... Profesia mă obligă din păcate să mă trezesc la ora șase în fiecare dimineață.

- La ora șase! repetă Fern, îngrozită.

- Da. La Maracca, birourile se deschid imediat după răsăritul soarelui!

Când Rhoda se îndepărtase, Fern îl văzu pe Grant apropiindu-se. îi arătă ceasul și aruncă:

- Este aproape miezul nopții. îmi acorzi un vals înainte de intrarea în scenă a Rosei de Millet?

O conduse pe ring. în timpul vieții lor comune le plăcea foarte mult să se învârtească în ritmul acestui dans pe care-l cunoșteau la

perfecție. Mişcările lor, fără nici o extravaganță, dovedeau cu elegantă discreție unitatea profundă care-i transporta pe notele romantice ale lui Strauss. Dar de data asta, acest ritm plăcut, nu mai declanşa aceeaşi magie. Nimic nu se mai petrecea între ei. Discutau politicos învârtindu-se, ca oricare alt cuplu de dansatori.

Cel puțin, îşi spuse Fern ca să se consoleze, nu fusese obligată să suporte spectacolul lui Grant dansând cu Rose de Millet. Cântăreața se odihnea întotdeauna înainte de a cânta.

- în plus, îi explica Grant, o lungă absență prealabilă îi permite să-şi facă o intrare mai spectaculoasă. Rose a avut întotdeauna un mare simț al punerii în scenă.

- O cunoşti bine?

- Mă aşteptam la această întrebare, făcu el cu jumătate de zâmbet. Depinde de ce se înțelege prin „bine".

- Mă înțelegi perfect, îi aruncă ea. Pari la curent cu cele mai mici obiceiuri ale ei!

-A fost un timp când credeam că le cunosc pe ale tale. Nu mai eşti aceeaşi, astăzi, nu-i aşa?

Se eschiva, motiv pentru care nici ea nu replică.

Sosirea cântăreței fu precedată de evoluțiile grațioase ale unor dansatoare băştinaşe, apoi cortina se ridică în fine şi iat-o pe „de Millet". îmbrăcase o rochie-furou gri-argintiu scânteind din mii de paiete sub lumina reflectoarelor. îşi înclină rapid capul şi alunecă mai curând decât merse spre pian, de care se sprijini languros.

Recitalul ei eclectic merse de la câteva lieduri de Schubert la cântecele nostalgice ale Marlenei Dietrich şi Piaf, trecând prin melodii italiene mai ritmate şi câteva flamenco exprimând toată

melancolia Spaniei. Aplauzele izbucniră cu entuziasm.

Grant şi Fern ieşiră din sală în mijlocul mulțimii. Tânăra femeie se forța să-şi analizeze sentimentele față de Rose de Millet; se amesteca în ele o mare admirație pentru talentul ei de artistă şi o nelinişte în legătură cu relațiile ei reale cu Grant... Impulsiv, se întoarse spre el:

- Tata are intenția să organizeze curând o serată pe Calypso. Crezi că prietena ta ar accepta să cânte pentru invitații noştri?

- Dacă Manfred este gata să-i plătească onorariul demn de renumele ei, de ce nu? răspunse el râzând.

- Oh! Desigur, este de la sine înțeles... bâigui ea, descumpănită.

Nu se gândise la acest aspect al problemei, şi încerca doar să se informeze asupra sentimentelor exacte ale soțului ei...

- Vorbeşte-i tatălui tău, reluă el, ca să-i propună o sumă şi Rose va hotărî în consecință.

- Ascultându-se, s-ar crede că este interesată mai curând de câştig decât de dragostea pentru cântec.

- Nu neapărat, dar este o femeie care munceşte şi nu are intenția să se devalorizeze. Pretinde să i se recunoască justa valoare, nimic mai normal!

O aproba pe Rose, îi lua apărarea... era deja un prim semn, se gândi Fern cu amărăciune.

Se instalară puțin după aceea în maşină, dar Grant în loc să ia drumul docurilor, se angajă pe un bulevard care mergea de-a lungul plajei. Palmierii se profilau ca nişte umbre chinezeşti pe cerul întunecat. Grant opri motorul.

- Unde mergem? se miră Fern.

- îmi termin seara cum trebuie să te aştepţi... cu un interludiu romantic.

- Ce... ce vrei să spui?

- Nu ţi-ai luat obiceiul, în cursul ultimilor trei ani, să te laşi sărutată sub clar de lună de curtezanii tăi?

Ea se gândi la toţi adoratorii pe care trebuise să-i respingă neîncetat şi râse fără bucurie.

- Te înşeli.

- Sunt oare mai puţin seducător decât ceilalţi?

- Nu asta este problema, replică ea cu inima bătând. Numai că nu poţi considera serios situaţia...

El îşi trecu o mână în jurul umerilor ei şi murmură:

- De ce nu? N-am venit aici din întâmplare... Să vedem dacă n-ai uitat arta sărutului...

Ridică bărbia tinerei femei şi îşi puse buzele peste ale ei. Spre marea lui surpriză, ea rămase la început împietrită, fără să găsească voinţa nici energia de a se degaja. El îi exploră gâtul, scobitura umărului... Ea se gândi în sfârşit că se juca neîndurător cu ea de-a pisica şi şoarecele. Asta îi dădu subit curajul să se îndepărteze; Grant nu încercă s-o reţină.

Dimpotrivă, se rezemă neglijent cu coatele de volan şi o ironiză:

- Ia te uită! Nu părea că-ţi displace. Dacă nu m-aş teme să mă laud, aş pretinde chiar că ţi-am lipsit!

- Ar fi pură lăudăroşenie, într-adevăr, ripostă ea, mai mult furioasă decât rănită.

El se prefăcu decepţionat.

- Aşadar, nu sunt singurul capabil să-ţi stârnesc emoţia...

- Taci! țipă ea izbind cu pumnul tabloul de bord. Nu doreai să mă săruți şi eu nu doream cu siguranță să te las s-o faci. Ai vrut doar să mă umileşti, să subliniezi cât de indiferenți suntem unul față de celălalt... şi poate, din perversitate, aveai intenția să verifici dacă alți bărbați mă mai puteau emoționa! Să ştii că n-am devenit o fată bătrână cumpătată, după ce m-ai părăsit.

- îți mulțumesc pentru insinuările tale, răspunse el cu calm. Constat că, din fericire, nu mă acuzi că te seduc pentru a te tenta să revii lângă mine. Este bine aşa, deoarece nu este planul meu... Absolut deloc.

- Nici al meu, îi aruncă ea. Acum, te rog, condu-mă la iaht.

***

Sir Manfred îşi chemă fiica auzind că revenise şi ea veni să se aşeze pe marginea patului din cabina lui.

- Cum s-a desfăşurat serata, draga mea?

- Bine, îl asigură ea. Am primit probabil mai multe invitații decât voi putea să onorez.

- Perfect, se bucură el. De altfel, nu-i regreți prea mult pe prietenii tăi londonezi.

- Nu, deocamdată, zâmbi ea. Numai că...

- Da?

- Acum că voi stabili noi relații, poate nu voi mai avea nevoie de Grant ca să mă prezinte peste tot. Nimic nu mă obligă să rămân dependentă de el, nu-i aşa?

- Nimic, dacă nu ții la asta, într-adevăr. începând de mâine, îți voi angaja o maşină cu şofer. Oricum ar fi, nu vei putea să eviți să-l întâlneşti din când în când...

- Din moment ce oamenii nu ne asociază sistematic, asta nu mă deranjează. Astfel, mă voi simți mai puțin stânjenită de această mascaradă ridicolă care mi-o impune...

- Povestește-mi ce te apasă, draga mea.

Fern se destăinui cu ușurare, cu vocea tremurând de emoție.

- Se distrează teribil să mă facă să-mi pierd sângele rece în timp ce el rămâne foarte calm. Ieri, am luat un pahar în apartamentul lui înainte de gală: i-am reamintit decizia sa de a nega căsătoria noastră în public și am profitat să-i înapoiez verigheta. El... a luat-o ca și cum nu însemnase niciodată nimic în ochii lui și a aruncat-o în primul sertar întâlnit, ca și cum era vorba de un fleac fără valoare!

Sir Manfred scoase un oftat profund.

- Gândește-te, Fern. Ar fi putut reacționa într-un mod mult mai virulent! îți dai seama de afrontul pe care o femeie îl aduce unui bărbat dându-i înapoi verigheta, chiar dacă sunt despărțiți?

- Dacă nu puteam continua s-o port în public, era vina lui, nu-i așa? ripostă ea.

- Să spunem că responsabilitățile sunt împărțite, o temperă el. Nu vei câștiga nimic sfidându-l. Spune-mi, Fern, ești sigură că nu vrei să te întorci în Anglia, așa cum ți-am propus?

- Sunt sigură, îl asigură ea. Rămân, orice s-ar întâmpla.

- Nimic nu te obligă la asta, insistă el. Gândește-te bine.

Ea se ridică și se îndreptă spre ușă.

- Inutil! Nu-mi voi schimba părerea.

Ajunsă în cabina ei, își aminti cu amărăciune că aproape se bucurase că-l putuse stânjeni pe Grant prin prezența ei. De fapt, situația se va dovedi mult mai delicată. După fiecare întâlnire a lor, ea era aceea care se retrăgea umilită, căutând să-și panseze rănile ca un animal lovit. Se simțea neputincioasă în fața hotărârii soțului de a o înfrânge, de a o discredita. Bineînțeles, poate va sfârși prin a se

tempera... El trebuia să-i dea timp să se obişnuiască... înainte de a se întoarce la Londra, îşi promise cu hotărâre că trebuia să-l facă pe Grant să recunoască faptul că această ridicolă punere în scenă era profund nedreaptă.

în dimineaţa următoare, maşina cu şofer comandată de sir Manfred sosi. Acesta din urmă îi propuse fiicei lui să-l lase undeva. Fern acceptă imediat, hotărând să se ducă la creşa Rhodei Camell. în felul acesta, cel puţin, nu va risca să se întâlnească nas în nas cu Grant!

Creşa era situată într-o clădire plăcută, cu un etaj. Ajungând la uşă, Fern auzi voci de copii vibrând într-o jumătate de duzină de limbi diferite. O adolescentă încântătoare originară din insulă, îmbrăcată cu un şorţ alb imaculat, veni să-i deschidă şi o invită într-o sală mare. O mulţime de prichindei erau strânşi în jurul unei mese mari şi un tânăr blond cu un aer foarte aferat, distribuia echitabil biscuiţi şi căni pline cu lapte. Rhoda rămânea invizibilă.

Fern se apropie de masă şi întinse mâna tânărului care tocmai o zărise.

- Sunt Fern Stirling, îi explică ea zâmbind. Domnişoara Camell m-a invitat să-i fac o vizită.

O pereche de ochi albaştri, foarte direcţi, o privirā cu atenţie.

- Vă recunosc! exclamă el. V-am zărit la gală. Bine aţi venit printre noi... Sunt Ben Croft, medicul clinicii, a trebuit s-o înlocuiesc pe Rhoda în această dimineaţă. Din nefericire, a fost obligată să coboare în oraş pentru a ajuta pe una din mamele unuia din copii să rezolve nu ştiu ce problemă... Pot să fac pe stăpânul casei în locul ei şi să vă arăt locurile?

- Numai dacă aveți timp!

- Aproape am terminat, şi Mahe îi va pune imediat în pat pe aceşti neastâmpărați. Ați cunoscut-o deja? Probabil că ea v-a deschis uşa. Este atât de ocupată, încât deja a dispărut!

- Voi reveni mâine, propuse Fern. N-aş vrea să vă încurc.

- Din contră, în câteva minute voi fi în întregime la dispoziția dumneavoastră. Doar cât să scriu câteva rețete... La prânz, mamele vin să-şi ia copii; creşa nu-i păstrează decât dimineața.

- Apoi vă ajut cu ceva?

- Dumnezeule, de ce nu? Ați putea termina distribuirea laptelui, apoi să stați cu ochii pe ei până la venirea lui Mahe... Vă plac copiii?

Fern îşi reprimă un zâmbet; punea aceeaşi întrebare ca Rhoda.

- Mult, răspunse ea începând să despartă doi mici combatanți care amenințau să facă să cadă cutia cu biscuiți.

Ben Croft se aşeză puțin mai departe şi Fern restabili imediat calmul în jurul mesei. Ochi mari negri mirați şi curioşi se fixau asupra ei; curând, copiii îşi regăsiseră siguranța şi începură din nou să flecărească într-un amestec ciudat de dialect şi de engleză. După ce strânsese cănile goale, tânăra femeie duse mica ei trupă în jurul unei lăzi cu nisip. îi ajuta conştiincios să facă movilițe când Ben reapăru cu Mahe.

Ea recunoscu imediat pe tânăra indiană brunetă cu zâmbetul foarte blând.

- Rhoda va fi foarte dezamăgită că v-a ratat, o asigură ea. Trebuie să-mi promiteți că veți reveni.

- Cu siguranță. îi voi telefona înainte de a trece pe aici, afirmă Fern.

Ben îi arătă bucătăria, infirmeria, camerele copiilor decorate vesel, mobilate cu paturi mici, apoi îi propuse s-o însoţească până la uşă:

- Plec şi eu, deoarece vreau să ajung la Club... v-ar plăcea să luaţi un pahar cu mine înainte de a vă întâlni tatăl?

Tânăra femeie se încruntă.

- Club? Vreţi să spuneţi „Corsarul"?

- Da, acolo unde noi, celibatarii, avem camerele noastre. Nu este încă amiază, şi barul va fi probabil aproape pustiu, încheie el după ce-şi consultase ceasul.

Fern acceptă, şi luară loc curând la o masă situată pe verandă. Ben se arătă dintr-o dată foarte vorbăreţ.

îşi terminase studiile cu un an în urmă şi această slujbă la Maracca era primul lui post. Adora insula la fel de mult ca profesiunea şi nu regreta că trebuie să exercite câţiva ani medicina generală înainte de a se specializa în pediatrie, cum avusese mereu intenţia. Din păcate, atunci va fi obligat să plece în altă parte.

- Cum aţi găsit acest post? îl întrebă ea.

- Prin „Opal", care căuta un medic pentru clinica deschisă recent. La început, condiţiile se arătau destul de aspre în tabără; Clubul nu era terminat, trebuia să dormim în cort...

începu să râdă şi adăugă:

- Dacă mă căsătoresc vreodată, soţia mea va trebui să se obişnuiască să mă urmeze peste tot în lume... Dar dacă ne iubim sincer, asta n-ar trebui să ridice probleme, nu-i aşa?

Fern, încurcată, îşi drese vocea. Ben Croft aborda un subiect prea delicat...

- Asta depinde de circumstanțe, presupun, răspunse ea vag.

- Firește, admise el. Dar dumneavoastră, de exemplu, dacă soțul va avea un temperament aventuros, nu l-ați însoți în peregrinările lui fără să vă sinchisiți de nimic, şi chiar simțind o anumită plăcere?

Din ce în ce mai confuză, se forță să râdă cu un aer detaşat.

- Iată o întrebare foarte personală, domnule Croft!

El roşi uşor.

- îmi pare rău, vă rog să acceptați scuzele mele. Dacă nu vă supără, mi-ar plăcea să-mi permit o altă indiscreție... Există un bărbat în viața dumneavoastră, domnişoară Stirling? Mă iertați că mă exprim într-un mod atât de direct...

- Spuneți-mi Fern, vă rog, îl invită ea, detestând din ce în ce mai mult să i se spună pe numele de fată. Nu, nu există nimeni în acest moment.

Adăugând această ultimă precizare, n-avea impresia că minte.

- înțeleg, murmură el, fixând-o cu o privire scrutătoare.

Apoi adăugă fără tranziție:

- în seara recitalului Rosei de Millet, Grant Wilder era cu dumneavoastră. Ca şi tatăl dumneavoastră, îl cunoaşteți bine, presupun?

- Ei bine... ne cunoaştem de mult timp, într-adevăr. Dar nu ştiam că era aici când am sosit.

Ben păru surprins.

- Sir Manfred nu ştia...

- Că „Opal" îl numise pe domnul Wilder aici? Ba da, bineînțeles. Numai că nu s-a gândit să mă informeze.

Jenată că trebuie să înceapă să mintă, își consultă ceasul şi

adăugă:

- Mulțumesc mult pentru invitație, dar acum trebuie să plec. Nu vă deranjează să mă conduceți până la imobilul unde sunt birourile? Tatăl meu mă așteaptă.

- Nu, bineînțeles.

Venise prânzul şi o mulțime de funcționari intrau în clădire în momentul când Ben şi însoțitoarea sa ieşeau. Unul din ei aruncă o privire admirativă în direcția lui Fern şi medicul făcu o remarcă pe care tânăra femeie n-o auzi: spre marea ei confuzie, tocmai îl zărise pe Grant cu care spera totuşi să nu se întâlnească. El se opri, îl salută pe Ben, o salută şi pe ea, apoi se îndepărtă fără alte formalități.

- Noi toți îl apreciem mult pe domnul Wilder, comentă Ben. Are de asemenea mare succes la femei... Recent, numele lui este adeseori asociat cu o persoană încântătoare în mod special...

- Adevărat? murmură Fern, simțind cum i se accelerează bătăile inimii.

- Este vorba de Rose de Millet.

- Oh! se mărgini să răspundă nonşalant tânăra femeie.

Se bucura, acum, că fusese zărită de soțul ei în compania lui Ben Croft. La urma urmei, îşi înmulțea cuceririle în ceea ce-l privea... De ce nu s-ar lăsa distrată în mod inocent de un însoțitor încântător?

***

Zilele următoare, de altfel, nu-l revăzuse pe Grant. Dacă nimeni nu se va oferi s-o însoțească la serate, se va duce pur şi simplu cu şoferul ei, sau uneori cu tatăl ei. Numeroşii ei cavaleri îi propuneau în cea mai mare parte ieşiri variate: piscină, excursii, baluri. Nu era niciodată fără ocupație şi n-avea ocazia să se plictisească un singur

minut, atât de activă se dovedea viața pe insulă după apusul soarelui. Când lucrul nu-l acapara, Ben se arăta întotdeauna disponibil s-o însoțească şi societatea de pe insulă sfârşi rapid prin a asocia numele lor. Nu se mai vorbea decât despre „Ben şi Fern", fără ca cineva să se gândească să-i invite separat. Din când în când, îşi amintea cu nostalgie perioada când se numea Fern Wilder; dar amintirea verighetei aruncate neglijent de soțul ei într-un sertar era suficientă s-o întărească în hotărârea ei.
Sir Manfred organiza cu regularitate dineuri la bordul lui Calypso. Cu vreo zece zile înainte de data prevăzută pentru întoarcerea lor în Anglia, el îşi puse în cap să organizeze o mare serată. Tot personalul de la „Opal" a fost invitat, ca şi membrii guvernului insulei şi numeroşi prieteni ai lui Fern. Rose de Millet, pe lângă care Manfred îşi folosise toată diplomația, acceptă să vină să cânte la bordul iahtului, după masă.

Pentru această ocazie, Fern îmbrăcase o rochie de mătase indiană minunată, albastru aprins. Țesătura, admirabil realizată de o croitoreasă chineză, îi cădea în cute suple la picioarele încălțate în sandale argintii. îşi legase părul într-o coadă şi prinsese pe umăr orhideea albastră oferită de cel care o va conduce la masă, primarul din Port Dauphin. Sir Manfred va da brațul soției acestuia, iar Grant soției primului ministru. Numai Rose de Millet, conform obiceiului ei, prefera să nu cineze şi să rămână întinsă înainte de a cânta.

Ise acordase o cabină de unde trimise un mesaj în care cerea s-o vadă pe Fern. Aceasta răspunse la apel şi o găsi pe cântăreață aşteptând-o pe cuşetă, cu o mască de odihnă pe pleoape. Ea îi strânse mâna vizitatoarei sale fără să-şi scoată masca şi murmură cu grație:

- Vă sunt foarte recunoscătoare că mă scuzați că nu asist la cină!

Mai târziu, voi lua poate un pahar de şampanie şi câţiva biscuiţi. Dacă asta nu trebuie să ridice probleme...

- Câtuşi de puţin, o asigură Fern. Pentru moment, n-aveţi nevoie de nimic?

- Nu, vă mulţumesc. Să vedem cum v-aţi îmbrăcat pentru această ocazie....

Ea îşi ridică masca, se ridică şi o măsură pe tânăra femeie cu o privire admirativă.

- O minune, acest albastru. Foarte potrivit pentru dumneavoastră... Grant, conducându-vă la masă, va face să pălească de gelozie toţi aceşti domni!

- Adică... nu mă va conduce pe mine, ci pe doamna Desmarais.

- Ah? Păcat. înţeleg imperativele protocolului, bineînţeles, chiar dacă desparte prietenii cei mai dragi... Deoarece îl cunoaşteţi bine pe Grant, nu-i aşa? Trebuie să fi fost fericită să-l reîntâlniţi şi să-i consacraţi majoritatea seratelor...

- Multe alte persoane mi-au făcut onoarea să-mi ţină companie, răspunse Fern cu prudenţă.

- Desigur. Tânărul medic al taberei, de exemplu...

Fern nu consideră util să răspundă insinuării; Rose îşi puse la loc masca şi se lăsă din nou pe perne.

- Suntem cu toţii emoţionaţi şi încântaţi să vă auzim cântând astă-seară, reluă cu amabilitate Fern.

Rose schiţă un zâmbet.

- Este atât de plăcut să vezi că arta ta este apreciată de cunoscători! Aproape la fel ca atunci când auzi că ţi se murmură complimente plăcute de bărbatul iubit. Englezii se dovedesc în general foarte stângaci în acest domeniu, cu unele excepţii, ca de

exemplu Grant Wilder... în prezența sa, te simți în mod misterios atât de femeie, atât de dezirabilă! într-o zi, domnişoară Stirling, lăsați-l să vă facă puțină curte. Nu veți uita experiența.

Fern îşi luă rămas-bun, forțându-se să-şi ascundă răceala din voce, închizând uşa în spatele ei, uşor exasperată.

După cină şi recital, invitații începură să se destindă şi să discute sărind de la una la alta. îndeplinindu-şi datoriile de gazdă, Fern hotărî să ia puțin aer proaspăt pe punte.

Spre surprinderea ei, îşi dădu seama că era urmată şi simți un braț punându-se peste al ei.

- M-ai neglijat toată seara! Abia te-am văzut... declară Ben.

- Păreai adâncit în discuții atât de serioase! îl tachină ea.

El scoase un suspin.

- Este adevărat, nu neg. Foarte interesant, de altfel... Ce petrecere! Toată insula va vorbi cu încântare despre ea luni de zile.

- Sunt fericită că este un succes. Tata este atât de mândru că a putut să primească oaspeți pe iahtul său! După părerea ta, până la ce oră vor rămâne invitații?

- Până la primele licăriri ale zorilor, fără nici o îndoială! Doreşti să scapi de noi atât de repede?

El îşi strecură brațul în jurul umerilor tinerei femei; ea se aştepta la aşa ceva şi nu găsi că era prea dezagreabil. Apele calme ale portului se întindeau în fața lor, şi o briză trecătoare făcea să danseze luminile lui Calypso şi ale celorlalte vase care se legănau liniştit puțin mai departe.

- într-o zi, murmură visător Ben, voi întâlni femeia vieții mele şi voi pleca în aventură în compania ei, într-o noapte înstelată ca

aceasta...

Se întoarse, se înclină uşor şi Fern ghici că dorea s-o sărute. La urma urmei, de ce nu? De ce ar refuza consolarea provizorie de a fi pentru câteva secunde femeia gândurilor lui?
îşi ridică uşor capul, închizând ochii, împărțită între melancolie şi ironie față de ea însăşi: se purta puțin ca o adolescentă romantică... în aceeaşi clipă, încremeni. Grant, cu un pas nepăsător, tocmai îi depăşea. Ben nu-şi dăduse seama, dar Fern se simți profund descurajată. El o ignorase, ca şi cum nu se sinchisea de faptele şi de gesturile ei... îl împinse încet pe însoțitorul ei şi se îndepărtă, incapabilă de acum înainte să-i accepte îmbrățişarea.
***

A doua zi, îşi petrecu timpul cu un cuplu de prieteni francezi care urmau să se întoarcă la Paris. Se plimbară pe plajă, vizitară unul sau două locuri şi hotărâră să-şi termine seara la teatru după ce cinau la restaurant. La sfârşitul reprezentației, îşi luară rămas-bun şi le ură călătorie plăcută. Apoi îl aşteptă pe Cristo - şoferul ei. Trebuie să-i fi fost greu să-şi croiască drum prin mulțimea densă care se înghesuia la piciorul scării mari.

Cocoțată pe trepte, tânăra femeie îşi întindea gâtul din când în când, fără să-l zărească. După zece minute, maşina lui Grant opri tocmai în fața ei şi Grant însuşi, spre surprinderea lui Fern, traversă strada.

- îl pândeşti pe Cristo? întrebă el.

- Da, a întârziat puțin. L-ai zărit, din întâmplare?

- Şoferul tău nu va veni, Fern. Eu te voi duce înapoi. Urmează-mă.

O prinse de braț şi ea protestă prompt.

- Lasă-mă! Cristo va veni până la urmă.

Fără s-o asculte, el o antrenă până la maşina lui, o aşeză pe scaun şi porni în trombă.

- Nu înțeleg! exclamă ea, buimăcită. S-a întâmplat ceva? Explică-mi!

- Chiar tatăl tău l-a contramandat pe Cristo. El ştie că te însoțesc.

- De ce?

Grant ridică din umeri.

- Ai petrecut o seară bună? Ți-a plăcut piesa?

- Mult. Ai văzut-o?

- Joi, cu Rose.

Vorbind, Grant mergea de-a lungul cheiului, aproape pustiu la această oră târzie. Fern, în trecere, recunoştea iahturile ancorate. Unu, două, trei... Dar... Era imposibil! îşi reținu un strigăt, neputând să-şi creadă ochilor. După al treilea, ochilor ei uluiți i se prezenta doar apa liniştită. Calypso plecase!

Capitolul 4

Speriată şi iritată în acelaşi timp, se întoarse spre Grant. De ce o adusese în fața acestui amplasament gol unde se opriseră acum, cu motorul oprit, ca şi cum ajunseseră la capătul drumului lor?

- Ce înseamnă asta? aruncă ea. Unde este iahtul?

- Acum, îmi e teamă că este în largul mării.

- în... în largul mării? Dar este ridicol! Pentru cât timp? Când va reveni?

- Nu va reveni. Etapa următoare este Anglia.

Fern îşi strânse pumnii, rezistând dorinței incontrolabile de a-l pălmui.

- Nu-ți bate joc de mine, te rog! Tata ar fi incapabil... Trebuia să

rămânem aici încă o săptămână! Dacă vorbeşti serios, ce voi deveni?

- Reacție tipică a lui Fern Stirling, glumi el. Se preocupă mai întâi de propria ei soartă.

O panică vagă o cuprinse pe tânăra femeie.

- Tu... vrei să spui că... nu glumeşti? Tata este într-adevăr plecat? Ce s-a întâmplat? A avut o criză cardiacă? O afacere urgentă de rezolvat în Anglia?

Grant scutură din cap.

- Nimic din toate astea. Tatăl tău a hotărât pur şi simplu să se întoarcă la Londra fără tine.

- Fără... fără mine? El... a luat această decizie cu răceală, fără să-mi spună?

- Puțin fără tragere de inimă, dar asta a hotărât.

- Dar de ce?

- Pentru două motive principale. Mai întâi, tu şi cu mine l-am dezamăgit; el spera că ne vom relua viața comună foarte rapid, după ce ne vom îndrăgosti unul de altul sub soarele de la tropice... Miracolul nu s-a produs. Pe de altă parte, se temea că, revenită în Anglia, vei reîncepe excesele la care te dedai de câtva timp. Pentru moment, a conchis că este preferabil să te lase aici.

- Nu eşti cu siguranță străin de acest complot!

- Am discutat despre asta, într-adevăr. îi repugna să te abandoneze, dar a preferat să-ți permită să înfrunți viața fără aripa protectoare a unui tată puternic şi indulgent... îi repugna să-ți înşele încrederea, fireşte, şi se temea în special să nu sari în primul avion, pentru a-l ajunge din urmă. Nimic nu te împiedica...

- Nici nu mă va împiedica! îl corectă ea.

- ... Exceptând, continuă fără să se tulbure, lipsa banilor.

- Există un lucru care se numeşte credit, ripostă ea. Ai auzit vorbindu-se despre asta?

- Da. Numai că ne-am gândit la toate... şi suma pe care ţi-a alocat-o sir Manfred pentru cheltuieli este insuficientă pentru a autoriza cel mai mic împrumut. Singurele tale resurse la Maracca, unde nu poţi utiliza cecurile, se reduce la restul acestei sume şi la pensia pe care ţi-o plătesc lunar după separarea noastră. Un ultim lucru: pentru a te împiedica să-l contactezi, îndată după sosire, tatăl tău îşi va relua drumul spre Australia, unde doar informaţiile provenind de la companie îi vor fi transmise.

- Eu... sunt deci prizoniera ta, murmură ea cu o voce tremurătoare. Fără nici un mijloc de a scăpa... Ce speraţi să câştigaţi, tu şi tata?

Grant ridică din umeri.

- Manfred, îmi imaginez, acordă încredere trecerii timpului şi răbdării...

- Şi tu?

- Eu? Nu îndrăznesc să-i împărtăşesc optimismul. Mă limitez să cooperez...

- Să cooperezi! repetă ea cu sarcasm. Să spunem mai degrabă că te bucuri că ai ocazia să mă pedepseşti! Să mă pedepseşti pentru ceea ce sunt, ca şi cum ar fi posibil să remediezi asta! Speri că voi sfârşi prin a obosi şi a ceda, dar te înşeli. Asta nu se va întâmpla!

- Vom vedea, spuse el.

- Singurul lucru într-adevăr insuportabil ar fi să te văd c-o înşeli pe nefericita Rose de Millet, făcând-o să creadă că eşti liber şi celibatar, în vreme ce nu eşti...

Grant schiţă un zâmbet ironic.

- Biata Rose, într-adevăr. Tocmai şi-a făcut o duşmancă, o rivală geloasă... în ceea ce priveşte această presupusă pedeapsă, ar trebui să

ştii că există mijloace de constrângere mult mai dezagreabile decât un sejur pe o insulă din Oceanul Indian!

- Te sfidez să încerci, îi aruncă ea cu dinții strânşi.

- Nu mă tenta... Oricum, avem detalii mai urgente de reglat pentru moment!

- Ia te uită! îl ironiză ea. îți dai brusc seama de dificultățile generate de inițiativa ta? Eşti interesat să ştii că toate hainele mele, toate lucrurile mele au rămas pe iaht, şi că n-am nici un loc unde să dorm seara asta?

- Linişteşte-te, ne-am gândit la toate. Valiza ta se află în apartamentul meu; de asemenea, te aşteaptă un pat.

- Al tău, presupun?

- Cum ai ghicit?

- Ei bine, nu vreau! Voi merge la hotel.

- La această oră din noapte? Pe jos? Fără bagaje? Fiindcă nu te voi duce, să ştii.

- în tabără?

- Nu, la hotel „Meurice". îți pun patul la dispoziția ta, îți repet. Eu mă voi mulțumi cu canapeaua din salon. Adaug că dormitorul se încuie cu cheia. Asta îți convine?

La capătul puterilor, Fern acceptă. Noaptea era prea înaintată şi va reflecta mai bine a doua zi.

Se garară în parcarea subterană şi ajunseră în apartamentul lui Grant fără să treacă prin hol. Fern îşi văzu bagajele îngrămădite pe podea şi rămase în picioare în mijlocul camerei, nemişcată.

- Acum, ce trebuie să fac? întrebă ea.

- Să dormi, de ce?

- Crezi că am somn, după toate astea?

- Ți-ar plăcea să bei un pahar înainte de culcare?

- Nu.

- în acest caz, faci ce vrei. Baia este la dispoziția ta. Eu cobor la bar.

După plecarea lui, tânăra femeie se aşeză încet pe pat. Oricum, era imposibil să rămână în rochie de seară. îşi scoase sandalele, apoi rochia, şi hotărî să facă un duş rapid înainte de întoarcerea lui Grant.

Inima i se strânse când regăsi în baie lucruri familiare, în ciuda celor trei ani de separare: vechiul aparat de ras al soțului ei, mirosul loțiunii după ras, papucii pe care i-i oferise la primul lor Crăciun împreună... Care altă femeie, se întrebă ea cu amărăciune, împărțea acum această tandră intimitate zilnică? Un val de nostalgie o copleşi, pe care o alungă cu îndârjire.

Trebuia să judece practic. Mai întâi, să accepte pensiunea lui Grant; avea legal dreptul şi asta va constitui un timp singurul ei venit. Totuşi, nu-i va permite să supraviețuiască foarte mult timp, mai ales dacă îşi lua o cameră la hotel, cum avea intenția... Nici nu se punea problema, în plus, să descindă într-un loc la fel de costisitor ca „Meurice“. Şi cum să explice noilor săi prieteni plecarea bruscă a tatălui ei? O scurtă aluzie asupra unui apel urgent de la Londra va fi suficient. Grant nu va avea totuşi cruzimea să nege această invenție!

După ce îmbrăcă rapid o cămaşă de noapte din satin, se strecură în aşternut şi se aşeză comod pe perne. închisese uşa camerei şi nu făcu nici un zgomot când intră soțul ei; era preferabil s-o creadă adormită.

Singură în întuneric, continuă să se gândească. Cu toată obiectivitatea, viitorul ei părea întunecat. Refuza să-i ceară ajutorul

lui Grant, dacă nu era strict necesar; din contră, trebuia neapărat să găsească un mijloc de a dovedi, lui şi tatălui ei, că putea să se conducă într-un mod total independent.

Când zorii se arătară în spatele perdelelor, nu dormise mai mult de două ore şi era ferm hotărâtă să scape de Grant cât mai repede posibil. Da, din toate cunoştințele ei, ar putea s-o ajute cineva în mod eficace, poate chiar s-o găzduiască un timp? îşi muşcă buzele; un astfel de serviciu necesita o prietenie stabilită solid, şi nu avusese încă timp să-şi făurească una. Numai dacă... Da, exista un loc unde putea să găsească o prezență înțelegătoare... Creşa!

Se întorsese acolo de multe ori şi Rhoda Camell îi rezervase întotdeauna o primire călduroasă. Marea discreție de care aceasta din urmă dăduse dovadă ar fi în plus un atu prețios; ea va accepta fără să discute explicațiile lui Fern, oricât de încurcate ar fi ele. Creşa nu-i va oferi un adăpost permanent, desigur, fiind doar o etapă care să-i permită să-şi revină şi Fern se felicita că se gândise la asta.

Acum, trebuia să pună la punct amănuntele practice... N-avea nici un chef să ia micul dejun cu Grant în sufragerie

sau să fie surprinsă în acest apartament de servitori. Nu, va părăsi locul înainte ca el să se trezească; îi va lăsa un mesaj pentru a-i cere să-i trimită bagajele la creşă.

O teamă subită o străbătu. Va fi oare posibil să iasă discret pe coridor? Se ridică din pat şi se aventură în camera vecină, cu picioarele goale. în penumbră, distingea silueta lui Grant adormit pe canapea; ascultând atent, auzi respirația lui regulată. Mergând pe vârfuri, se apropie de uşa de la intrare şi puse mâna pe clanță. Apăsă şi uşa se deschise fără zgomot. Perfect! Era suficient să se îmbrace rapid, şi apoi...

Un zgomot uşor o alertă şi făcu stângă-împrejur; Grant îşi întindea silueta înaltă şi se apropia de ea cu paşi mari... Câteva secunde mai târziu, o prinsese de braț şi o trăgea spre el fără nici o tandrețe.

- Ce pui la cale? îi aruncă el. Unde te duci în această ținută?

El atinse cu degetul satinul cămăşii de noapte care arăta mai mult decât ascundea corpul zvelt al lui Fern. Ea se degajă prompt şi se opri la un metru de el.

- Nu reuşeam să dorm, explică ea sec, şi voiam să verific dacă puteam să ies uşor, după ce mă pregăteam.

- Ca şi cum te ţineam prizonieră, îi aruncă el. Ţi-am oferit doar ospitalitate pentru noapte, nu uita. De ce să pleci atât de devreme? Soarele de-abia a răsărit. Graba ta mă surprinde...

- Eu... doream să plec înainte să te trezeşti.

- Fără să-mi laşi un cuvânt de explicații? De ce?

- Fiindcă nu vreau să-ți datorez nimic, foarte simplu!

- înțeleg. Până şi ideea de a bea o cafea în prezența mea ți se pare

insuportabilă...

Ea ridică din umeri şi se întoarse ca să intre în cameră, dar el o opri şi o obligă să-i facă faţă.

- Aşteaptă. Mi-a venit o idee...

Privirea lui amenințătoare o făcu să tremure, şi ridică spre el o privire mirată, cu inima bătând.

- De fapt, urmă el, există poate un alt motiv al prezenței tale în această cameră, cu picioarele goale, în această ţinută lejeră, cu părul desfăcut... Dacă doreai într-adevăr să dispari în zori, n-ar fi trebuit să te îmbraci mai întâi? Trebuia să bănuieşti că voi avea un somn uşor pe o canapea destul de puțin confortabilă şi că te voi auzi trecând. în concluzie...

Temându-se să înțeleagă, ea ripostă cu o voce tremurată:

- Tu... tu n-ai dreptul să insinuezi...

- Mi-l iau. Cine-mi spune că nu mă puneai la încercare, sperând că voi fi tentat să redescopăr farmecele pe care le-am cunoscut bine? Manevră subtilă, recunosc. Aveai chiar un pretext pregătit...

- Şi de ce aş încerca să te seduc, cum se pare că sugerezi? Ce interes aş avea?

- Cine ştie? O înduioşare din partea mea, poate, un mijloc de a mă face să-mi uit reproşurile şi să accept condiţiile tale... întoarce-te în pat, perfidă Dalila rânji el, şi felicită-te că nu-ţi aplic corecția meritată pentru maşinațiile tale de copil viclean şi capricios!

Ofensată, Fern ridică mâna şi-l pălmui violent. Replica lui nu întârzie; o ridică în ciuda protestelor ei şi o aruncă fără menajamente pe pat. Nebună de furie, simți cum îi curg lacrimi pe obraji. Grant îi dădu o batistă pe care o scoase din buzunar şi o persifla cu o voce

sarcastică:

- Hotărât lucru, cunoşti temeinic toate tehnicile! Seducţie discretă, pudoare jignită, lacrimi... Cine ştie? Dacă ai fi procedat puţin mai subtil, poate m-aş fi lăsat ispitit!

Prăbuşită, copleşită de un teribil sentiment de neputinţă, se ridică în coate şi încercă să-l înduioşeze:

- Grant, eu...

Dar el se întoarse fără s-o asculte, cu o expresie dispreţuitoare.

***

Când se întâlniră la cafenea, după trei ore, oraşul îşi reluase animaţia obişnuită. Fern ceruse să i se coboare lucrurile în vestiar; o să le recupereze puţin mai târziu. Grant insistase să-şi ia micul dejun înainte de plecare.

Tânăra femeie îşi etalase tot talentul ca să-şi ascundă amărăciunea după scena penibilă de dimineaţă. Faţa ei, uşor machiată, nu trăda nici cea mai mică emoţie; avea o privire rece şi indiferentă. îmbrăcase un taior bleumarin cu guler şi manşete albe asortate cu poşeta şi sandalele, care-i dădeau o notă rafinată.

în faţa soţului ei, hotărâse să se arate de acum înainte rece, distantă, extrem de rezervată; îl va ignora dacă va face vreodată aluzie la evenimentele din timpul nopţii, chiar şi indirect.

El nu vorbi despre asta, având alte subiecte de preocupare cu care s-o irite.

- Unde intenţionezi să te duci, ieşind de aici? începu el.

Inutil să mintă; ar afla oricând adevărul.

- La creşa taberei, răspunse ea.

Răspunsul ei îl surprinse şi ea se bucură în sinea ei.

- La creşă? Dar de ce? N-ai nevoie de un loc...

- Unde să locuiesc? Ba da, şi cred că Rhoda Camell mă va sfătui cu folos, pentru a găsi un apartament şi o slujbă.

Mirarea lui Grant spori.

- O slujbă? Glumeşti!

- De ce?

- Mai întâi, pentru că eşti fiica preşedintelui „Opal"...

- ... care m-a părăsit aici, lăsându-mă singură. Un motiv în plus!

- Dar n-ai nici o pregătire.

- Vorbesc engleza şi franceza, încep să cunosc unele dialecte locale... Ştiu chiar să număr pe degete, dacă mi se lasă timp, glumi ea. într-un cuvânt, cunosc limbi străine, matematică...

- Absurd! aruncă el cu îndârjire. I-am promis lui sir Manfred că vei trăi din pensia ta şi din nimic altceva!

- Date fiind gusturile pentru lux cu care tu şi el m-ați obişnuit, îl ironiză ea, asta riscă mult să se dovedească insuficientă...

- Faptul că trebuie să strâng un timp băierile pungii poate va reuşi să-ți tempereze caracterul, o zeflemisi el pe acelaşi ton. Oricum ar fi, ți-ai făcut atât de mulți prieteni şi pretendenți la Maracca, încât nu vei suferi probabil de această schimbare a condițiilor de viață...

- Cu condiția ca slujba să-mi lase timp să-i văd, ripostă ea tăios.

Se ridică, îşi deschise poşeta şi adăugă:

- Cât îți datorez pentru micul dejun?

El părăsi masa mormăind un răspuns pe care ea preferă să nu-l descifreze şi-l urmă în hol.

Era în mod vizibil furios şi nu interveni să-i propună s-o însoțească atunci când ea chemă un taxi. Se despărțiră fără un cuvânt.

Când ajunse la creşă, regăsi agitația zilnică pe care acum o cunoştea bine. Rhoda, ocupată să-i hrănească pe cei mai mici, îi făcu semn că vor vorbi puțin mai târziu. Fern îşi înnodă în jurul taliei un şorț şi începu să debaraseze mesele pline de cârpe şi de vopsele de pictură.

Rhoda i se alătură câteva momente mai târziu.

- Este a doua oară când vii în această săptămână, îi aruncă ea amabilă. Ce vânt bun te aduce?

- Voiam doar să-ți cer un sfat. Nu-i nici o grabă.

- Rămâi toată dimineața?

- Da, dacă este posibil.

- Atunci, te voi vedea mai târziu, încheie Rhoda înainte de a dispărea din nou, grăbită.

La prânz, Fern o ajută să primească mamele şi să-i pregătească pe copii; după aceea, se aşezară amândouă în fața unei ceşti de cafea şi Rhoda o anunță, cu sprâncenele încruntate:

- O voi pierde pe Mahe... se căsătoreşte săptămâna viitoare.

- Deja? exclamă Fern, uluită. Dar abia are cincisprezece ani!

- Budiştii din Maracca îşi iau soție foarte devreme, dar căsătoriile lor par la fel de solide ca ale noastre.

- O să-ți lipsească. Copiii o iubeau atât de mult!

Rhoda clătină din cap.

- Da! Am format-o eu însămi, am învățat-o primele noțiuni ale meseriei de infirmieră... Acum, va trebui să reîncep de la zero cu următoarea, care nu va fi cu siguranță uşor de găsit!

- Presupun...

Fern se întrerupse. O idee tocmai îi încolțise în minte...

- Presupui ce? insistă Rhoda.

- Ei bine... doreşti să angajezi numai o fată foarte tânără? Cineva puțin mai în vârstă nu ți-ar putea conveni?

- Mm... depinde. De ce? Ai o candidată în vedere?

- Da... eu!

- Tu? Dar... va trebui să te scoli dis-de-dimineață, să lucrezi cel puțin opt ore pe zi. Nici să nu te gândeşti!

- Vorbesc serios, Rhoda. Ascultă... situația este puțin specială. Tatăl meu a trebuit să se întoarcă în mare grabă la Londra, de unde va pleca în Australia, şi eu risc să trebuiască să rămân aici un anumit timp. De aceea, o slujbă mi-ar da de lucru...

- Ai nevoie să fii ocupată? sublinie subit Rhoda.

- Hm... da, ca să mă simt utilă...

- Ai mai lucrat deja, în Anglia?

- Nu, nu tocmai, recunoscu Fern cu onestitate.

Directoarea creşei bătu gânditoare în masă cu vârful creionului.

- Mă întreb de ce doreşti să te simţi „utilă“, spuse în cele din urmă. Această dorinţă mi se pare deodată...

Mai reflectă câteva momente, apoi conchise oftând:

- Nu cred că ţi-ar conveni. în primul rând, aş avea o mulţime de lucruri să te învăţ...

- Dar aveai oricum intenţia să formezi pe cineva! obiectă Fern. Te-am ajutat deja de câteva ori... Şi asta te-a ajutat, nu-i aşa?

- Desigur. Dar sunt şi alte probleme; dacă iahtul a plecat, vei locui probabil în oraş. La ce oră va trebui să te scoli ca să începi serviciul în fiecare dimineaţă la ora şase? Te-ai gândit la asta? Este imposibil!

- N-ai încredere dacă te asigur că nu voi întârzia? Ascultă, nimic nu mă obligă să locuiesc la Port Dauphin. Poate aş putea găsi o cameră aici. Cum face Mahe?

- Ea vine din sat pe jos. Şase kilometri; tu n-ai putea niciodată. Poate, într-adevăr, va trebui să găsim ceva aici... Anexa creşei, aflată alături, comportă o cameră şi o baie. Le rezervăm copiilor care trebuie să fie puşi în carantină din cauza unei boli contagioase, dar un asemenea caz nu s-a întâmplat niciodată. Da, ai putea locui uşor acolo dacă te gândeşti serios să lucrezi aici.

- Mă accepţi, deci? întrebă prompt Fern, cu inima bătând... Va

trebui să plătesc o chirie?

- Nu! Această garsonieră face parte din creşă, şi o vei elibera dacă o să avem nevoie de urgență. Salariul tău, ca al meu şi al lui Ben Croft, va fi plătit de „Opal".

- Tocmai... Compania n-are dreptul să-mi refuze angajarea?

Fern se gândea la un eventual refuz din partea lui Grant.

- Nu, dacă eu susțin că avem nevoie de tine. Când poți să începi?

- De mâine. Voi lua în posesie lucrurile şi-mi voi aduce bagajele chiar după-amiază, dacă nu te deranjează.

- Aşa rămâne.

Fern se felicita pentru înțelegerea Rhodei când aceasta o derută brusc cu ultima întrebare:

- Consideri toate astea drept un antrenament util în vederea unei viitoare căsătorii, Fern?

Uluită, cea în cauză îşi ridică sprâncenele.

- De ce această întrebare? Nu înțeleg...

- Oh, pentru nimic. Doar că tinerele femei care doresc brusc să se consacre unor sarcini casnice au în vedere logodne foarte apropiate sau o speranță asemănătoare...

- Nu este cazul meu, afirmă categoric Fern. Câtuşi de puțin.

Capitolul 5

în zilele următoare, Fern se întrebă dacă se va obişnui vreodată cu soneria tiranică a ceasului deşteptător. Oricare era ora ei de culcare, avea întotdeauna impresia că de-abia îşi pusese capul pe pernă când soneria stridentă o scotea brutal din somn. Trebuise să-şi impună să alerge imediat sub un duş rece, pentru a nu fi tentată să adoarmă din nou.

Spre ora şase şi jumătate, toți copiii ajungeau la creşă. Rutina

zilnică începea cu o inspecție rapidă a micilor mâini grăsuțe, apoi li se puneau şervete mari în jurul gâtului, înainte de a se aşeza pe scaune înalte în jurul mesei. Fern le servea lapte, biscuiți şi supă celor mai mici.

Apoi, toată această mică lume trecea la lada cu nisip unde erau răspândite numeroase jucării, în timp ce adulții le strângeau şi interveneau din când în când pentru a aplana certurile şi a şterge câteva lacrimi mari. în mijlocul dimineții, un somn pe paturile mici aducea un calm relativ.

Fern îşi descoperea talente nebănuite pentru a linişti copiii, să-i consoleze, să discute cu ei; Rhoda recunoscu ea însăşi calitățile noii sale recrute.

După odihnă, activitățile se reluau sub formă de diverse jocuri, apoi se terminau prin vizita lui Ben Croft şi masa finală. Mamele veneau să-şi ia progeniturile la prânz, dar lucrul lui Fern şi Rhodei nu se termina încă; trebuia să pună totul la loc pentru ziua următoare. Mâncau după ceilalți şi nu se bucurau de un moment de destindere binemeritat decât mult mai târziu după-amiază.

Atunci, Fern se refugia la răcoarea camerei sale, citea sau scria, apoi se ducea la piscina taberei. Serile ei, în general, şi le petrecea în tihnă în compania Rhodei, în apartamentul acesteia. Grant îşi dăduse aprobarea pentru angajarea lui Fern, dar nu căutase s-o revadă. în schimb, îl vedea cu regularitate pe Ben Croft. Acesta nu-i ascunsese uimirea resimțită de toată societatea bună la dispariția bruscă a tinerei femei.

- Ascultându-i pe unii, explică el, te-ai retras într-o mănăstire şi ar da o avere ca să afle de ce. Freda Logan - cu firea rea care o caracterizează - a insinuat chiar că ar putea fi vorba de o campanie publicitară. „Fiica preşedintelui Opal se lansează în opere de binefacere"... Operă de binefacere, mă întreb! Creşa noastră nu diferă cu nimic de altele şi copiii noştri indigeni sunt cei mai adorabili care există. Pe scurt, cred că va trebui să te manifeşti, Fern. Arată-le că exişti încă şi bârfele se vor opri de la sine.

- Pentru moment, n-am deloc timp, sublinie ea ferm.

- Nimic nu te obligă să-ți petreci serile în camera ta, nu-i aşa? Ascultă, Grant Wilder dă o mică petrecere între colegi la Club,

mâine seară. Te-a invitat? Nu? în acest caz, poate vei accepta să mă însoțești...

Fern n-avea nici un motiv să refuze. într-un moment sau altul, va trebui să-l înfrunte din nou pe Grant: mai bine s-o facă în mijlocul unei mulțimi, în compania sigură a medicului.

- Cu plăcere, consimți ea. Mulțumesc.

A doua zi, îndreptându-se spre clădirea a cărei verandă era frumos decorată cu lumânări şi felinare, nu se putu împiedica totuşi să resimtă o anumită teamă: dacă Grant voia să-i arate răceală, să se arate dezagreabil, prezența invitaților nu-l va opri... Din fericire, spre marea ei uşurare, el îi strânse mâna cu cuvinte politicoase de bun venit, nelăsând nimic să se vadă din neînțelegerile lor. Dacă avea să-i facă reproşuri, va aştepta s-o facă în intimitate.

Fern cunoştea deja din vedere câțiva dintre invitați, toți funcționari la Opal, şi ei o primiră cu amabilitate ca pe una de-a lor. începea să se destindă complet când Freda Logan, pe care încerca totuşi s-o evite încă de la început, se desprinse dintr-un grup şi se apropie.

- Ia te uită! N-am avut plăcerea să vă vedem de câtva timp, remarcă ea cu un ton acid. Ne întrebam cu ce am putut să vă ofensăm...

Ea râse, pentru a atenua efectul acestor cuvinte, dar Fern ghici răutatea din spatele glumei.

- Pur şi simplu mi-am luat o slujbă după plecarea tatălui meu, replică ea. Nu-i nevoie să se caute alte motivații ale purtării mele.

- Desigur, dar... totul s-a petrecut atât de brusc... într-o zi, profităm de compania lui sir Manfred şi a fiicei sale, şi în ziua

următoare şi unul şi altul dispar la antipozi sau în natură... N-am avut nici măcar ocazia să vă zărim prin oraş!

- Locuiesc în tabără, din comoditate; Rhoda Camell a avut amabilitatea să mă găzduiască.

- Dar de ce ați acceptat această slujbă? o chestionă Freda. Să faceți pe doicile pe lângă micii indigeni... Am fi putut să vă găsim ceva mult mai potrivit! Austin ar fi apelat la câteva relații; poate v-ar fi oferit să deveniți chiar propria lui secretară...

- Nu ştiu să bat la maşină şi aş fi incapabilă să țin un fişier, i-o tăie Fern. în plus, mă aflam la Maracca de şase săptămâni fără să mă fi apropiat cu adevărat de localnici, de viața lor zilnică... Munca mea la creşă mi s-a părut un mijloc bun de a izbuti!

- Sunteți doar în trecere, nu veți locui aici permanent! Numai dacă nu vă gândiți să vă instalați aici, căsătorindu-vă, de exemplu. Ceea ce, în treacăt fie spus, ar explica multe lucruri

- Adevărat? făcu interlocutoarea ei, cu un ton rece. Care, de exemplu?

- Draga mea, ați fost foarte curtată de când ați sosit. Nu negați şi zvonurile se răspândesc repede. Sunteți asociată cu uşurință cu unul sau altul din aceşti domni. Favoritul, potrivit unora, ar fi chiar domnul Grant Wilder. La urma urmei, nu este în curs de a deveni directorul „Opalului“, după îndepărtarea soțului meu?

Iată-ne ajunse aici, se gândi Fern. Atacurile Fredei Logan se explicau prin gelozie. în mod ironic, îi punea pe Fern şi pe Grant în aceeaşi tabără. Dacă ar bănui realitatea... Tânăra femeie, pentru a pune capăt acestei conversații neplăcute, se limită să spună, cu o notă de sarcasm, că se simțea flatată că atrăsese atât de mult o atenție pe

care nu credea că o merită.

Puţin mai târziu, când Ben şi Fern discutau într-un grup la care Grant se alăturase, unul din chelneri veni să anunţe că doctorul este chemat la telefon.

Ben se îndepărtă şi reveni arborând un aer dezolat.

- îţi prezint toate scuzele mele, îi spuse el lui Fern, dar sunt obligat neapărat să plec. Un tânăr angajat are o criză cardiacă şi trebuie să-l transport la spitalul din Port Dauphin. Neplăcerea este că risc foarte mult să nu pot trece pe aici înainte de sfârşitul petrecerii.

Fern îşi lăsă paharul şi zâmbi amabilă.

- N-are nici o importanţă, Ben. Plec cu tine. Nu te deranjează să mă laşi la creşă?

- Deloc... începu Ben, dar nu putu să continue, deoarece un cor de proteste se ridică imediat: „Ea nu trebuie să ne părăsească... Vom veghea asupra ei, nu vă neliniştiţi..."

- O voi conduce pe Fern acasă eu însumi, reteză Grant cu o voce tăioasă.

Impresionat de acest ton fără replică, Ben se îndepărtă fără să insiste şi cineva îi înmână din nou paharul tinerei femei.

Clubul îşi închidea totuşi uşile la miezul nopţii şi invitaţii îşi luară rămas-bun unul de la altul. Grant, în calitatea sa de gazdă, trebuia să rămână ultimul şi Fern îl aşteptă.

în timpul nopţii, o linişte stranie cădea peste tabără, învăluind-o într-un mister magic. Nici unul din zgomotele asurzitoare zilnice nu se mai auzea; dar coşurile înalte continuau să lanseze spre cer limbile lor de foc roşietice, făcând mai intens, prin contrast, întunericul de la nivelul solului...

Aerul era călduț şi Grant îi propuse însoțitoarei lui să meargă pe jos până la creşă. O dată sosiți în fața uşii de la anexă, Fern scoase cheia din geantă şi-i întinse mâna lui Grant.

- îți mulțumesc că m-ai însoțit.

- Voi intra o clipă cu tine, replică el fără să-i strângă mâna.

El îi luă cheia cu autoritate şi deschise el însuşi uşa. Când ajunseră înăuntru, închise uşa în spatele lui.

Ea aprinse lumina, la fel de nervoasă ca şi cum se găsea cu un străin.

- Tu... nu poți rămâne mult timp, bâigui ea. Clubul îşi va închide uşile şi...

- Nu, mi-am asigurat complicitatea lui Fadal, portarul, îi explică el nonşalant.

El aruncă o privire circulară prin camera mică şi austeră.

- Aşadar, iată cum trăieşti acum... Este mai puțin luxos decât în locuințele tale obişnuite.

- Asta îmi convine perfect, ripostă ea, ghicind ironia lui şi regăsindu-şi brusc dispoziția agresivă. M-aş lipsi foarte bine de comentariile tale.

- îți savurezi independența, te înțeleg, continuă el pe acelaşi ton, fără să se lase tulburat. Eşti liberă să inviți pe cine vrei, să dai petreceri animate...

- Nu este cazul, sublinie ea. Mai întâi asta i-ar displăcea Rhodei, şi apoi, abia dacă este loc să se aşeze o singură persoană în afară de mine...

- Şi Ben Croft? L-ai fi invitat să-şi petreacă noaptea aici, dacă te-

ar fi condus el însuşi?

Fern tresări şi îşi reținu cu greu un strigăt de indignare, înțelegând la timp că Grant o provoca deliberat ca s-o înfurie.

- De ce această întrebare? replică ea cu o voce glacială. Aştepți să-ți propun acest gen de favoare, sau te gândeşti s-o soliciți?

- Nu, ricană el. Ti-ai pierde prestigiul dacă m-aş eschiva. Şi dacă aş accepta, ai fi şi mai perdantă... Nu-ți lua acest risc.

- Nu-l voi lua nici cu tine nici cu Ben, să ştii. Acum, eşti amabil să te retragi? Sunt obosită şi trebuie să mă scol foarte devreme mâine dimineață.

- Ca să-ți iei postul... Ce aranjament minunat, această slujbă, nu-i aşa? Serveşte perfect intereselor tale...

- Ce vrei să spui?

- Dar, întâlnirile tale zilnice cu un medic tânăr cu inima sensibilă, cu priviri tandre schimbate pe deasupra capetelor copiilor...

- Faci aluzie la Ben Croft?

- Mi se pare evident, nu? Da, ai manevrat admirabil.

Stupefiată, bâigui:

- Tu... mă acuzi că am acceptat această slujbă cu unicul scop de a-l seduce pe acest nefericit?

- Exact. Inutil să te scuzi...

- în acest caz, îi aruncă ea cu o voce şuierătoare, de ce n-ai împiedicat-o pe Rhoda să mă angajeze? Nimic nu te oprea!

- Să spunem că la început nu mi-am dat seama de motivațiile tale. După aceea, am hotărât să văd până unde vei putea să mergi... îți pierzi timpul cu Ben, ştii foarte bine. Să reamintim, în apărarea lui,

că Ben îmi seamănă; îi place mişcarea, să plece în aventură. Când îşi va alege o soție, îi va cere să-l urmeze orice s-ar întâmpla.

- Ştiu, răspunse ea pe un ton egal. Mi-am dat deja seama.

- Ți-a vorbit despre asta ca să te pună în gardă?

- N-a avut nevoie să mă „prevină“ cum se pare că insinuezi, deoarece relația noastră nu este nicidecum aşa cum îți imaginezi.

- Chiar şi din partea lui? Mă uimeşti. îl credeam îndrăgostit pătimaş de tine şi gata să cedeze farmecelor tale.

- în acest caz, de ce nu-i dai lui sfaturi, mai curând decât mie.

Grant se întoarse spre uşă şi puse mâna pe clanță.

- Şi să-i dezvălui astfel interesul pe care ți-l port în ciuda a tot, în timp ce este foarte departe de a bănui? Bineînțeles că nu!

Avu un râs rece şi adăugă:

- Dacă te joci cu el ca să-ți treacă timpul, nu pot decât să-i doresc noroc!

- într-un cuvânt, sunt liberă să continui să-l frecventez după placul meu; asta ți-e indiferent...

- Te înşeli. Dacă vreodată vei merge prea departe cu una din cuceririle tale, îți vei muşca degetele, te anunț solemn chiar acum.

La sfârşitul frazei, nu mai râdea; tonul lui avea chiar o notă de amenințare. Deschise uşa şi silueta lui se detaşa o clipă pe prag înainte s-o închidă după el.

Fern rămase tulburată. Ce semnificație avea toată această conversație? Grant se gândea oare să divorțeze? în orice caz, nu mai simțea nimic pentru ea, cu excepția dorinței de a o face să sufere, şi lacrimi fierbinți îi arseră ochii...

***

Ca urmare a acestei petreceri, reîncepu să accepte invitații şi cină

în oraş de două sau trei ori pe săptămână. Observaţiile insidioase ale Fredei Logan nu erau străine de această nouă atitudine; pe deasupra, voia să-l facă pe Grant să înţeleagă că singurătatea sa temporară fusese în mod liber aleasă şi că hotărârea ei n-avea nicidecum de suferit. îi scrise o scrisoare lungă tatălui ei în Australia, insistând asupra „minunatei ei şederi la Maracca“ şi „imensul beneficiu pe care-l scotea din slujba ei“. Nu trebuia să-l lase pe sir Manfred să creadă că suferea de abandonul lui!

Reluându-şi activităţile mondene, se punea rapid la curent - fără voia ei - cu bârfele care circulau în mica societate, din care multe se refereau la numeroasele întâlniri ale lui Grant cu Rose de Millet. Erau văzuţi împreună la cazinou, la curse, ca spectatori unul celuilalt când Rose cânta sau când Grant participa la o competiţie de schi nautic... Zvonurile vorbeau tot mai des despre o logodnă şi Fern turba de furie că nu poate să deschidă ochii interlocutorilor ei. Grant şi Rose erau invitaţi sistematic împreună, ca şi Fern cu Ben. Cu melancolie, regreta că soţul ei nu-i propune niciodată să-l însoţească, măcar o singură dată... I-ar fi refuzat propunerea, fireşte, dar ar fi avut satisfacţia intimă de a şti că mai conta puţin în ochii săi...

Ben, cu care discuta adesea, o anunţă că o rivalitate crescândă se stabilea între Austin Logan şi Grant. Acesta din urmă trebuia nu numai să-l înlocuiască pe Austin la direcţie într-un viitor apropiat, dar compania îl însărcinase să instaleze o platformă de foraj submarin la o oarecare distanţă de coastă. Ori Logan, neavând nici un fel de cunoştinţă în acest domeniu special, fusese plasat sub ordinele directe ale lui Grant pentru probleme de realizare. Acest aranjament fireşte, îi sporise considerabil ranchiuna pe care şi-o

manifesta ridicând o serie de obstacole în drumul noului lui superior ierarhic.

- Când, îi explică Ben, refuză să-i trimită lui Grant muncitori, pretextând că nu sunt disponibili, când seamănă
tulburări chiar printre angajați, vorbindu-l de rău pe domnul Wilder; îngroşea riscurile, sugerându-le să pretindă prime suplimentare total nejustificate, dezavuând public politica Opalului... şi într-o companie atât de mare, se găsesc oricând minți puțin naive care pleacă urechea la acest gen de - propagandă.

- Ce poate face Grant ca să remedieze situația?

- Se arată foarte ferm. Oferă contracte precise luând în calcul toate riscurile, toate primele etc., într-o manieră clară şi definitivă... dar Logan sapă încrederea muncitorilor, ceea ce face lucrurile şi mai dificile.

- N-ar putea să-l concedieze pur şi simplu pe Austin Logan?

- Nu în situația actuală, când acesta are autoritate asupra multor sectoare; i-ar trebui acordul Opalului, şi Grant nu ține să apeleze la asta. în ochii săi, asta ar echivala să-şi recunoască eşecul. O va face dacă va fi cazul, dar nu acum. Are destule griji să dejoace de asemenea capcanele doamnei Logan!

- Freda? se miră Fern. Simțisem duşmănia care i-o purta... Dar cum ar putea să-i facă rău?

- într-un fel destul de subtil. Nu în mod direct, bineînțeles. Numai că, fiind dotată cu o limbă ascuțită, se arată dispusă să colporteze bârfele cele mai rele.

Această ultimă observație o lăsă pe tânăra femeie gânditoare şi deşi avea toată încrederea în soțul ei când era vorba să facă față atacurilor, hotărî totuşi să-i vorbească discret despre asta lui sir

Manfred în viitoarea scrisoare pe care i-o va trimite. Cu prudență, îi prezentă intrigile Fredei cu umor, fără
să pară că le acordă prea mare importanță; încă nu bănuia consecințele pe care le vor avea manevrele viclene ale doamnei Logan...

Câteva zile mai târziu, spre marea ei surpriză, Grant însuşi o invită la cină. Rhoda ridicase receptorul şi i-l întinse lui Fern, cu sprâncenele încruntate:

- Este pentru tine... din partea „patronului". Sper că n-ai făcut nici o greşeală!

Fern zâmbi şi luă receptorul.

- Pot să cinez astă seară cu tine? îi aruncă Grant fără nici o introducere. Voi trece să te iau la ora opt.

Luată pe nepregătite, tânăra femeie ezită.

- Nu ştiu dacă...

- Ştii cu siguranță dacă eşti liberă sau nu, i-o tăie el. Am nevoie să-ți vorbesc. îmbracă-te simplu: vom merge într-un mic restaurant din afara oraşului. Ora opt, îți amintesc.

închise fără să mai aştepte răspunsul ei. După aceea, presupunerile cele mai nebuneşti se succedară în mintea lui Fern. Soțul ei îi va propune oare să-şi reia viața comună, acceptând în sfârşit condițiile cerute de ea? Sau îi va cere, dimpotrivă, să divorțeze? Nu reuşea să întrevadă nici o altă ipoteză între aceste două extreme.

Când veni s-o caute, îmbrăcase o rochie lejeră verde deschis, plisată începând de la talie, şi o eşarfă de mătase asortată în jurul gâtului. O briză nocturnă, în maşina decapotabilă, îi atingea uşor fața, ca o mângâiere răcoritoare. O noapte atât de frumoasă putea să-i

rezerve o surpriză dezagreabilă? Se îndoia.

La începutul cinei, Grant se arătă de altfel încântător şi în dispoziția cea mai minunată din lume. De câte ori, la Londra, împărtăşiseră mese delicioase între patru ochi, înainte de a se întoarce acasă ca doi îndrăgostiți? Acum, ea va pleca să doarmă singură...

în timpul desertului, hotărî totuşi să se lămurească.

- Nu mi-ai spus la telefon că doreşti să-mi vorbeşti?

înainte de a răspunde, el îşi aprinse o țigară al cărei capăt sclipi în penumbra plăcută a micului restaurant luminat doar de câteva lumânări.

- O voi face într-o clipă; voiam mai întâi să te las să-ți savurezi masa.

- Este vorba deci de... o veste neplăcută?

- într-un fel... I-ai scris tatălui tău, recent, nu-i aşa? Ti-a răspuns deja?

- Hm... nu, replică ea, deodată neliniştită. De ce?

- Mi-a telefonat ieri, preocupat să obțină amănunte despre intrigile Fredei Logan despre care i-ai scris. Aş vrea să ştiu cu ce drept te amesteci în probleme care nu te privesc nicidecum, fiind numai treburile Companiei. Pe drept sau pe nedrept, tatăl tău a înțeles din termenii scrisorii tale că nu mai reuşesc să stăpânesc situația. Nu negi că eşti autorul acestui gen de sugestie absurdă, nu-i aşa?

Fern avu brusc impresia că trăieşte un coşmar. Masa destinsă se transforma brusc într-un adevărat rechizitoriu...

- Eu... am făcut aluzie la intrigile doamnei Logan, într- adevăr... Dar i-am raportat pur şi simplu ceea ce am auzit vorbindu-se...

- De cine?

- Ei bine... de toată lumea... Ben Croft, de exemplu.

- Neobişnuită lipsă de discreție, pentru un medic!

- Ben ştie să dea dovadă de mult tact în profesia sa, protestă ea. Manevrele Loganilor, începând cu cele ale lui Austin, nu sunt un secret pentru nimeni. Nici tata nu avea încredere în el...

- Nu asta este problema. Cine, după părerea ta, este singurul judecător în materie? Singurul în măsură să ia decizii?

- Tu, bineînțeles, murmură ea plecându-şi capul.

- Exact. Şi va veni timpul să fac apel la autoritățile Opalului, când pericolul va fi real. Până atunci, atacurile, zvonurile, intrigile oricare ar fi, nu ne interesează. înțelegi?

- Da. Oricum, puteai să te exprimi mai politicos...

- Calomnia este un subiect cu care este important să nu-ți pui mănuşi. în calitate de angajată a Opalului aş fi putut să te convoc în biroul meu ca să te dojenesc, şi asta s-ar fi dovedit mult mai puțin politicos, nu crezi?

- Desigur, admise ea cu voce scăzută. îți mulțumesc că... ai preferat să mă inviți la cină.

Fern încerca o profundă deziluzie. Sperase că vor aborda, într-un fel sau altul, problema relației lor; nici vorbă de asta, dimpotrivă, Grant părea preocupat numai de a evita un scandal susceptibil să-i păteze imaginea. Evident, avea dreptate să ignore cu aroganță criticile cele mai viclene, dar ea dezaproba felul pe care-l alesese ca s-o pună în gardă. Decât să-i vorbească în particular într-un

restaurant, de ce să n-o trateze ca de la egal la egal? Să-i ceară, de exemplu, cooperarea? în loc de asta, o acuza că intervenise în ceea ce n-o privea, că-şi depăşise drepturile de angajată...

Ca şi cum îi ghicea gândurile, el îi aruncă pe neaşteptate:

- Regreți că ești în postura de a primi ordine şi reproşuri venind de la mine?

- Sperai aşadar să mă faci să regret? ripostă ea.

El ridică din umeri.

- Nu m-am oprit la acest detaliu... Sentimentele mele personale n-au nici un amestec.

El se ridică şi o ajută să-şi pună vesta.

- Totuşi, sublinie ea, apreciezi de obicei femeile care-şi câştigă existența...

- Da, în majoritatea cazurilor, admise el conducând-o spre ieşire.

- Ca Rose de Millet, de exemplu? nu se putu ea împiedica să adauge.

Grant râse scurt.

- Ce memorie, draga mea! Şi mai ales, ce uimitoare gelozie! Ştii deci că am multă stimă pentru Rose, într-adevăr, şi nu numai pentru că munceşte cu îndârjire ca să reuşească. Acest răspuns te satisface?

- Nu-mi pusesem problema, i-o întoarse cu răceală Fern. Sentimentele tale pentru Rose nu sunt ignorate de nimeni.

- înțeleg că bârfele se răspândesc repede şi în această privință...

Tânăra femeie nu răspunse. Luaseră loc în maşină şi merseră de-a lungul mării ca să se întoarcă în tabără, dar Grant depăşi creşa şi se opri la docurile în construcție. El se sprijini de scaun şi arătă spre larg, explicând:

- Iată ultima noastră realizare... Ce părere ai?

Uimită, ea privi platforma de foraj luminată în întregime, care se ridica în fața lor ca un imens vapor. De ce o aducea aici? N-o invitase doar cu unicul scop de a o dojeni?

- Ce vrei să... începu ea.

El o întrerupse, ca să continue:

- în seara asta, platforma intră în activitate şi toată echipa vine să-şi ia postul în primire. Cum este vorba de o etapă din care ne putem alege cu o mândrie legitimă, mi-am spus că ți-ar plăcea s-o priveşti. Spectacolul merită osteneala, nu-i aşa?

Fern nu putea să-şi creadă urechilor. în mod implicit, solicita aprecierea ei, părerea ei... ca un copil dornic să fie admirat de mama sa pentru cel mai frumos desen al lui. Mişcată, emoționată, susținu cu însuflețire:

- Este absolut magnific, Grant! O echipă completă se găseşte acum la bord?

- Da, şi lucrează fără pauză, oricât de liniştită poate să pară platforma văzută de aici.

Aproape visător, puțin pentru el însuși, adăugă:

- Ai rareori ocazia să vezi funcționând una din creațiile tale, care va continua să existe şi să participe la viitorul omenirii mult după ce vei dispărea. Iată-mă deodată filozof... dar mă gândesc la apeductele trecutului, la poduri, la castele. Da, adesea, li se mai cunosc oare arhitecții? Puțini mai ştiu. Totuşi, dovada eforturilor lor rămâne vizibilă şi utilă...

Vocea lui se stinse şi, în tăcerea care urmă, Fern se simți profund tulburată. Avea impresia că un văl se sfâşie în fața ochilor ei, făcând-o să înțeleagă cât de mult se înşelase. Cu ce drept, în timpul

căsătoriei, insistase ca Grant să-şi abandoneze călătoriile îndepărtate pentru a se închide într-un birou? L-ar fi făcut extrem de nefericit... Din fericire, el n-o ascultase. Singurul ei regret, acum, era că nu-l urmase, că vrusese să frângă acest spirit întreprinzător şi de aventură care-l stăpânea... Dar îl va asigura imediat că totul se schimbase. De acum înainte, îl va însoți fără condiții, în cele patru colțuri ale lumii, dacă trebuia. Nu era soția lui, nu trebuia să iubească şi să împărtăşească ce iubea cu el? Mai târziu, când vor fi în vârstă - oricât de greu era să şi-l imagineze pe Grant ca un domn venerabil! - îşi vor depăna amintirile în fața unui glob pământesc: „Am săpat puțuri de petrol aici... aici..."

Impulsiv, îşi puse o mână pe brațul însoțitorului ei, hotărâtă să-i vorbească fără să aştepte, chiar dacă emoția ei risca s-o facă incoerentă şi puțin ridicolă.

- Grant, eu...

în clipa aceea, toate luminile de pe platformă se stinseră.

Capitolul 6

Grant se redresa brusc şi-şi încruntă sprâncenele pentru a încerca să străpungă întunericul.

- Pentru Dumnezeu! Ce se întâmplă? exclamă el.

Fern se miră.

- Nu este normal? Nu este prevăzut să se stingă luminile la un moment dat?

- Bineînțeles că nu! replică el cu un ton iritat. Echipa de noapte a preluat serviciul, ți-am spus, şi trebuie să lucreze opt ore fără întrerupere.

- în cazul acesta, ce s-a putut întâmpla?

- O pană de curent, îmi imaginez. Cât despre cauze...

Reflectă câteva secunde, apoi porni motorul.

- Trebuie să le telefonez imediat şi să alertez inginerii. Mai întâi, te voi conduce.

- Nu-i nevoie, protestă ea. Creşa se află în direcția opusă... Pot foarte bine să merg pe jos.

- Nici vorbă. Tine-te, voi merge foarte repede.

O dată ajunsă la destinație, se aplecă să-i deschidă portiera, fără să iasă din vehicul. Fern se smulse în grabă din scaunul ei.

- Mai ales, ține-mă la curent, îl rugă ea.

El închise prompt portiera şi ea nu-i auzi răspunsul.

A doua zi dimineață, totuşi, o ştire înspăimântătoare se răspândi ca o dâră de praf de puşcă: instalația electrică de pe platforma de foraj fusese sabotată!

Pagubele, din fericire, erau minore, şi reparațiile durară doar douăzeci şi patru de ore. Fern se întrebă cu o ironie amară dacă

Grant ar fi dojenit-o la fel de sever după incident decât înainte... Rămânând fără veşti de la el, îşi blestemă de două ori soarta. Pana se produsese tocmai în momentul când se pregătea în fine să-i ceară iertare. Poate că nici n-ar fi avut nevoie de cuvinte pentru a-i arăta cât îl iubea încă, cât îşi regreta atitudinea. Poate că ofranda buzelor ar fi fost suficientă...

Cu toate acestea, o nelinişte vicleană se insinua încetul cu încetul în ea. Când adormise în apartamentul lui, n-o acuzase că face pe seducătoarea, că-l tenta fără nici o sinceritate? Cine ştie dacă n-ar fi făcut aceeaşi greşeală de interpretare? în acest caz, pana o scutise de o situație mai mult decât umilitoare.

Trecură mai multe zile fără să primească cel mai mic semn din partea soțului ei şi hotărârea începu să-i slăbească. Dacă mai avea cel mai mic sentiment pentru ea, aşa cum crezuse când o făcuse să-i admire realizarea, de ce n-o informa cu ultimile evenimente? Nu îndrăznea să-l întrebe, ignorând total starea lui de spirit...

Următoarea lor întâlnire a fost, totuşi total neaşteptată pentru amândoi.

Fern îşi dăduse întâlnire cu Ben în barul hotelului Meurice şi-l aştepta, singură la o masă. Grant apăru deodată şi se apropie.

- Nu te deranjez? îi aruncă el cu nonşalanță.

Ea îşi ascunse emoția pe care această apariție neaşteptată o stârni în ea printr-o indiferență prefăcută.

- Nu, deocamdată, replică ea cu răceală.

- în acest caz, îmi permiți cu siguranță să mă aşez o clipă... Pot să-ți ofer un pahar?

- Nu, îți mulțumesc. îl aştept pe Ben. Trebuie să mă ducă la cazinou.

O licărire ironică străluci în ochii lui Grant.

- Va îndrăzni oare să-ți dea plasă? Ce mitocan...

Probabil că nu este vina lui, se revoltă ea. O urgență în ultima clipă, fără îndoială. Dacă are cel mai mic obstacol, îmi va telefona fără nici o îndoială.

- Astea sunt riscurile profesiei; riști să enervezi tinerele femei cu care cinezi... Curios, împărtășim puțin aceeași soartă. Rose, cu care aveam eu însumi întâlnire, rămâne invizibilă.

- Rose de Millet? Nu trebuia să cânte seara asta?

- Duminică, o corectă el. I se acordă totuși două zile libere pe săptămână.

El chemă un chelner și adăugă:

- Ascultă, mă voi consola cu un cocteil și nu poți să mă lași să beau singur. Accepți cel puțin un suc de fructe inofensiv?

Iritată de tonul lui ironic protector, răspunse tăios:

- Voi lua un brandy, te rog.

El ridică sprâncenele, știind foarte bine că detesta această băutură, dar transmise totuși comanda înainte de a-și pune neglijent coatele pe masă.

- Mm... despre ce am putea discuta? făcu el pe un ton nepăsător. De exemplu, să pariem cine va sosi primul, Rose sau Ben? Asta te va pregăti pentru ruleta de la cazinou. Numai dacă, firește, nu ne hotărâm noi înșine să le tragem chiulul și să mergem să ne distrăm pe seama noastră...

Fern bău o înghițitură de brandy.

- Din partea mea, i-o întoarse ea, nu mă mișc de aici încă un sfert de oră cel puțin.

- Și... dacă Ben nu se arată?

- îi voi lăsa un mesaj la recepție şi mă voi întoarce acasă.

- Ce perspectivă sumbră! E preferabil s-o abandonez pe Rose şi să ne unim momentan singurătățile. Ce părere ai?

Râdea de ea, îşi dădea seama, astfel că răspunse cu un aer trufaş:

- Ideea nu mi se pare foarte bună.

- Totuşi... începu el.

Se opri, deoarece Fern se ridică şi el îi urmări direcția privirii; Rose de Millet tocmai intrase în bar şi se îndrepta spre ei.

- Problema nu se mai pune, murmură Fern.

Cântăreața li se alătură şi-i adresă tinerei femei o privire glacială înainte de a se întoarce spre Grant, care se ridicase la rândul lui.

- Ei bine! începu el cu un aer vesel. Cum spune proverbul, mai bine mai târziu decât...

- Grant! i-o tăie Rose, vizibil agitată. Unde ai dispărut? Te aştept de peste o jumătate de oră. Ce naiba faci aici?

El schiță gestul de a-i lua mâna, dar ea şi-o retrase prompt.

- Şi eu te aşteptam, îi explică el cu calm. Am sosit la ora exactă a întâlnirii noastre.

- Numai că nu trebuia să ne întâlnim aici, ci în apartamentul tău, îi aruncă ea cu un aer furios.

După o privire piezişă spre Fern, preciză:

- Ce de obicei, dragul meu!

Privirea lui Grant se întoarse brusc spre Fern, care pălise uşor, apoi declară cântăreței pe un ton potolit:

- Este greşeala mea, în acest caz. Ar fi trebuit să mă arăt mai precis când ți-am dat întâlnire şi să-ți spun că te aşteptam aici.

Fața cântăreței se lumină imediat. Fern îşi luă geanta şi făcu

turul mesei.

- Pleci deja? se miră soțul ei.

- Da. Bună seara, aruncă ea cu un semn scurt din cap.

El își consultă ceasul.

- Sfertul de oră pe care i l-ai acordat lui Ben nu a trecut...

Ea nu răspunse, și se repezi în biroul recepției. Aici i se spuse că sosise un mesaj de câteva momente: tânărul medic, reținut, se scuza că trebuie să anuleze întâlnirea lor.

Dacă măcar l-ar fi primit puțin mai devreme, ar fi fost scutită de umilința de a afla că Rose și Grant se întâlneau „în apartamentul" acestuia din urmă. Numita de Millet avea poate o dublură a cheii lui Grant...

Consecințele acestui detaliu îi provocau lui Fern un adevărat dezgust. Rivala ei trebuie că cina adesea singură cu Grant, își petrece seara la el... Abia îndrăznea să-și imagineze urmarea.

Acum, cum va putea să-i propună soțului ei să-și reia viața comună? După toate aparențele, era mult prea târziu....

***

La creșă, din fericire, găsea o adâncă ușurare să se dedice activității și universului simplu și curat al copiilor.

Spontanietatea lor neprefăcută, lacrimile și zâmbetul lor apărând și dispărând la fel de prompt, o înduioșau și puneau un balsam pe tristețea ei. Rhoda își conducea micul ei regat cu o fermitate liniștitoare, cu o mare bunătate ascunsă sub maniere puțin aspre. Fern știa cât se devota în întregime cauzei protejaților ei și mamele lor găseau întotdeauna la ea o ureche atentă.

Cele două tinere femei au fost invitate să asiste la căsătoria lui Mahe. Ceremonia budistă, foarte simplă, consta în miruirea mâinilor

celor doi soți şi binecuvântarea viitoarei lor case.

- Va trebui să le ducem cadouri? întrebă Fern.

- Dacă vrei, dar nu este obligatoriu. Esențialul constă să vii personal: altfel, se vor simți grav ofensați.

Fern a ales totuşi o brățară încântătoare de argint pentru mireasă şi Rhoda un set de cratițe din aramă. Luară un taxi pentru a ajunge în micul sat unde avea loc căsătoria. După îndeplinirea ritualului, familia şi oaspeții merseră în procesiune până la noua locuință, o mică vilă încântătoare cu acoperişul din frunze de palmieri. Urmă o recepție pe peluza mare învecinată cu casa.

Mahe şi soțul ei, Selim, formau un cuplu foarte frumos. Tânărul avea o slujbă bună pe o plantație de ceai şi familia lui Mahe era mândră să-l primească drept ginere. Buddha, spuneau ei, le va da binecuvântarea şi le va permite să aibă numeroşi fii. Selim, ca răspuns la o întrebare a lui Fern, îi explică faptul că avea el însuşi părinți severi, dar drepți, şi o soră încântătoare puțin mai tânără ca el, care lucra într-unul din birourile de la Opal. Aceasta, numită Vitora, se arăta de obicei foarte veselă, dar părea mai melancolică în ultimul timp, fără ca el să înțeleagă de ce.

Când Fern o zări pe Vitora, îşi dădu seama că fratele ei nu mințise. Tânăra indiană era într-adevăr foarte frumoasă. Un sarong roz deschis îi punea în valoare tenul arămiu şi ochii ei mari, la fel de negri ca părul lung, străluceau de inteligență. Ea zâmbi cu blândețe în timpul prezentărilor. Rhoda exclamă imediat:

- Dar... noi ne-am întâlnit deja, nu-i aşa? Unde lucrezi exact?

- în biroul domnului Logan, îi explică sora lui Selim. Deschid corespondența, răspund la telefon...

- Fratele tău pare foarte fericit, azi, spuse Fern. Nu eşti căsătorită?

O umbră trecu peste fața interlocutoarei ei şi răspunse cu oarecare rezervă:

- Nu, n-am soț.

Fern înțelese că era preferabil să nu insiste. Puțin mai târziu, Rhoda sugeră că Vitora îi invidia poate pe Mahe şi pe Selim.

- Este cam cu cinci ani mai mare decât Mahe şi trebuie că, inconştient, îi poartă pică acesteia că se căsătoreşte înaintea ei... Poate că n-a primit nici o propunere.

- în ciuda frumuseții ei? se miră Fern. Nu este posibil. Bărbații din regiune nu pot fi atât de orbi!

Dar Rhoda ținu la verdictul ei.

- Tocmai! Ea ştie foarte bine că place şi este cu atât mai disperată...

- A spus doar că n-are soț, sublinie Fern.

- Desigur. Dar dacă ar fi avut un logodnic sau măcar un iubit, n-ar fi ascuns-o.

Fern nu răspunse. în ceea ce o privea, îi avea pe Grant şi pe Ben, soțul şi pretendentul, şi era ca şi cum n-avea pe nimeni...

Relațiile ei cu tânărul medic, de altfel începeau s-o neliniştească... El părea de acum înainte să considere că trebuie să împartă cele mai mici momente de libertate şi Fern îşi petrecea din ce în ce mai rar serile singură sau cu Rhoda. Aprecia prietenia lui Ben, îi respecta ambiția, dar curtea asiduă pe care i-o făcea o contraria uşor. O considera drept viitoarea lui soție, evoca plăcerea pe care o avea făcând-o să cunoască un număr mare de țări diferite...

Ori, cum să-i explice situația fără să-i dezvăluie relația ei cu Grant? Trebuia să găsească un mijloc să-l descurajeze cu blândețe, fără să-l facă să sufere...

Amâna mereu această scadență dureroasă când ocazia apăru în sfârşit, deşi fără voia ei.

Totul începu într-o dimineață când Ben a fost convocat la biroul lui Grant, atunci când îşi termina vizita la creşă. Când reapăru, Rhoda tocmai plecase să prânzească la cantină şi Fern făcea ordine înainte să i se alăture.

Ben părea radios.

- Aduc o veste fantastică! exclamă el luând-o pe tânăra femeie de talie ca s-o oblige să facă un tur de vals. Ghiceşte care?

Ea se depărtă încet şi glumi:

- Să vedem... Ai inventat un remediu universal, şi ți se va decerna o medalie de ciocolată...

- Nu, zâmbi el. Nu, iată adevărul: Opal angajează personal pentru noile sale instalații din Brazilia.

- Da?

- Şi în consecință, continuă el triumfător, voi fi promovat şeful clinicii de acolo. Grant Wilder m-a recomandat el însuşi!

Pentru un motiv pe care nu-l înțelese imediat, Fern simți deodată o nelinişte profundă.

- Tu... doar n-ai intenția să accepți? întrebă ea.

- Bineînțeles că da! Pentru cariera mea, asta reprezintă un progres considerabil. îi sunt atât de recunoscător lui Grant că s-a gândit la mine! El trebuia de altfel să cunoască răspunsul meu dinainte, deoarece a dat numele meu înainte chiar să mă consulte.

- Ah...

- N-aş fi putut refuza; era ca şi cum mi-ar fi încredinţat biletul de avion astăzi! Peste o lună, voi pleca. Sau mai curând...

El completă cu o voce blândă:

- ... vom pleca. Nu-i aşa, Fern?

Aceasta, îngrozită, nu răspunse imediat:

- Grant Wilder a susţinut că acţiona astfel în interesul tău?

- Da, a folosit de altfel aceste cuvinte. Asta este dovada generozităţii sale... Dar m-ai auzit, Fern. Am spus „vom pleca“... Vei veni cu mine?

îngrozită de duplicitatea lui Grant, pe care nu i-o putea dezvălui doctorului, încercă totuşi să-şi păstreze calmul:

- Eu... îţi mulţumesc foarte mult că te-ai gândit la mine, Ben. Din nefericire, îmi este imposibil să te urmez... Tu... vei merge singur în Brazilia. Nu pot nicidecum să te însoţesc.

Descumpănit, el se încruntă.

- Te temi s-o abandonezi pe Rhoda şi creşa? Trebuie să mai rămân încă o lună pentru preaviz, să ştii. Asta va lăsa tot timpul necesar prietenei tale ca să-ţi găsească o înlocuitoare. Ne vom căsători înainte de plecare, numai dacă nu vei prefera să te întorci în Anglia pentru ceremonie, desigur. Eu...

Se opri, deodată neliniştit în faţa expresiei feţei lui Fern, apoi adăugă:

- Vorbesc foarte serios, Fern, crede-mă! Eu... credeam că ne-am înţeles sentimentele reciproce. Cel puţin, sunt sigur de ale mele. Nu... nu le împărtăşeşti?

Ea scutură încet din cap.

- Nu, Ben, spuse ea blând. Eu... ar fi trebuit să te previn înainte.

Ti-am purtat întotdeauna o profundă prietenie, dar niciodată mai mult. Speram că nu te vei îndrăgosti de mine...

- Ştiai că te iubeam! reproşă el. Te-a speriat dorința mea de a călători mult şi des, nu-i aşa? Ascultă, am putea stabili un compromis. Cu puțină bunăvoință....

- Nu, repetă ea. Refuz să te limitezi, să-ți blochezi planurile. Eu... am cu atât mai puțin dreptul s-o fac deoarece nu simt pentru tine altceva decât prietenie, îți repet.

Ben păli vizibil.

- Dar eu te ador, murmură el şi sunt gata să te fac fericită, orice ar fi... Te voi iubi pentru doi.

- Nu fi absurd, îl certă ea blând. Cum aş putea fi atât de lipsită de inimă? Ai nevoie de o soție care să răspundă sentimentelor tale, este evident... Ori, eu m-aş arăta incapabilă. Eu... am fost deja îndrăgostită înainte.

Adresă o rugăminte fierbinte cerului pentru ca el să nu-i ceară mai multe detalii, dar o întrebă cu o voce răguşită, plină de amărăciune:

- Şi... ce s-a întâmplat?

- Noi... ne-am despărțir.

- De ce?

- Cam pentru aceleaşi motive care mă împiedică astăzi să te urmez în jurul lumii. El avea un spirit aventuros, eu voiam un cămin liniştit...

- Şi n-ați reuşit să vă înțelegeți...

- Exact.

- Dar îl iubeşti încă, nu-i aşa?

- Da, din nefericire. Am înțeles după aceea, când era prea târziu, cât de nedreaptă am fost să mă încăpățânez.

- Dacă nu s-a căsătorit cu altcineva, poate mai ai şansa, sublinie Ben. în orice caz, asta pune capăt relației noastre... Te iubesc, Fern, dar n-aş putea suporta să te ştiu încă ataşată de altul. Eu... am nevoie de o femeie capabilă să-şi împartă viața cu mine...

El se întoarse uşor, cu buzele tremurând, şi adăugă:

- Nu-ți face griji pentru mine. Rămân foarte recunoscător destinului că mi-a permis să te cunosc. Mi-ai adus mult şi am împărtăşit câteva momente frumoase.

Emoționată până la lacrimi, tânăra femeie replică:

- Da, Ben, prietenia ta mi-a fost prețioasă. îți mulțumesc încă o dată pentru înțelegere.

Tânărul medic se îndreptă spre uşă, încheind:

- îi voi cere lui Grant să mă lase să plec imediat în Brazilia, fără să mă oblige să efectuez luna de preaviz. Va fi preferabil, cred.

- Oh, Ben...

Bulversată, ea schiță un gest de neputință. Cum putuse Grant să se arate atât de crud? Şi dacă soțul ei îl obliga pe Ben să-şi amâne cu o lună plecarea, pentru a avea satisfacția perfidă de a urmări disperarea rivalului lui?

- Ai dreptate, răspunse ea, în sfârşit. Pentru tine, este preferabil.

- îl voi vedea pe Grant mâine dimineață ca să-i anunț decizia mea.

Fern îl privi ieşind, cu inima grea. Un lucru era sigur: va merge să-l găsească pe Grant înaintea lui.

Capitolul 1

Fern îşi consultă ceasul: era deja ora şapte seara... Trebuia să-l vadă pe Grant cât mai repede posibil. Telefonă la club, unde portarul îi spuse că domnul Wilder era absent şi că se găsea probabil la hotelul Meurice, în Port Dauphin. Ea hotărî să-şi încerce şansa mergând direct acolo. Dacă nu era, deplasarea ei n-ar servi la nimic, dar dacă dimpotrivă lucra în apartamentul său, va fi locul ideal pentru discuția pe care o intenționa. Evident, se gândi ea cu cinism, poate că nu va fi singur...

Chemă un taxi şi lăsă un mesaj prevenind-o pe Rhoda de plecarea ei. Ajunsă la Meurice, străbătu holul, sala restaurantului, saloanele şi barurile, dar Grant nu era nicăieri. Luă deci ascensorul până la ultimul etaj. Grant răspunse imediat la sonerie. Purta un halat de baie şi ținea o carte în mână. La vederea lui Fern, un zâmbet ironic îi apăru pe buze.

- Ia te uită! făcu el cu o voce tărăgănată. Aş fi trebuit să pariez că nu vei întârzia să mă cauți...

Nu părea câtuşi se puțin surprins, ceea ce o descumpăni pe tânăra femeie. Regăsindu-şi totuşi toată indignarea gândindu-se la Ben, i-o întoarse cu răceală:

- Este cu atât mai puțin surprinzător că ai încercat să te debarasezi de unul din prietenii mei... Trebuia să bănuieşti că voi reacționa imediat!

Imperturbabil, Grant se îndepărtă ca s-o lase să intre, apoi închise uşa în spatele ei.

- Mă aşteptam, este exact, spuse el. Deoarece cunosc capacitatea

ta de a interpreta greşit motivaţiile mele... Iată că eşti promptă să iei apărarea lui Ben, pe care-l consideri pedepsit pe nedrept!

- Dacă n-aş face-o eu atunci cine? i-o întoarse ea. Este înnebunit de recunoştinţă faţă de tine şi nu a bănuit o singură dată metodele viclene de care eşti capabil ca să mă pedepseşti prin el.

Grant o cercetă îndelung.

- Ai intenţia să-i comunici lui Ben deducţiile tale? întrebă el în sfârşit.

- Nu, fireşte. Deziluzia ar fi prea mare. Va pleca în Brazilia şi va reuşi acolo fără să te acuze vreodată că ne-ai despărţit.

- N-am creat eu acest post de şef de clinică...

- Dar i l-ai propus imediat lui Ben! preciză ea iritată.

- Când i-am vorbit despre asta, s-a arătat imediat entuziasmat. N-am avut aproape nimic de spus ca să-l conving, contrar a ceea ce crezi.

- Bineînţeles că nu! Ai contat pe ambiţia sa şi nu greşeai. Este tocmai ceea ce face gestul atât de demn de dispreţ. Erai în stare de orice ca să pui capăt prieteniei noastre. Ei bine, ai reuşit... Felicitări!

- Ti-ar plăcea să mă vezi copleşit de remuşcări, nu-i aşa? Remuşcări că i-am permis lui Ben Croft să-şi satisfacă ambiţiile!

- Nu, ci pentru că ai făcut-o cu asemenea motivaţii meschine.

- Există un lucru la care poate nu te-ai gândit, îi aruncă el nonşalant. Am acţionat pentru binele lui Ben, pentru a-l salva nu numai de el însuşi... ci de tine.

- De... mine? gâfâi ea, stupefiată. Dar este ridicol! Dacă s-a îndrăgostit de mine...

- Tocmai. Am crezut că este de datoria mea să-l opresc din drum,

fiindcă îşi asuma cele mai mari riscuri.

El se apropie de ea după ce-şi lăsase cartea jos şi îşi vârâse mâinile în buzunare. Ea se înfioră uşor simțindu-l atât de aproape, inspirând parfumul familiar al loțiunii lui după ras...

- Deoarece, continuă el cu ochii fixați asupra ei, tu reprezinți un pericol pentru orice bărbat. Privirea ta, fața ta, corpul tău... Ben ți-a propus cu siguranță să-l însoțeşti, nu-i aşa? Şi îmi închipui că ai refuzat.

- Da.

- Nu erai pregătită pentru cel mai mic sacrificiu. Dacă a hotărât să plece fără tine, a acționat cu bun-simț, înainte de a fi prea târziu...

Fern îşi muşcă buzele. Vizita ei se dovedea un eşec; reuşise doar să-şi atragă din nou dispreţul soţului ei.

- Ben, îl informă ea cu o voce monotonă, îți va cere să părăsească Maracca imediat, fără să mai execute luna de previz.

- Foarte bine. îi voi accepta asta îndată ce-i voi găsi un înlocuitor.

Se îndreptă spre uşă şi puse mâna pe clanță.

- Cum ai venit aici?

- Cu taxiul.

- I-ai cerut să te aştepte?

- Da, minți ea.

- Este perfect, deoarece nu pot să te conduc; am o întâlnire.

El îi deschise uşa şi Fern ieşi, literalmente concediată.

Câteva zile mai târziu, succesorul lui Ben - doctorul Verhout - sosi pe insulă, şi Ben începu imediat să-şi pregătească bagajele.

în ajunul plecării lui Ben se organiză o mare petrecere şi spre

marea uşurare a lui Fern, tânărul medic nu încercă să se izoleze cu ea pentru a-şi lua rămas-bun în particular. în dimineața următoare, el veni la creşă să-i spună la revedere Rhodei şi copiilor, cu brațele pline de cadouri. Sărută toți copii, strânse mâna Rhodei şi lui Fern şi se îndepărtă după ce-i şoptise acesteia din urmă:

- Nu-ți port pică... nu este vina ta. îți mulțumesc încă o dată pentru tot.

Rhoda acceptase plecarea lui Ben fără să pună întrebări, cu aceeaşi discreție de care dăduse dovadă în fața prieteniei crescânde a celor doi colegi ai ei. Se mulțumi cu o simplă remarcă siblină, mărturie a perspicacității ei.

- Este păcat că-l pierdem pe Ben... din fericire, nu te pierdem şi pe tine în acelaşi timp cu el!

Fern, de altfel, regretă repede că atitudinea ei cuminte nu era împărtăşită de toată lumea. Se mirau că răspunde singură invitațiilor, şi numeroşi pretendenți se oferiră să-l înlocuiască pe cel absent. Alții se arătară mai dezagreabili şi nu ezitară să colporteze tot felul de bârfe. Dacă probabil nu erau destinate să ajungă la urechile lui Fern, ea luă totuşi cunoştință de ele...

Unii, de exemplu, sugereau că se debarasase de Ben Croft fiindcă sir Manfred nu-l considerase demn de a-i deveni ginere; alții atribuiau plecarea lui Ben unei deziluzii provocate de prietena lui. Nu acorda ea favoruri şi altuia? insinuau limbile cele mai perfide. Grant Wilder nu i-ar fi propus lui Ben acest post dacă medicul nu l-ar fi implorat, persiflau alții.

Fern strângea din dinți şi nu acorda nici cea mai mică atenție valului de bârfe. Singura acuzație care într-adevăr o surprindea era

aceea care o denunța drept o femeie uşoară; nu i-a înțeles originea până în ziua când se trezi aşezată lângă Freda Logan, la coafor.

Freda îşi aştepta rândul în salon răsfoind o revistă când Fern fu introdusă şi rugată să ia loc şi să aştepte câteva momente. Soția lui Austin puse revista jos şi-i adresă un zâmbet subțire.

- Bună ziua, îi aruncă ea pe un ton mieros. Vă arătați foarte rar, în ultimul timp. înainte de plecarea lui Ben Croft, cel puțin, aveam plăcerea să vă vedem mult mai des... Ne miram chiar pe vremea aceea, că reuşeați să împăcați ieşirile şi munca, la fel de bine ca el. Fireşte, astea nu sunt decât bârfe. Ştiți cum sunt oamenii...

- Ştiu, din nefericire, răspunse Fern, fals candidă.

- Da, erați atât de legați încât se spera ca într-o zi sau alta veți anunța căsătoria voastră. Când Ben a fugit pe neaşteptate, ca o pisică în călduri, noi toți ne-am întrebat ce s-a întâmplat...

- Adevărat? murmură cu răceală Fern, luând la rândul ei o revistă. Am crezut că înțeleg, totuşi că există mai multe teorii care explică plecarea lui.

Freda păru uşor descumpănită.

- Oh! Aşadar, ştiți ce se vorbeşte?

- Prin forța lucrurilor, ironiză Fern.Bârfele îşi ating întotdeauna ținta, nu-i aşa? într-un cuvânt, aş fi capabilă să vă spun care din aceste ipoteze este cea bună...

Interlocutoarea ei se aplecă înainte, ignorând ironia.

- Aşadar, a plecat într-adevăr din motive personale, nu-i aşa? Nu era împins doar de ambiție. Şi... nu erați străină de problemă...

- Fireşte, în măsura în care el şi cu mine legasem rapid prietenie. Am fost prima care a auzit vestea plecării lui. Ne-am bucurat

împreună.

Freda păru decepționată.

- Vorbele s-au dezlănțuit oare pe nedrept? Se spune că l-ați abandonat pe Ben fără milă, după ce v-ați distrat cu el. Aproape toți prietenii mei au rămas convinşi.

- Eu l-am înțeles.

- Mai mult încă, Ben ar fi observat că îl urmăreați pe Grant Wilder cu insistență în spatele lui şi...

în fața expresiei uluite şi scandalizate a lui Fern, se grăbi apoi să adauge:

- Este absurd, îmi dau foarte bine seama. Vă datorez de altfel, o mărturisire: spre marea mea ruşine, probabil eu sunt la originea acestor poveşti. Am povestit nu mai ştiu cui - fără să gândesc rău bineînțeles - că ați mers la domnul Wilder într-o seară, şi că erați singură. Toți ştiu că Rose de Millet este o obişnuită de fapt, dar dumneavoastră... în orice caz, episodul s-a răspândit din nefericire cu iuțeala fulgerului.

Fern îşi încruntă sprâncenele, amintindu-şi că explorase tot parterul hotelului în căutarea soțului ei.

- Nu-mi amintesc să vă fi zărit la bar sau în saloane cu această ocazie, sublinie ea. Cine v-a spus că urcasem să-l văd pe Grant, în acea zi?

- Ieşeam de la toaletă şi v-am auzit spunând „ultimul etaj" băiatului de la ascensor exact înainte ca uşa să se închidă. Când ați coborât, v-am văzut traversând holul.

- Ați putut astfel să vă dați seama de extrema scurtime a întrevederii noastre, ripostă sec Fern.

- Desigur, admise cu amabilitate Freda. Am greşit relatând ceea ce văzusem în momentul când oamenii au început să bârfească. Aş fi făcut mai bine să păstrez tăcerea şi să vă sfătuiesc în particular să nu vă jucați cu focul.... Mi-ar fi fost uşor să vă previn că domnul Wilder are reputația de... să spunem, de a aprecia considerabil sexul opus.

Lui Fern îi repugna să abordeze subiectul, dar nu se putu împiedica să strecoare:

- îl credeam în întregime devotat lui Rose de Millet...

- „în întregime“? ricană doamna Logan. Draga mea prietenă,, unui bărbat ca Grant îi place în general să alerge după mai mulți iepuri deodată. Funcționarii din biroul său se feresc de el ca de ciumă! Toate astea explică de ce n-ar trebui să vă coborâți la...

Se întrerupse, deoarece coafeza venea s-o cheme.

- Dacă Grant nu se arată mai prudent, conchise ea ridicându-se, riscă să se găsească într-o situație extrem de stânjenitoare!

Aşadar, iată cum Port Dauphin explica plecarea lui Ben... ca cea a unui îndrăgostit îndepărtat de Grant Wilder. Fireşte, dacă Freda nu lansase ea însăşi ideea, n-ar fi venit probabil în mintea nimănui. Oricât de furioasă era Fern, se simțea total neputincioasă. Cum ar putea pune capăt acestor bârfe? Trebuia să se forțeze să le trateze la justa lor valoare, cu dispreț.

După plecarea lui Ben, tânăra femeie suferea puțin de singurătate. O chinuia o nevoie profundă de a se destăinui, dar nu putea să şi-o potolească nici măcar în fața Rhodei... Aceasta ar fi surprinsă dacă ar afla adevărul şi poate i-ar purta pică pentru că o mințise. Nu este mai puțin adevărat că Fern se gândea cu nostalgie la verigheta ei care se odihnea acum într-unul din sertarele lui Grant.

Dacă dezvăluia vreodată căsătoria lor, el n-o va ierta niciodată, şi ar fi obligată să părăsească Maracca şi să se întoarcă în Anglia, după ce s-ar ridiculiza. Toată insula s-ar distra pe seama ei! Desigur, va trebui să se întoarcă imediat, dar sub numele de Fern Stirling.

în scrisorile către tatăl său, se forța să pară cât mai veselă posibil şi să nu-i mai vorbească despre incidentele minore care tulbura viața taberei. Astea totuşi, deveneau din ce în ce mai frecvente. De la sabotajul platformei „accidentele" aveau loc aproape zilnic. Şarpante prăbuşite, numeroase unelte dispărute; un incendiu se declanşă, din fericire repede stăpânit. Austin Logan îşi înmulțea criticile, ostilitatea lui era acum evidentă şi în mintea lui Fern, Grant trebuia cu siguranță să bănuiască faptul că soțul Fredei, chiar dacă nu săvârşea el însuşi nici o ticăloşie, era probabil instigatorul din umbră. Pentru moment, totuşi, el continua să-şi conducă barca singur şi fără să caute susținere la autoritățile londoneze.

în modul cel mai neaşteptat, totuşi, cea mai mare „lovitură" împotriva lui veni din altă parte.

într-o zi când Fern se îndrepta spre biroul lui Austin Logan pentru a-i semna câteva documente administrative, îşi dădu seama de absența Vitoriei. O revăzuse de mai multe ori cu ocazii diverse şi schimbase cu ea zâmbete şi cuvinte amabile. Maşinal, se întoarse spre cealaltă secretară şi întrebă:

- Unde este Vitoria? Sper că nu este bolnavă?

- Nu... Numai că nu va reveni imediat. Cel puțin m-ar mira...

Fern nu îndrăzni să întrebe mai mult, de teamă să nu pară indiscretă, dar nu se putu împiedica să menționeze incidentul Rhodei, care declară imediat:

- Vitora? Este însărcinată în trei luni.

- Dumnezeule! Totuşi, la căsătoria fratelui ei cu Mahe, ne-a mărturisit că nu este căsătorită... Cum ai aflat vestea, Rhoda?

- Vitora a leşinat la serviciu, acum câtva timp şi doctorul Verhout a trimis-o imediat acasă. La început, refuza să dea numele tatălui copilului, dar până la urmă a dezvăluit.

- Cine este? Un locuitor al satului? Un angajat al taberei?

- Nu ştiu, admise Rhoda. Doctorul Verhout a păstrat secretul profesional.

Totuşi, Vitora trebuie să se fi confesat şi altora decât medicului, deoarece două zile mai târziu, toată lumea ştia adevărul. Vitora îl acuzase pe Grant Wilder.

Ştirea avu efectul unei bombe asupra micii comunități. Fern se prăbuși. Totdeauna îl plasese pe Grant deasupra unor asemenea lucruri... Dacă Freda răspândise povestea, nu i-ar fi acordat probabil nici un credit; dar informația provenea de la însăşi Vitora...

Tânăra femeie îşi aminti că-l auzise pe Selim spunând că părinții lui se arătau „severi, dar drepți". Cum vor reacționa față de fiica lor? Gândurile ei se opriră pentru o clipă la Rose de Millet. Cum se va comporta cântăreața în fața acestor fapte?
Va trece peste furia şi gelozia ei ca să-i aducă susținerea ei lui Grant? îi va lua apărarea în fața valului de calomnii? Dacă îl iubea, da, fără nici o îndoială. Deoarece, însăşi Fern, după şocul inițial, se simțea gata să lupte pentru a apăra onoarea soțului ei. Vor încerca inevitabil să-l îndepărteze de afacerile din zonă... Grant nu trăise niciodată o asemenea situație: cu spatele la zid, acuzat public de numeroşi duşmani...

Fern ardea de dorința să-l facă să știe că rămânea alături de el, gata să-i aducă mângâiere şi consolare. Dar în această atmosferă generală de dispreț şi de ostilitate, cum să-l abordeze? Dacă avea vreodată ocazia să se întâlnească singură cu el, şi să-i explice că nici relațiile lui cu Rose de Millet sau cu Vitora Sulong nu zdruncinau dragostea pe care i-o purta, ar crede-o? Temându-se de scepticismul lui, nu îndrăznea să încerce acest prim pas.

Grant, de altfel, departe de a părea încolțit, reacționa în toată această situație cu o detaşare suverană. Nu cerea sfatul nimănui, nu recunoscu nimic şi nici nu dezminți nimic. Vitora nu-şi reluă serviciul; rămânea acasă la părinții ei unde, se spunea, primea cu regularitate cecuri din partea lui Grant.

Această ultimă informație fu confirmată de Mahe în ziua când veni la creşă să facă o vizită copiilor „ei".

- Vitora primeşte în fiecare săptămână o scrisoare, conținând un cec sau bani, explică ea. Selim nu cunoaşte totalul acestor sume, dar este sigur că depăşesc un salariu. Suntem trişti pentru ea; avea o slujbă bună... Dar domnul Wilder a sfătuit-o probabil să se odihnească şi ea îl ascultă.

- Doctorul din districtul vostru o urmăreşte, nu-i aşa? întrebă Rhoda.

- Da, o vede de fiecare dată când trece prin sat. Vitora se simte foarte bine.

- Şi... părinții ei? Cum au primit vestea?

- La început, tatăl lui Selim s-a arătat foarte furios. Apoi l-a ascultat pe fiul lui, care a reuşit să-l liniştească. Ce s-a făcut este făcut, nu-i aşa? Acum, el şi soția lui se bucură la ideea de a avea

nepoți.

Rhoda examină silueta lui Mahe.

- Fiindcă le vei da şi tu? o chestionă ea.

Fața tinerei indiene se întunecă.

- Nu încă, din nefericire, răspunse ea. Copilul meu şi cel al Vitorei nu vor putea face împreună primii paşi... Regret.

- Un an sau doi diferență nu contează, o consolă Rhoda.

Fern îşi muşcă buzele, imaginându-şi viitorul fiu al lui Grant poticnindu-se în mijlocul micului sat indian, jucându-se plângând cu lacrimi mari... Slavă Domnului, nici Rhoda, nici Mahe nu ghiceau cât de dureroasă era toată această conversație. Cu un nod în gât, se forță s-o întrebe pe Mahe dacă Grant îi făcuse deja o vizită Vitorei.

- Nu, răspunse ea, după câte ştiu. Trimite doar cecurile, nimic altceva.

Câtva timp, Fern aşteptă puțin cam naiv ca soțul ei să vină să-i spună el însuşi ce decizie intenționa să ia cu privire la Vitora. Dar el n-o făcuse; asta însemna limpede că nu mai era soția lui decât pe hârtie.... De ce mai spera în zadar ca mariajul lor să cunoască o nouă tinerețe? Pentru ce nu divorțaseră? Acum, nu vor întârzia fără îndoială să se hotărască... Tânăra femeie îşi reținu cu mare greutate lacrimile amare.

într-o seară, în sfârşit, Grant se hotărî s-o invite la cină. Când o întrebă dacă nu preferă în locul restaurantului hotelului Meurice un loc mai liniştit, Fern nu scăpă ocazia.

- De ce nu... în apartamentul tău? îi sugeră ea cu timiditate.

- Bineînțeles. Voi reuşi să te iau la ora opt, ca de obicei.

- Nu, aşteaptă...

Rhoda nu va pune cu siguranţă întrebări, dar Fern prefera ca ea să nu ştie de întrevederea cu Grant.

- ... prefer să ne întâlnim la barul hotelului, adăugă ea.

Când ajunse la hotel, la ora fixată, se simţea copleşită de teamă. Dacă cineva îi va vedea împreună, pe ea şi soţul ei, bârfele se vor intensifica. Din fericire, el o aştepta într-un colţ retras şi dispărură rapid spre ascensor fără să întâlnească pe nimeni.

Cina era deja servită pe masa din salon. Era vorba doar de preparate reci; supă de crustacee, muşchi de peşte, salată şi şarlotă cu fructe de plante tropicale. Fern ghici că se dispensase astfel de prezenţa unui chelner... Şi el prefera clandestinitatea.

El îi turnă vin în pahar, i-l servi şi, ca de obicei, păru hotărât să amâne orice discuţie serioasă până la sfârşitul mesei. De data asta, totuşi, tânăra femeie nu putu să aştepte. Fărâmiţând un miez de pâine, spuse, nervoasă:

- Te rog, spune-mi imediat ceea ce ai în minte. Ştiu foarte bine că nu este vorba de o simplă cină de curtuoazie.

Grant luă o înghiţitură de vin şi îşi lăsă paharul, privind-o gânditor.

- Doreşti deja să strici acest moment agreabil?

Fern se înfioră.

- Aşadar, ai să-mi faci dezvăluiri atât de teribile?

El ridică din umeri.

- Depinde... repet, termină mai întâi liniştită masa. Am comandat toate aceste mâncăruri special pentru tine: este contribuţia mea la reuşita serii. Cât despre participarea ta la această reuşită,

rămâne de văzut ce vei face...

Ce voia să spună? Cum putea să rămână atât de calm în situația complicată în care se găsea? Fern oftă şi renunță să elucideze problema pentru moment. Se forță să-şi savureze supa, şi vinul ajutând-o, reuşi să aprecieze celelalte feluri. Conversația continuă pe subiecte banale, impersonale: în mod vizibil, Grant se arăta complet imperturbabil în fața multitudinii de probleme care-l asaltau. Totuşi, tânăra femeie nu reuşea să-şi ascundă nervozitatea.

în cele din urmă, Grant împinse pe terasă o masă pe rotile încărcată cu lichioruri şi un termos de cafea. Fern se aşeză pe un fotoliu de răchită, acceptă o ceaşcă de cafea şi un mic pahar de lichior, dar le puse lângă ea fără să se atingă de ele. în spatele lor, marea scânteia tacită sub clarul de lună.

Grant luă loc în fața ei şi abordă în fine lucrurile importante.

- îți voi da o veste care ai dreptul s-o afli.

- Oh! Pot... să ghicesc despre ce este vorba? nu se putu împiedica să-l ironizeze.

- Nu cred. Sunt singurul la curent, deocamdată.

- Eşti sigur? Totul se află atât de rapid, la Maracca!

- Nu de data asta, cel puțin atât cât nu voi hotărî să fac ştirea publică. Iată: în curând, voi părăsi insula pentru altă exploatare, în Norvegia. Am fost anunțat de Londra acum câteva zile.

Fern îl privi cu gura căscată. I se impunea o mutare pentru a-l feri de duşmani sau... ceruse să schimbe postul pentru a scăpa de problemele lui?

- Totuşi, trebuia să-l înlocuieşti pe Austin Logan...

- Nu. De fapt, îmi vor găsi un înlocuitor imediat. Bineînțeles,

înainte de toate trebuie să rezolv aici toate problemele care-mi revin. într-o lună sau două, mai mult sau mai puţin.

Rose de Millet şi Vitora Sulong, se gândi tânăra femeie cu amărăciune, trebuia să facă parte din aceste „probleme"... ca şi, poate, ea însăşi!

- îmi împărtăşeşti toate astea, răspunse ea, deoarece cazul meu este unul dintre cele pe care trebuie să le rezolvi, nu-i aşa?

El se încruntă, sincer surprins.

- Da, fireşte. Mă crezi capabil să dispar astfel în natură fără să te țin la curent în prealabil cu faptele şi gesturile mele?

- Nu ți-ai dat prea mult osteneala să mă informezi în aceşti ultimi ani, îi aminti ea cu amărăciune. Tatăl meu avea grijă s-o facă.

- Desigur, dar de data asta este altfel. în ochii legii, avem anumite datorii unul față de celălalt, şi de aceea te previn: voi pleca să mă instalez în Norvegia. Şi tu? Care sunt planurile tale?

Fern ascultă această ultimă întrebare cu disperare. El nu-i propunea să-l însoțească.

Bău o înghițitură de cafea călduță şi evită un răspuns direct:

- Tata cunoaşte toate aceste... schimbări?

- Fără nici o îndoială. El însuşi m-a propus să plec în Norvegia.

- Şi... ai intenția să accepți această ofertă, bineînțeles.

- Aşa cum ai putut să înțelegi, mă tentează enorm. Voi aprecia o schimbare de atmosferă.

- Şi totodată o schimbare de climat? nu se putu împiedica să nu-l ironizeze. între eterna primăvară din Maracca şi zăpezile nordului... Nu te invidiez!

- Contrariul m-ar fi mirat, comentă el tăios. Dar n-ai răspuns la întrebarea mea: ce intenționezi să faci?

- Eu... Nu ştiu. Totul este aşa de neaşteptat... îmi place insula, mi-am făcut prieteni aici. Pe scurt, mi-ar plăcea să rămân până când tata se întoarce în Anglia. în acel moment, cred că-l voi urma.

El clătină din cap, ca şi cum ideea i se părea rezonabilă, apoi se ridică s-o conducă. Fern îşi luă geanta şi-l urmă până la uşă.

- îți mulțumesc că m-ai prevenit, prima, de plecarea ta, murmură ea. Tu... îmi vei spune data exactă...

Cuvintele lor sunau fals, ca şi cum schimbau doar câteva cuvinte amabile la sfârşitul unei seri, în timp ce luau decizii angajând întreaga lor viață. Acum, o prăpastie se săpa între ei: drumurile lor continuau să se depărteze. Grant răspunse cu amabilitate, se opri câteva clipe, apoi aruncă brusc, total neaşteptat:

- Ştii... încep să cred că sir Manfred avea dreptate, în ziua când a afirmat că noi înşine ne suntem cei mai răi duşmani, tu şi cu mine.

- Ce... ce vrei să spui? bâigui ea, stupefiată.

- Ei bine, s-ar fi dovedit mai rezonabil, în cazul nostru, să ne mulțumim cu o legătură impetuoasă, apoi să ne despărțim buni prieteni. Cel puțin, eu am gândit-o adesea. în loc de asta, rămânem căsătoriți, dar separați, ca şi cum ne-am teme să recurgem la o soluție într-adevăr definitivă.

Doborâtă de decepție, Fern bâigui:

- Şi astăzi, ți-ar plăcea să recurgi la asta...

- Ideea mi-a trecut prin minte de multe ori, n-o neg. Nu, aş vrea înainte de toate să mă asigur de un lucru...

Fulgerător, înțelese că o va atrage spre el ca s-o sărute şi nu va putea să-i reziste.

Brațele lui o strângeau realmente si buzele lui le căutară pe ale ei cu pasiune, aproape cu furie. Ea cedă imediat, uitând tot ce o înconjura, închise ochii pentru a savura mai bine mângâierile lui experte de-a lungul spatelui ei...

Apoi, încremeni subit, cu inima bătându-i în ritm accelerat. „Expert!" Era termenul potrivit pentru a descrie abilitatea lui Grant, „priceperea" lui cu femeile: în felul acesta le cucerise pe Rose de Millet, pe Vitora Sulong, cu siguranță si pe altele, inclusiv propria lui soție... Nu! Nu va cădea în aceeaşi capcană. Nu va fi o victimă printre altele.

- Lasă-mă! țipă ea deodată. Grant se execută imediat, ridicând sprâncenele cu un aer întrebător.

- Nu, murmură ea. Este... este prea târziu. Trebuie să înțelegi...

O linişte grea se instală, apoi el reluă cu o voce neutră:

- înțeleg.

Atunci, el îi deschise uşa şi ieşi în acelaşi timp cu ea, ca şi cum dorea s-o conducă.

- Te rog... îl rugă ea în grabă. Permite-mi să mă întorc singură.

El clătină din cap, chemă ascensorul şi conchise când cabina sosi:

- Voi comanda un taxi din camera mea. Te va aştepta jos.

Capitolul 8

A doua zi, Fern primi un splendid buchet de orhidee şi de iasomie. Pe o carte de vizită prinsă de celofan, era scris de mâna lui Grant: „A fost foarte plăcut pentru mine să te cunosc... la urma urmei“.

Cu un nod în gât îşi reţinu lacrimile. Cu două zile în urmă, se vedea luându-i apărarea lui Grant, trecând peste toate obstacolele ca să lupte alături de el. I-ar fi iertat totul. Dar uitase că el n-avea nevoie de ajutorul nimănui. în ajun, aşteptase în zadar ca el s-o roage să vină în Norvegia cu el. Când o prinsese în braţe, se topise de plăcere... Şi apoi, se gândise la celelalte...

într-un cuvânt, pierduse ultima ei şansă de a-şi regăsi locul lângă el. Acum, trebuia să se gândească la propria ei viaţă, să elaboreze cu tristeţe planuri de viitor. Lucrul la creşă îi plăcea şi în ce-o priveşte pe Rhoda, avea intenţia s-o păstreze cât mai mult timp posibil. După plecarea soţului ei, va trebui să se obişnuiască aşadar cu o existenţă din care el va fi total absent... încetul cu încetul, se va obişnui. Şi într-o zi, vor divorţa... când unul sau celălalt va dori să-şi refacă viaţa. îi scrise fără entuziasm tatălui ei, ca să-l anunţe că era la curent cu plecarea lui Grant în Norvegia. îi explică intenţia ei de a amâna propria sa întoarcere la Londra până când el însuşi părăseşte Australia.

Zilele la creşă se scurgeau liniştite, fără evenimente mai importante decât o epidemie de varicelă sau o împărţire săptămânală de îngheţate. într-o dimineaţă, totuşi, Mahe sosi alergând, ciufulită, într-o stare de panică totală.

- Vitora a dispărut! strigă ea îndată ce trecu pragul. A plecat!

Nimeni nu ştie unde, nici de ce. N-a spus nimic... Miss Camell, vă rog, ce putem face? N-a lăsat nici un mesaj...

Cu calm, Rhoda desprinse mâinile rugătoare agăţate de ale ei şi-i ceru discret lui Fern să prepare o cafea.

Când aceasta aduse trei ceşti din băutura fierbinte, Mahe o luă pe a ei şi-şi potoli setea cu aviditate. Le povesti apoi că în ajun, Vitora se dusese la culcare ca de obicei; dar dimineaţă dispăruse, luând cele câteva lucruri ale ei şi toţi banii. Tatăl ei alergă până la casa fiului lui ca să-i ducă vestea, dar Selim era deja plecat la lucru din zori. Mahe a fost cea care s-a deplasat pentru a cere ajutorul fostei ei directoare.

- Mm! mormăi Rhoda cu un aer preocupat. Cumnata ta a vrut poate doar să se bucure de o zi de libertate. Va reapare astă-seară, presupun...

- Noi nu credem. Şi-a luat totul; sarongul, sandalele, brăţările şi voalul... Şi toate lucrurile de schimb. Mama ei n-a mai găsit nimic.

- Bine. Oricum, mergem imediat să-l prevenim pe domnul Wilder. Până când telefonez, Fern, eşti atât de amabilă s-o întrebi pe mica Fatima de ce îşi goleşte găleata în capul fratelui ei?

Fern se îndepărtă, bucuroasă că poate să se ocupe de copii şi să evite astfel să-l întâlnească pe Grant când va sosi. Poate o va aduce pe Vitora? De ce n-ar vrea să-l întâlnească, la urma urmei?

El se prezentă câteva momente mai târziu şi se închise în birou ca să discute cu Mahe şi Rhoda. După douăzeci de minute, aceasta din urmă o căută pe Fern şi o anunţă:

- Am reuşit să smulgem o altă parte din adevăr lui Mahe. Tu şi domnul Wilder o veţi lăsa în trecere la soacra ei...

- Cum? se miră Fren, tresărind.

- Da. Grant a cerut ca o femeie să-l însoțească, pentru a-i ușura demersul. El te va pune la curent cu toate pe drum... Grăbește-te, te așteaptă.

- Dar... el nu este implicat în toată această poveste?

- Absolut deloc, sunt sigură. Este ceva chiar mai ciudat...

- Ce anume? insistă Fern, cu inima bătând.

- Ei bine, faptele relatate de Mahe l-au surprins la fel de mult ca pe mine, era vizibil. Ceea ce, ținând seama de circumstanțe, mi se pare extrem de curios...

Fără să-și continue gândul, o împinse pe Fern spre ușă. Mahe luase deja loc pe scaunul din spatele mașinii, cu fața palidă și mâinile strânse pe genunchi. Grant demară și se lansă în sfârșit într-o lungă explicație.

- Acum câteva luni, Vitora dorea să se logodească cu un tânăr cu numele de Husain Dhar, care locuiește într-un sat vecin, și lucrează ca sculptor în lemn la Port Dauphin, unde își vinde produsele turiștilor. El își câștigă din plin existența, dar se pare că nu destul după gustul părinților Sulong, care n-au vrut să audă vorbindu-se despre el și au obligat-o pe fiica lor să rupă legătura. După părerea lui Selim, Vitora se supusese fără să insiste, dar Mahe crede că cei doi îndrăgostiți continuau să se vadă. Vitora hotărâse să i se alăture lui Husain în această dimineață. De aceea, ne vom duce la el, pentru orice eventualitate...

El se opri în fața locuinței familiei Sulong și dispăru acolo cu Mahe. Fern înțelegea uimirea Rhodei: Grant vorbea despre Vitora cu

totală detaşare, ca şi cum era vorba de o străină! Dar atunci, cum se explica faptul că tânăra îl desemnase drept tată al copilului? îi dăduse numele la întâmplare? Dar de ce? Şi de ce Grant nu dezminţise niciodată acuzaţia? Fern se simţea copleşită de confuzia cea mai completă. Toate faptele contraziceau evidenţa, şi totuşi, tonul lui Grant părea în întregime sincer: el trebuie că de-abia o cunoştea pe Vitora Sulong şi nu avusese cu ea nici un fel de relaţie particulară...

El reapăru şi continuă imediat drumul.

- Nici o speranţă de cooperare din partea părinţilor, oftă el. Sunt convinşi că nu s-a dus la familia Dhar, că legătura lor s-a terminat de mult... Nu vor să audă vorbindu-se despre asta.

- Au avut altă sugestie?

- Nu. Sunt îngrijoraţi mai ales de reputaţia lor...

- Deja compromisă, nu? sublinie Fern cu bun-simţ.

- Nu prea mult, se pare. Dacă te-am luat cu mine să-i facem o vizită acestui tânăr, este pentru că riscă să aibă obiecţii de înţeles la ideea de a o lăsa pe Vitora faţă în faţă cu un bărbat. Admiţând că se află la el... Unii locuitori ai insulei rămân foarte ataşaţi de obiceiurile de altădată.

- înţeleg, murmură ea, surprinsă să-l audă vorbind despre el însuşi, ca de „un bărbat“ şi nu ca de „fostul amant“.

Hotărât lucru, totul devenea din ce în ce mai surprinzător...

Grant, cu sprâncenele încruntate, se consacra cu voce tare unor calcule savante.

- Dată fiind distanţa care ne desparte de satul următor, şi admiţând că Vitora a plecat pe jos, avem o şansă bună s-o ajungem din urmă pe drum, spuse el.

Totuşi, nu întâlniseră pe nimeni până când apărură primele case.

Grant îi arătă în trecere o mănăstire budistă. Clădirea, zugrăvită în întregime în roşu şi auriu, se ridica în mijlocul unei pajişti pline de flori bine îngrijite şi acoperişul auriu al templului strălucea în soare. Tineri cu craniul ras se plimbau liniştiți pe alei; unul din ei îi salută politicos, împreunându-şi mâinile sub bărbie.

- Este vorba de un călugăr? îl întrebă Fern.

- Nu, după părerea mea. Pare prea tânăr. Tradiția cere ca tinerii să îndeplinească un fel de „serviciu“ înainte sau după căsătoria lor. Este o chestiune de onoare. Ah! Iată casa familiei Dhar, dacă indicațiile lui Mahe se adeveresc exacte...

Grant opri maşina şi se duseră să bată la uşa locuinței. O femeie matură, cu părul strâns sobru la spate, veni să le deschidă. Ea nu-i invită să intre şi ascultă cu un aer nepăsător cererea lui Grant formulată în engleză, apoi încercă să închidă uşa.

Dar el îşi strecură rapid piciorul în deschizătură şi repetă întrebarea în dialectul local. Femeia se lansă într-o lungă diatribă şi Grant o conduse pe Fern spre maşină, cu o expresie întunecată, în timp ce uşa se închidea în spatele lor.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Fern, în timp ce porneau încet la drum pentru a treia oară.

- Ne întoarcem de unde am plecat, oftă el obosit. Vitora n-a venit niciodată aici. Nici domnul Dhar, nici soția lui n-au văzut-o după ruperea logodnei. Ei se arată extrem de trişti, cu atât mai mult cu cât nici fiul lor Husain nu este acasă...

- Adevărat? Dar trebuie să ştie totuşi unde se găseşte!

- Da. în mănăstirea pe care am văzut-o în trecere, pe cale să-şi îndeplinească „serviciul“ despre care ți-am vorbit!

- Şi unde Vitora, presupun, nu poate să i se alăture...

- Este incompatibil cu regula celibatului călugărilor, într-adevăr. Nu mai avem decât să aşteptăm ca ea să dea un semn.

- Ar fi putut... încerca să părăsească insula prin mijloace proprii?

- Pentru asta, trebuie mulți bani...

- După Mahe, şi-a luat cu ea toate economiile... Rămâne să aflăm dacă sunt suficienți ca să plătească trecerea pe continent cu avionul sau cu vaporul...

Grant ridică din umeri în semn de ignoranță.

- De unde să ştiu? replică el.

Fern se încruntă. El accepta să-şi consacre o oră sau două din timpul său ca s-o caute pe Vitora, dar nu părea neliniştit peste măsură de soarta tinerei. O sărutase totuşi, o ținuse în brațe... Era aşadar complet lipsit de sentimente umane?

- Mă uimeşti, insistă ea nervoasă. N-ar trebui să ştii câți bani are Vitora? Nu i-ai trimis bani cu regularitate...

Se întrerupse, dându-şi seama că el nu-i acorda nici cea mai mică atenție. Ajunseseră în fața mănăstirii: Grant încetini brusc şi privea fix grilajul înalt de la intrare.

El scoase o exclamație şi spuse cu o voce înăbuşită:

- Priveşte! Vitora... Ce naiba face aici?

Uluită, Fern o zări pe tânăra ascunsă pe jumătate în spatele unei coloane. Imediat ce-i zări, începu să alerge ca un mic animal speriat, dar Grant oprise şi sări din maşină. în câteva secunde, o ajunse pe fugară şi o prinse de braț. Fern se grăbi să li se alăture.

- Vitora! exclamă ea. Te-am căutat peste tot... Domnul Wilder te va conduce acasă la tine.

- Nu, nu vreau! imploră tânăra încercând să se desprindă. îl aştept pe Husain Dhar. Trebuie neapărat să-l văd! Noi... ne-am căsătorit în secret de câtva timp.

- V-ați căsătorit? replică Fern, stupefiată.

Ea aruncă o privire scurtă spre Grant, a cărui față rămânea de nepătruns.

- Ai dreptul să-l vizitezi pe soțul tău în timpul serviciului? o întrebă el.

- Nu... n-am dreptul să intru înăuntru. Dar aştept aici până când vine să se plimbe prin grădină. Atunci, îl voi vedea şi-l voi striga...

- Chiar dacă riscă să-şi încalce legământul răspunzându-ți? sublinie Grant. Ştii dacă iese în fiecare zi în parc?

- Da, în timpul perioadei de rugăciuni. în afară de zilele când face chetă în sat...

- într-un cuvânt, rezumă el logic, poți foarte bine să aştepți în zadar până se face noapte.

- Ştiu! Dar una din femeile din cătun îmi va da adăpost să dorm...

- Eşti sigură?

Tânăra indiană păli şi ezită.

- Hm... voi încerca să mă descurc. Trebuie neapărat să revin aici mâine ca să-l văd pe Husain.

Grant aruncă o privire îngrijorată spre cer.

- O să te ude ploaia, remarcă el, arătând norii plumburii deasupra capetelor lor.

Chiar în momentul când vorbea, picături mari de ploaie cădeau pe sol. Grant se întoarse spre Fern.

- Te rog, Fern, încearcă s-o convingi să ne însoțească la maşină.

Trebuie neapărat s-o ducem acasă la ea, dar înainte de asta aş vrea să aflu puțin mai mult despre această căsătorie. Poate voi reuşi să obțin de la mănăstire ca ei să-i reducă serviciul lui Husain până la naşterea copilului. Cel puțin, dacă sunt într-adevăr căsătoriți.

Fern îi aruncă o privire uluită.

- Tu... Nu ştii?

- De unde să ştiu? replică el, spre surpriza tinerei femei.

Şi adăugă nepăsător, îndreptându-se spre maşină:

- Această copilă nu mi-a făcut confidențe mai mult decât ție!

Ploaia cădea acum torențial şi Vitora acceptă să vină să se adăpostească. Dar odată instalată pe scaunul din spate, începu să se plângă cu o voce speriată:

- Lăsați-mă să ies! Vreau să merg cu dumneavoastră, miss Fern, dar nu cu domnul Wilder. Va fi furios pe mine şi mă va pedepsi pentru că i-am provocat toate aceste neajunsuri...

- Te înşeli, sublinie calm însoțitoarea ei. Domnul Wilder nu te învinuieşte câtuşi de puțin. Nu ți se va întâmpla nimic.

Ea îşi scoase impermeabilul şi-l puse în jurul umerilor Vitorei, care tremura de frig.

Grant luase loc în față; se întoarse spre ele şi o privi pe Fern cu un aer semnificativ ca s-o invite să pună întrebări.

- Spune-mi, Vitora, se execută ea, de ce ți-ai părăsit domiciliul, în această dimineață, pentru a încerca să vorbeşti cu Husain?

Mai întâi fu tăcere. Apoi, încet, interpelata explică, plecând ochii:

- Eu... nu dorm de mai multe nopți, deoarece m-am purtat foarte prost. Astăzi, am avut nevoie să-i explic situația lui Husain. Dar

acționam pentru el, pentru noi... Altfel, nu ni se va mai permite niciodată să trăim împreună, să fim fericiți ca Mahe şi Selim. Iată pentru ce trebuia neapărat să-l văd...

Fern ridică o sprânceană întrebătoare la adresa lui Grant, care rămase tăcut.

- Cine te va împiedica să-l iubeşti pe Husain? întrebă ea.

- Tatăl şi mama mea.

- Când v-ați căsătorit, Vitora?

- Acum cinci luni, dar nimeni nu este la curent. Nici familia mea, nici a lui Husain. Ceremonia a avut loc într-un sat îndepărtat, unde Husain are prieteni; ei ne-au servit drept martori, ca să valideze căsătoria. Numai că, acum, Husain doreşte să-şi efectueze serviciul la mănăstire. înainte, ne vedeam adesea pe ascuns... Cum sunt şi eu o bună budistă, am acceptat. Voi aştepta.

- Când a început?

De data asta, Vitora se arătă mult mai vagă în privința datei.

- Oh! înainte să descopăr că eram însărcinată. De atunci, bineînțeles, doctorul m-a sfătuit să mărturisesc adevărul...

- Dar ai păstrat tăcerea, interveni Grant. De ce?

- Pentru că o doamnă mi-a spus că era inutil, că îmi va da mulți bani dacă spuneam doctorului că...

încurcată, îşi frânse mâinile, bâiguind:

- Că dumneavoastră, domnule Wilder...

Fern, cu inima bătând mai repede, cuprinsă de o imensă speranță, nu îndrăznea să-şi creadă urechilor. într-un cuvânt, Vitora fusese plătită să mintă!

- Care doamnă? întrebă Grant, dezgustat.

- D... doamna Logan.

- Şi... şi-a ținut promisiunea să-ți trimită bani?

- Da. în fiecare săptămână, prin poştă.

- I-ai primit şi i-ai păstrat, lăsând oamenii să creadă că veneau de la mine...

Vitora încuviință dând din cap.

- I-am luat pentru Husain, adăugă ea foarte repede. în felul acesta, când familiile noastre vor afla de căsătoria noastră, vor şti că este destul de bogat şi ne vor ierta.

- înțeleg... Dar ştii, nu-i aşa, că era rău să procedezi astfel?

- Da. La început, credeam că nimeni nu va îndrăzni să vă critice şi să vă condamne. Apoi am... am început să am remuşcări şi am hotărât să-l previn pe Husain...

- Ştiu, i-o tăie Grant.

El adăugă, adresându-se lui Fern:

- Vom putea în sfârşit s-o ducem la ea acasă... Dar ce vom spune familiei?

- Adevărul, de ce nu?

- Mm... nu mi se pare indispensabil.

- Trebuie! se revoltă ea. Reputația ta...

- N-are nici o importanță, i-o reteză el cu un gest al mâinii.

Porni maşina, reflectând cu voce tare:

- Vom vedea... am putea spune că Vitora a dorit să ia aer. A făcut o plimbare lungă...

- Nişte țărani m-au dus cu căruța lor, susținu Vitora, venindu-i în ajutor.

- Da, asta explică de ce ai ajuns atât de departe. Pe scurt, ne-am

încrucişat pe drum; obosită, ai acceptat să te întorci acasă cu noi. Fireşte, nu vei vorbi cu nimeni despre încercarea de a-l întâlni pe soțul tău. Nu mărturisi nimic nimănui, m-ai înțeles? Astăzi ai ieşit, dar mâine vei rămâne liniştită acasă, ca să te odihneşti. Când vei primi cecul de la doamna Logan, ia-l şi păstrează-l, ca de obicei. Ai înțeles?

Fern, ascultând cu stupefacție aceste sfaturi uimitoare, văzu o uimire egală cu a ei apărând pe fața tinerei indiene. Aceasta din urmă scutură din cap cu un aer neîncrezător, apoi un zâmbet apăru treptat pe buzele ei.

- Atunci, nu spun nimic, nici chiar lui Mahe şi lui Selim şi păstrez toți banii pentru când Husain îşi va termina serviciul! Este bine aşa? Numai atunci vom mărturisi adevărul...

- Foarte bine, acceptă Grant. Şi cele mai bune urări de fericire!

O lăsară pe Vitora în fața casei ei şi o priviră cum intră înăuntru înainte de a pleca.

- Cum va explica prezența tuturor hainelor de schimb din coş? murmură Fern.

- Nu-ți face griji pentru ea. Foloseşte minciuna ca un maestru şi va găsi cu siguranță un motiv convingător.

- Grant, nu este puțin cam mult s-o susții în toată treaba asta? îi reproşă tânăra femeie.

- De ce? Gândeşte-te. Aş putea scurta serviciul lui Husain Dhar, dar de ce să nu-i lăsăm acestei dragi doamne Logan plăcerea de a-şi risipi încă un timp economiile?

- Grant! replică ea, exasperată. Uiți aşadar scandalul care acoperă

numele tău? N-ai nici o dorință să te disculpi?

- Fiecare lucru la timpul său, îi aruncă el nonşalant. Aştept să vină ora mea.

- Nu vei risipi într-o clipă bârfele care circulă de câteva săptămâni, ripostă ea. Când mă gândesc că m-ai certat când i-am raportat tatei micile răutăți ale Fredei Logan... Acum, când a comis fapte mult mai grave, nu ridici nici măcar un deget ca s-o opreşti! De ce n-ar inventa ceva mai rău, fiind pe o cale atât de bună?

- Scrisoarea ta către sir Manfred era prematură şi deplasată. înainte de a pune capăt intrigilor cuplului Logan, țin să-şi mai sape puțin ei înşişi propria groapă.

- în detrimentul reputației tale? Această ultimă acuzație, referitoare la Vitora, se poate dovedi deosebit de dăunătoare.

- Nu atât de mult dacă ar fi fost exactă, sublinie el filozofic. Ştii că este vorba de zvonuri false şi pentru moment asta îmi este de-ajuns.

El îi aruncă o privire scurtă înainte de a continua:

- Pari gata să intervii ca să-mi iei apărarea... De ce te priveşte problema onoarei mele?

Ea îşi muşcă buzele.

- Eu... îi acord o mare importanță...

Tăcu, sperând că el va şti să citească printre cuvinte şi să ghicească expresia dragostei şi loialității față de el; dar el rămase tăcut şi ea nu se putu opri să sublinieze cu ciudă:

- Şi reacția Rosei de Millet în fața atacurilor al căror țintă eşti? Nu te obsedează câtuşi de puțin? Ai auzit cu siguranță bârfele şi probabil nu are o mare satisfacție...

Grant râse scurt.

- Rose are un caracter foarte pragmatic. Dacă sunt acuzat că mă

comport ca un seducător ordinar, se va arăta mai degrabă flatată decât altfel!

- De ce? Nu i-ai dat deja dovada capacităților tale?

Fern închise o clipă ochii. Ducea o luptă pierdută dinainte...

- în orice caz, reluă ea obosită, nu conta pe mine să-i relatez Rhodei toate aceste minciuni cu pretinsa „plimbare“ a Vitorei. îi sunt foarte atașată și-i datorez multe. Refuz să joc cel mai mic rol într-o înșelătorie riscând s-o rănească.

- îți cer să nu povestești nimic, replică el cu fermitate. Nimănui... și este vorba de un ordin. Ai înțeles?

Ea nu răspunse, lăsându-l să-i interpreteze cum dorea tăcerea și expresia întunecată.

Capitolul 9

încurcată că nu ştie ce să-i spună Rhodei ca să nu-l asculte pe soțul ei, Fern îi explică doar că nu era absolut nimic între Vitora şi Grant.

- Aş fi jurat, comentă Rhoda cu un aer satisfăcut. Vitora a mințit aşadar acuzându-l şi văd o singură explicație la asta...

- Ah da? răspunse vag Fern, stânjenită.

- Dorea doar să-l protejeze pe iubitul ei, oricine ar fi el! explică triumfător prietena ei. Grant va găsi un mijloc, mai devreme sau mai târziu, să pună capăt bârfelor.

Ea nu adăugă nimic, spre marea uşurare a interlocutoarei, dar aceasta risca, dinspre partea ei, unele îndoieli în ce priveşte ultima afirmație. La sfârşitul săptămânii următoare, Grant nu luase încă nici o hotărâre cu privire la familia Logan. Ce aştepta oare? Poate „că-şi săpau groapa", cum sugerase el, dar în acest interval, duşmanii o săpau mai curând pe a lui... Dacă lăsa situația să se degradeze până la plecarea lui în

Norvegia, Austin nu risca să-l acuze public că eşuase în misiunea lui de director, şi nu va reuşi să fie concediat?

în ceea ce o privea, Fern nu mai ştia deloc pentru ce soluție să opteze. Să plece, părăsind-o pe Rhoda? Să mai rămână puțin? în orice caz, nu va părăsi Maracca fără să ştie cu certitudine dacă Rosa îl va însoți pe Grant în Norvegia. Era indispensabil pentru liniştea ei...

Pentru asta, hotărî să se informeze discret pe lângă Sophie Dean, secretara - costumiera - acompaniatoarea cântăreței. Sophie părea în permanență copleşită de treburi şi singurul moment când putea fi zărită era acela când cobora să-şi ia un sandviş de la cafeneaua

hotelului Meurice. Ea şi Fern se cunoşteau bine din vedere şi avuseseră ocazia să schimbe câteva cuvinte; într-o zi, Fern o pândi deliberat pe Sophie şi-i solicită permisiunea să se aşeze la masa ei.

- Desigur, vă rog, aprobă Sophie devorând conținutul platoului cu o rapiditate stupefiantă.

Dornică să n-o facă pe interlocutoarea ei să-şi piardă timpul, Fern intră hotărâtă în subiect după un schimb politicos de cuvinte.

- Şi... Unde mergeți după aceea, la sfârşitul sezonului în Maracca?

- Eu? întrebă Sophie înghițind o lingură cu cremă de zahăr ars.

- Dumneavoastră şi doamna de Millet, vreau să spun.

- De data asta, nu este acelaşi lucru. Eu mă întorc la familia mea să mă odihnesc şi Rose...

- Vă despărțiți? se miră Fern.

- Da, în fine! Lucrez ca o sclavă de şapte ani. S-a terminat! Nu mai pot.

- Aşadar, va părăsi Maracca fără companie...

- Exact. Trebuie să se ducă la Oslo pentru sezonul de iarnă. Oh! Eu nu-mi fac griji. îmi va găsi repede o înlocuitoare. Cine nu visează să trăiască în intimitatea lui de Millet? De departe, asta pare irezistibil...

Sophie îşi goli dintr-o înghițitură ceaşca de cafea, îşi şterse buzele, luă poşeta sa şi se ridică.

- îmi pare rău, trebuie să mă grăbesc, îi aruncă ea. Pe curând...

Câteva secunde mai târziu, dispăruse.

Oslo, în Norvegia... Fern aflase destul. Grant şi Rose mergeau în acelaşi loc. Tânăra femeie simți o împunsătură ciudată în adâncul

stomacului. Asta n-avea nimic de-a face cu foamea: o chinuia o profundă disperare.

***

Fern ar fi putut să afle următoarea destinație a Rosei de Millet fără s-o consulte pe secretara acesteia, deoarece a doua zi, hotelul Meurice anunța plecarea Rosei spre Oslo în același timp cu un mare bal de încheiere dat în onoarea ultimei reprezentații a cântăreței. în schimb, nimeni nu cunoștea încă noul transfer al lui Grant și nici o limbă otrăvită nu putea să se dezlănțuie cu privire la acest subiect. Ceea ce nu împiedica pe nimeni să se întrebe dacă el și Rose nu se vor căsători, sau dacă scandalul referitor la Vitora Sulong nu pusese definitiv capăt idilei lor... Pe de altă parte, scriau ziarele, dificultățile instalației petroliere sporeau. Compania Opal n-avea oare intenția să se debaraseze de domnul Wilder, mult prea incompetent?

Cât trebuia să se bucure cei doi Logani! se gândea cu cinism Fern. Reușiseră datorită numeroaselor capcane presărate în drumul dușmanului lor. De ce, pentru Dumnezeu, Grant nu se hotăra să reacționeze?

Fern se hotărî să nu se ducă la bal. Ar fi făcut un efort pentru Ben, dac-ar fi fost prezent, dar n-avea deloc intenția să accepte o eventuală invitație a lui Grant.

Când el îi telefonă ca să-i propună s-o însoțească, ea nu-și ascunse amărăciunea.

- Glumești, îi aruncă ea. Nu țin câtuși de puțin să mă arăt la această serată.

- De ce? se miră el. N-ai citit afișele? „O ocazie de neuitat, n-o scăpa".

- Cu alte cuvinte, ripostă ea, un eveniment în onoarea Rosei de

Millet. Mi-aş reproşa să-i fur o parte din atenția ta!

- Ia te uită! ironiză el. Gelozia ta pare mereu la fel de vivace... Rose, o ştii ca şi mine, este o femeie talentată, voluntară şi generoasă. Nu ai nici un motiv să refuzi să-i aduci un omagiu... Nu este o lipsă de gratitudine?

- Poate. Numai că sunt surprinsă să aflu că vă veți regăsi curând în Norvegia. N-ai să mă faci să cred că este o simplă coincidență!

Urmă o mică pauză, în timpul căreia şi-l imagină ridicând din umeri cu indiferență.

- De ce nu? replică el în fine. Nu eu mi-am ales viitorul post, mi s-a impus.

- Ce noroc pentru tine! persifla ea.

- Vom vedea, răspunse el evaziv. Până atunci, nu poți lipsi de la o gală care promite să fie deosebit de splendidă. Vei veni?

- Nu! ripostă ea. Nu voi servi de însoțitoare a domnului Wilder şi fermecătoarei sale prietene Rose de Millet!

Fern îşi muşcă buzele, începând să regrete că refuza cu atâta încăpățânare.

El începu să râdă şi încheie:

- Din nefericire, nu voi avea mai mult decât tine ocazia de a mă apropia de Rose, deoarece va fi prada jurnaliştilor, fotografilor şi a personalităților insulei. Contez aşadar pe tine... îți mulțumesc dinainte!

El închise telefonul după această uşoară notă de ironie, ca şi cum ghicise că ea avusese remuşcări că nu vine.

în seara galei, Fern alese o rochie neagră cu o croială sobră; trebuia să evite ca Grant s-o bănuie că vrea s-o eclipseze pe Rose prin splendoarea veşmintelor. în plus, poate va cere chiar în acea seară să-

i acorde divorțul...

Numeroasele afișe publicitare împrăștiate în oraș antrenase la hotelul Meurice o afluență neobișnuită. O mulțime strălucitoare se înghesuia în hol; se dovedea imposibil să pui un picior în bar sau în saloane. Rose de Millet trona în restaurantul luminat de mii de becuri și primea cu grație omagiile personalităților cele mai cunoscute. Când a fost anunțat dineul, fu invitată să se așeze între deputat și primar, la masa cea mai mare, la fel de departe de majoritatea muritorilor ca o regină de poporul ei. După masă, cântă câteva cântece și se retrase la miezul nopții în mijlocul unui ropot de aplauze. Asistenții trecură atunci în sala de bal.

Fern, dinspre partea sa, își manifestă dorința de a-și lua pelerina de la vestiar ca să se întoarcă acasă, dar Grant o opri cu un gest.

- Nu încă, îi ceru el. Urcă mai întâi la mine câteva momente.

în fața tonului lui autoritar, își reținu un frison de teamă. Așadar, ghicise corect? Va insista să-și reia libertatea pentru a se putea recăsători cu Rose?

- De... de ce? întrebă ea.

- Fiindcă vreau eu, zâmbi el.

Ea făcu un pas înapoi.

- Motivul mi se pare insuficient...

O conduse spre ascensor:

- Haide, nu face pe copila.

Câteva secunde mai târziu, ajungeau în fața ușii lui Grant. Acesta o invită să intre pe tânăra femeie într-un salon întunecat, apoi aprinse lumina.

Un bărbat așezat într-un fotoliu, lângă fereastră, se ridică și se

apropie de ei: Fern scoase un strigăt gâtuit.

- Tată!

Se repezi în brațele lui şi se îmbrățişară cu emoție. Apoi, ea se întoarse spre Grant şi-i reproşă abătută:

- Ştiai că se află aici şi nu m-ai prevenit!

Revenind la sir Manfred, continuă:

- Când ai sosit? Ai luat avionul? Oh, sunt atât de fericită să te revăd!

Vocea ei tremura uşor; se simțea gata să izbucnească în lacrimi. Zâmbind, tatăl ei îi mângâie părul.

- Am luat un avion din Durban până aici în această dimineață, într-adevăr. Grant nu ți-a spus nimic deoarece nu voia să te facă să lipseşti de la gală.

- Mai exact nu dorea s-o rateze el însuşi! sublinie ea cu îndârjire.

- Este acelaşi lucru, replică el neglijent, pregătind trei pahare. Aş fi detestat să mă găsesc fără parteneră.

Soneria telefonului îl întrerupse.

- Scuzați-mă...

Ridică receptorul şi răspunse:

- Da... da, desigur. Nu, nu mă deranjează câtuşi de puțin. Dimpotrivă, mă simt „în plus“, deocamdată... Vă voi explica totul imediat.

închise telefonul şi Fern îi aruncă usturător:

- Este vorba de Rose de Millet, nu-i aşa?

- Da.

- La această oră târzie, atunci când ar fi putut să-ți vorbească în orice moment al seratei?

- Linişteşte-te, i-o întoarse el, imperturbabil. Vom fi însoţiţi de miss Sohie Dean. Pe curând, Manfred.

îndată ce uşa se închise în spatele lui, Fern, exclamă:

- Este îndrăgostit de ea, şi n-are decât să pocnească din degete ca să-l facă să alerge. în timp ce pe mine mă foloseşte doar ca însoţitoare când nu are de ales. A recunoscut el însuşi, l-ai auzit...

-Aud mai ales o tânără femeie chinuită de gelozie, sublinie el calm.

- Nu... nu este vorba de gelozie! Numai că găsesc odios să se aştepte să-i suport fără să crâcnesc umilinţe repetate. Ştii, de exemplu, că vor merge curând în Norvegia, amândoi? Pariez că l-a chemat astă-seară ca să discute despre călătoria lor!

- M-ar mira. Grant are încă multe probleme de rezolvat înainte de a putea să plece. Ştii bine.

- Da, fireşte. Nu voiam să spun că vor lua acelaşi avion...

Se aşeză şi-şi trecu o mână obosită pe frunte.

- Este motivul pentru care ai venit, tată? îl ajuţi pe Grant să iasă din dificultăţile în care se zbate?

- Nu. Numai să urmăresc cum se va descurca.

- Tu... cunoşti minciunile răspândite de Freda Logan, acuzându-l că a sedus una din secretarele lui Austin?

- Da, Grant mi-a povestit totul.

-Mi-a reproşat că am făcut aluzie, într-una din scrisorile pe care ţi le-am trimis, la intrigile acestui cuplu...

- Avea dreptate. în acel moment, nu existau încă probe...

- Dar mai târziu, a avut! Şi Grant nu a reacţionat deloc!

- Acum, asta se va schimba. Ți-a spus că el încercase să reducă serviciul lui Husain Dhar la mănăstire şi că tânăra soție însărcinată a acestuia nici n-a vrut să audă?

- Nu, murmură ea. Sunt multe lucruri pe care consideră că nu este necesar să mi le spună.

- în orice caz, Vitora Sulong a răspuns cu pioşenie că soțul ei trebuia să-şi ducă până la capăt serviciul în onoarea lui Buddha. Totuşi, faptul că anunțul căsătoriei lor ar pune capăt cecurilor Fredei Logan nu este poate străin de această virtuoasă decizie...

El începu să râdă şi Fern nu putut să nu zâmbească.

- Grant dorea de asemenea s-o lase pe Freda în neştiință cât mai mult posibil.

- Ştiu. Totuşi, Austin Logan va trebui curând să demisioneze, şi ei nu vor întârzia să părăsească insula.

- înaintea lui Grant?

- Da. înainte ca cineva în afară de noi trei să afle că soțul tău trebuie să plece în Norvegia... Şi nimeni nu trebuie să ştie, Fern.

- De ce?

- Fiindcă cel mai bun mijloc de a îndrepta nedreptățile provocate de Logani este restabilirea unei anumite siguranțe, o nouă atmosferă de încredere între direcție şi salariați. Numai atunci ne vom ocupa să căutăm un succesor.

- Cu toate astea, plecând în Norvegia, va lăsa neterminată misiunea sa la Maracca...

- Desigur. Dar instalațiile de la Marea Nordului corespund întru totul capacităților sale şi noi avem nevoie de el. în plus, trebuie să

bănuieşti că alte motive, mai personale, au intervenit...

- Ştiu, replică ea cu amărăciune. Eu însămi constitui una din „problemele“ pe care Grant trebuie să le rezolve cât mai repede posibil...

- Dacă nimic nu s-a schimbat între voi de la plecarea mea, într-adevăr n-are de ales, nu crezi?

- Acum, protestă ea, mă judeci, aşa cum ai făcut când ai acceptat sugestia lui Grant de a mă abandona aici! Credeaţi amândoi că eram atât de incapabilă să mă descurc singură încât voi recădea foarte repede sub dependenţa sa. Dar mi-am găsit o slujbă, n-am avut nevoie de el, şi nimic nu s-a schimbat între noi, ai dreptate! Suntem exact în acelaşi punct ca atunci când m-ai înşelat ca să mă faci să vin aici!

- Totuşi, te-ai arătat curajoasă, observă el fără să renunţe la calmul lui. Trebuie să fi suferit din cauza Rosei de Millet şi a Vitorei Sulong, dar te-ai ţinut bine, n-ai plecat. De ce n-ai luat avionul ca să te întorci la Londra, după ce ai strâns suficienţi bani, Fern?

- Eu... îmi place Maracca.

- Şi... când Grant va pleca în Norvegia?

Tânăra femeie rămase tăcută. înţelese brusc că insula fără soţul ei îi va părea pustie.

- Eu... mă voi întoarce în Anglia în acelaşi timp cu tine, - presupun, bâigui ea. O voi anunţa pe directoarea creşei.

- Aş fi foarte fericit să mă însoţeşti, fireşte, afirmă sir Manfred zâmbind. Dar eşti sigură că nu-ţi schimbi părerea în legătură cu Norvegia?

- Să-mi schimb părerea? N-am fost consultată, după câte ştiu. El... n-a făcut decât să-mi anunțe hotărârea lui! explodă ea.

Tatăl ei făcu un gest de neputință.

- Grant nu putea totuşi să te roage în genunchi să pleci cu el. Există limite la afronturile pe care le poate suporta amorul- propriu al unui bărbat...

- Şi al unei femei, sublinie ea tăios. Şi eu am îndurat povara mea de nelinişte!

- Să spunem că v-ați izolat amândoi într-o situație fără ieşire.

Enervată, Fern îşi luă poşeta şi se îndreptă spre uşă.

- Nu-l aştepți pe Grant să te conducă? se miră sir Manfred.

- După ce o va vizita pe... Cu siguranță, nu! Unde vei dormi, tată?

- Am reținut o cameră aici până când iahtul va reveni din Anglia să mă ia. Haide, voi lua un taxi cu tine.

- Nu... nu-i nevoie, mulțumesc, îl asigură ea.

- Bine... cum vrei.

îi lua încă o dată partea lui Grant. Niciodată ei...

După plecarea Loganilor, Grant se înhămă la treabă pentru a-şi reabilita reputația şi totodată pe cea a companiei, ceea ce reuşi în mod strălucit. Oricare ar fi fost resentimentele ei contra lui, Fern îi admiră devotamentul şi capacitatea de a pune la punct realizări cărora nici măcar nu le va vedea finalizarea.

Plecarea lui în Norvegia rămânea un secret bine păstrat. Rose de Millet îşi luă zborul în ajunul sosirii lui Calypso în Port Dauphin. Sir Manfred se reinstală imediat pe iaht, dar Fern ezită să-l urmeze; nu

mai ştia dacă trebuia să considere Calypso un refugiu sau o închisoare aurită...

Desigur, ea şi Grant nu intraseră în conflict după sosirea tatălui tinerei femei. îi telefonase chiar la creşă a doua zi ca s-o întrebe pe Fern de ce plecase acasă fără să-l aştepte.

- Cum puteam ghici că nu vei petrece restul nopţii la Rose de Millet? ripostă ea.

Grant izbucni în râs.

- Geloasă, nu-i aşa? Dacă asta te poate consola, n-aveam această intenţie. Ea este cea care m-a chemat, nu invers.

- Ce... ce voia?

- Doar s-o felicit pentru succesul seratei. Ca toate artistele, are nevoie să se simtă asigurată şi complimentată în permanenţă. în plus, asta îţi dădea ocazia să discuţi în linişte cu tatăl tău...

- Mulţumesc.

- Ceea ce ne readuce la prima mea întrebare: de ce n-ai aşteptat întoarcerea mea?

- Sau mai exact, momentul când binevoiai să reapari după ce ai petrecut momente agreabile în compania iubitei tale?

- înţeleg, făcu el tăios. Poate ai făcut mai bine să dispari înainte de a-mi administra o predică, la urma urmei.

Şi închise telefonul.

Fern trăia acum puţin ca o somnambulă. îşi împărţea zilele între creşă şi vizite la tatăl ei, îl evita pe Grant şi privea cu melancolie momentul când va părăsi în sfârşit Maracca şi farmecul ei. Insula, ca şi Grant, vor face curând parte dintr-un trecut în care îi va fi

imposibil să revină.

O prevenise pe Rhoda că va pleca pe Calypso, în compania lui sir Manfred, şi observă cu uşurare că aceasta nu primi rău vestea.

- întotdeauna am ştiut că nu vei rămâne definitiv, comentă miss Camell. Dar am fost fericită că te-am întâlnit. Ne-am înțeles foarte bine, nu-i aşa?

- Absolut, aprobă cu căldură Fern. M-ai ajutat să mă adaptez aici şi m-ai învățat multe.

- Nu uita tot ce te-am învățat, când vei avea tu însăți copii! glumi Rhoda.

Reflectă o clipă şi adăugă:

- Mahe, după părerea mea, te va înlocui fără să ezite, până când voi găsi pe altcineva. Este mâhnită că nu este încă însărcinată, în timp ce Vitora nu va mai întârzia să nască... munca la creşă o va ocupa şi-i va aschimba ideile.

Fern se pregătea acum să-şi facă bagajele de pe o zi pe alta pentru a se întoarce în Anglia la bordul iahtului. Totuşi, într-o după-amiază când venise să-i facă o vizită tatălui ei după serviciu, îl găsi la telefon în timp ce un steward termina de făcut valizele. Când închise, se întoarse spre fiica sa cu o față gravă.

- Am primit un apel de la una din instalațiile noastre scoțiene... A avut loc un accident grav pe o platformă. Este pe cale să se desprindă şi riscă să se scufunde dintr-un moment în altul. Trebuie să plec imediat. Fireşte, iau avionul. Zborul din această seară mă va depune la Durban şi de acolo, voi lua primul avion spre Londra.

- Tată! exclamă ea cu inima strânsă. Este... este îngrozitor!

Ea cunoştea prea bine genul de tragedie care putea surveni pe platformele de foraj submarin.

- Te însoţesc, reluă ea imediat, cu fermitate. Dacă nu-mi rămâne destul timp să-mi fac bagajele, asta n-are importanţă. Rhoda le va trimite după mine.

- Nu, Fern, replică el. Nu mă voi opri la Londra şi nu pot nicidecum să te iau cu mine în Scoţia. N-ai fi de nici un folos acolo. Nu, scumpa mea, trebuie să rămâi aici deocamdată. De altfel, vei putea să-mi faci un serviciu: Grant s-a dus el însuşi la Durban, ieri, şi se va întoarce astă- seară. Ii voi lăsa un mesaj pe care te însărcinez să i-l transmiţi. De acord?

- D... da. Voi telefona la aeroport să aflu la ce oră vine avionul lui...

Se întrerupse: telefonul suna din nou şi tatăl ei se repezi să răspundă.

- Alo... Doi? mormăi el.

îşi mai ascultă interlocutorul câteva clipe, apoi închise.

- Doi oameni sunt daţi dispăruţi, o anunţă el sumbru. Unul din ei este căsătorit.

Stewardul veni să anunţe că taxiul aştepta şi Fern îl însoţi pe tatăl ei pe chei. O sărută rapid, îi aruncă în grabă „să nu uite să-l prevină pe Grant şi să facă apel la el dacă avea nevoie de ceva“, apoi urcă în maşina care se îndepărtă repede.

Tânăra femeie reveni încet pe iaht. Fără s-o consulte, stewardul îi aduse un ceai şi prăjituri în salon. Ea înghiţi maşinal băutura caldă şi binefăcătoare.

Cuvintele răsunau dureros în mintea ei. „Doi dați dispăruți, unul căsătorit..." Aspectul impersonal al expresiei amintea catastrofele zilnice raportate de presă, dar Fern se gândea cu spaimă la acea femeie aşteptând veşti despre soțul ei. într-o zi, poate va afla şi ea dispariția lui Grant: chiar dacă vor fi separați de mult timp, chiar dacă nu va mai fi soția lui pentru că refuzase să-l urmeze cu o încăpățânare stupidă şi un orgoliu care nu-şi avea locul.

Copleşită de remuşcări, se forță să-şi rețină lacrimile şi-şi muşcă buzele. De acum înainte, era prea târziu. Grant hotărâse s-o urmeze pe Rose în Norvegia. El n-o alesese pe
Fern... Totuşi, legătura căsătoriei încă îi unea, chiar dacă doar teoretic. Poate va avea încă suficientă răbdare s-o asculte? Voia oricum să-i explice cât de mult greşise, cât suferea că-l pierde. El reprezenta tot ce dorea pe lume...

După ce-şi terminase ceaiul, telefonă la aeroport ca să afle la ce oră sosea avionul de seară. I se spuse că deja aterizase şi domnul Wilder coborâse. îşi va lua maşina din parcare. Slavă Domnului, în mica aerogară din Maracca erau cunoscuți toți clienții.

Fern aşteptă câtva timp, pentru a-i da timp lui Grant să ajungă acasă, apoi telefonă la club; nu se afla acolo. Formă apoi numărul lui personal de la hotelul Meurice, dar nimeni nu răspunse.

Nervoasă, incapabilă să stea locului şi hotărâtă să acționeze, chemă un taxi şi dădu adresa hotelului Meurice. Va lăsa acolo un mesaj apoi va încerca să...

Deodată, o idee îi trecu prin minte şi se blestemă că nu se gândise înainte. Dacă Grant se întorcea dintr-o călătorie de afaceri,

logica dicta să vină să comunice rezultatul misiunii sale superiorului ierarhic... sir Manfred, la bordul lui Calypso!

îi ceru imediat şoferului să întoarcă. Intuiția n-o înşelase; maşina lui Grant era oprită în fața iahtului.

Se repezi pe punte, unde stewardul o anunță că domnul Wilder aşteaptă în biroul lui sir Manfred.

Grant era aşezat într-un fotoliu când intră în încăpere gâfâind.

- Grant, ai citit mesajul tatei? îl întrebă ea în grabă.

- în legătură cu platforma din Marea Scoției? Au mai sosit veşti de atunci?

- Nu. Ai... ai venit direct aici de la aeroport?

- După ce am trecut rapid să iau ceva de acasă.

încurcată, îşi umezi buzele, neştiind cum să înceapă.

- Eu... Există dispăruți în timpul accidentului, nu-i aşa? Doi oameni, cu siguranță înecați... Eu... asta m-a făcut să mă gândesc...

Se opri. Era prea dificil!

- Da? insistă Grant.

- Ei bine... asta se putea întâmpla oriunde, în orice moment...

- Exact. Accidente de acest fel vor mai avea loc, cu consecințe poate mai tragice...

- Dar mă gândesc la... la cei care rămân! La prieteni, la familii... Dacă ți s-ar întâmpla ție, eu... n-aş suporta. Eu... până nu demult, eram hotărâtă să refuz să te urmez în Norvegia...

Se întrerupse, tulburată, şi încheie cu o voce sacadată:

- Presupunând că mi-ai pune întrebarea, fireşte.

El o prinse de mână, ca s-o oblige să se aşeze lângă el.

- Şi... nu ți-am pus-o, nu-i aşa? spuse el încet.

- Nu. Acum, este prea târziu. Dar țin să ştii...

- Că ai accepta să vii în Norvegia, dacă ți-aş cere?

Fern zâmbi cu tristețe.

- Da... Dar acum există Rose, nu-i aşa?

- Să uităm de Rose, deocamdată: ea n-are nici o legătură cu treaba asta. Ascultă-mă, Fern. Ştii că dacă ai pleca acum în Norvegia, vei pleca singură?

El o privi cu un aer amuzat, savurând imensa uimire de pe fața tinerei femei, apoi completă:

- Fiindcă în ceea ce mă priveşte, nu merg acolo... şi n-am avut niciodată intenția.

Furioasă că fusese înşelată încă o dată, îl acuză cu o voce tremurătoare:

- Vrei să spui că... m-ai mințit? Tu şi tata? De ce?

- Pentru un motiv întemeiat, cel puțin aşa credeam. Conform expresiei „scopul scuză mijloacele"... Prima noastră încercare să te facem să-ți înțelegi atitudinea eşuase.

- Eu... nu înțeleg.

- Când sir Manfred te-a abandonat aici, acum câteva luni, speram că asta te va determina să reiei viața comună cu mine.

- Cum? protestă ea. Dar răspândeai peste tot zvonul că nu suntem căsătoriți!

- La început, tu m-ai constrâns la asta, mai mult sau mai puțin, nu uita. în orice caz, noi am hotărât să încercăm altceva. Recunosc că am încercat să te intrig servindu-mă de Rose...

- Făcându-mă geloasă?

- Da. Deoarece este frumoasă, inteligentă, celebră... şi mai ales, încă nu ştii, căsătorită.

Fern scoase un strigăt înăbuşit.

- Că... sătorită?

- Da, cu un bărbat paraplegic, imobilizat într-un scaun rulant de ani de zile. Ea îi este devotată la fel de mult ca artei sale... între fiecare din recitalurile ei, îl regăseşte la Paris, unde locuiesc. Acum s-a dus să i se alăture înainte de a pleca la Oslo. Fireşte, Rose s-a luptat întotdeauna ca o leoaică pentru a păstra secretă această căsătorie, evitând orice publicitate. Am devenit buni prieteni, nimic mai mult. într-un cuvânt, intenţionam să-ţi înfrâng în sfârşit trufia şi orgoliul făcându-te geloasă şi anunţând plecarea mea în Norvegia.

- Te crezi scutit de defectele de care mă acuzi? i-o întoarse ea.

- Nu, dar recunoaşte că încercam mai ales să te fac să-mi înţelegi drepturile. Ne-am căsătorit pentru „la bine şi la rău", şi tu trebuia să accepţi să mă însoţeşti pretutindeni unde munca mi-o cerea. Pentru că aveam nevoie de tine... în ceea ce priveşte Norvegia, noi voiam ca tu să fii aceea care să hotărască să mă roage să te iau cu mine.

- Eu... cred că acest accident din Scoţia mi-a înfrânt împotrivirea, murmură ea. Dacă n-ar fi avut loc, orgoliul meu stupid poate m-ar fi stăpânit încă şi... te-aş fi pierdut definitiv! Oh, Grant...

Soneria telefonului o făcu să tresară. Grant ridică receptorul, şi-i spuse scurt lui Fern:

- Alte veşti din Scoţia.

Apoi nu mai auzi decât replicile lui scurte.

- Nu. Tocmai a părăsit Maracca. Eu sunt ginerele lui, Grant Wilder de la Opal - Maracca şi soția mea este aici, cu mine...

După ce închise telefonul, îi explică:

- Ei speră să salveze platforma, şi nu au existat morți, cum se temeau. Cei doi dispăruți nu se prezentaseră de fapt în acea zi, fiind bolnavi, acasă!

Fața lui Fern se destinse imediat şi deveni radioasă.

- A... devărat?

Impulsiv, se aruncă de gâtul lui şi se strânse lângă el.

- Grant, asta... îmi face atâta bine să te aud vorbind de „soția ta!“

El surâse şi-i ridică tandru bărbia.

- Singurul necaz, draga mea, este că aici, la Maracca cu greu putem să ne prezentăm dintr-o dată ca doi soți fără ca nici o ceremonie să fi avut loc...

- Oh! Aşa este, bâigui ea. Ce... ce vom face?

- Nu te nelinişti. M-am gândit la asta.

Ea îi adresă o privire neîncrezătoare.

- Erai aşadar sigur de schimbarea mea?

- O speram, o speram profund... După tatăl tău, dacă realmente nu mă mai iubeai, te-ai fi înapoiat deja de mult la Londra. Exista o mică şansă să mai contez încă în ochii tăi. Dacă acceptai să vii în Norvegia, hotărâsem ca tu şi cu mine să plecăm un timp - suficient pentru ca idila să se dezvolte. Vom reveni apoi la Maracca fără să mire pe nimeni că ne-am căsătorit în acest interval.

-Aşadar, vom locui pe insulă?

-Da. Munca de aici mă pasionează şi n-aş părăsi-o pentru nimic

în lume, inclusiv farmecele Norvegiei.

- Şi... unde ne vom duce în timpul acestei... dispariţii?

- în Anglia, fireşte. Tu ţi-ai anunţat destinaţia prietenilor tăi şi eu trebuie să-mi iau curând un concediu. în două luni, dragostea noastră se va dezvolta; căsătoria va fi în urma noastră şi viitorul nostru aici, pe această insulă însorită...

El mângâie uşor cu un deget conturul feţei ei, ca pentru a şi-o aminti din nou...

- Toate aceste planuri îţi convin, draga mea?

- De minune, Grant. Aşadar, când vom porni la drum?

- în mod normal, ar fi trebuit să călătorim cu iahtul, cu tatăl tău. Acum, nu ştiu. Trebuie să aşteptăm veşti de la el.

- Voi vorbi cu el mâine, când va ajunge în Scoţia, sugeră Grant, aş vrea să ştiu...

- Da?

- Aş putea să-i spun tot adevărul Rhodei Camell? Este foarte discretă şi s-a arătat atât de prietenoasă încât mi-aş reproşa s-o mai mint.

- De acord, făcu el clătinând din cap. Am toată încrederea în Rhoda. Ai mână liberă.

- Şi... şi dacă am vreodată puţin timp liber, aş putea să mă întorc s-o ajut la creşă?

- Iată-te foarte disciplinată! exclamă el râzând. îmi ceri permisiunea pentru toate... Nu deveni prea supusă, draga mea, altfel n-o să mai fii Fern a mea. Ştii, vei fi soţia mea, va trebui să ţii casa noastră... Nu-ţi va rămâne mult timp pentru lenevie.

- Vom găsi câteva ore când şi când, atunci când vei fi la birou! zâmbi ea.

- Până atunci...

Fața lui devenise brusc serioasă. Fixa asupra lui Fern o privire caldă, arzând de dorință.

- Am pierdut atâta timp! murmură el cu o voce răguşită. De ce să mai pierdem încă?

Străbătută de aceeaşi flacără a pasiunii, ea îşi uni buzele cu ale lui şi se îmbrățişară îndelung; corpurile lor, prea mult lipsite unul de altul, se consumau cu o ardoare împărtăşită.

Nu era nimic stânjenit sau timid în această explozie de mângâieri care rămâneau ciudat de familiare. Grant explora ca pe un teritoriu cunoscut şi adorat rotunjimile şi pielea satinată a tinerei femei. Când o întinse încet pe pat, ea nu se opuse; îşi ascunse fața la gâtul lui. Cu aviditate, îi scoase rochia de mătase, fragila barieră care-i mai separa...

Regăsirea lor semăna cu marea lovind țărmul cu valuri blânde şi imperioase, urcând pe nisip, apoi spărgându-se într-un val de spumă aeriană. Era cea mai frumoasă expresie a dragostei lor.

Rămaseră mult timp lungiți unul lângă altul, în penumbră, cu degetele înlănțuite; schimbară câteva cuvinte tandre al căror sens n-avea importanță. Se regăseau în sfârşit după o lungă călătorie, după o traversare solitară şi aridă...

încet, progresiv, reveniră la realitate. Grant se ridică într-un cot şi murmură, depunând un sărut uşor pe fruntea soției lui:

- Vom cina aici, apoi te voi conduce acasă; Rhoda are dreptul să afle ultimele veşti.

- De acord, zâmbi ea.

El se ridică şi-l văzu strecurând mâna în buzunarul hainei pentru a scoate ceva. Reveni lângă pat ținând în mână verigheta lui Fern pe care o puse încet pe degetul soției lui.

- „La bine şi la rău"... repetă el.

- Oh, Grant! Tu... o purtai la tine!

- Nu eram sigur că o vei accepta... Dar aşa cum ți-am spus, speram.

Un nou sărut dădu glas iubirii lor prea mult timp tăcute.

Sfârșit